Departamentul de *sandi poştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www. alcris. ro

Titlu original (eng.): One Man's Heart

(~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale JOSEPHSON, ANN

Idilă pe mare / Ann Josephson Traducător: Silvia Iorgulescu Bucureşti: Alcris, 2007.

ISBN 978-973-646-509-3

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

ANN JOSEPHSON

Idilă pe mare

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de SILVIA IORGULESCU

Vă recomandăm din aceeaşi colecţie următoarele titluri:

607. BĂRBATUL DIN TRIPOLI - *Cathy Andrews*

Bulversată de o decepţie în dragoste şi sub influenţa unei doze mari de alcool, Lisa petrece noaptea cu Bryn. Era fecioară. Bryn îi propune căsătoria, iar ea, până la urmă acceptă... Şi iat-o sub soarele de plumb al Libiei, în plină exploatare petrolieră. Totul este nou pentru ea, străin, deconcertant. E soţia lui Bryn, dar nu simte nimic pentru el. Iar Bryn pare să se intereseze mai mult de o veche pasiune. în condiţiile acestea, ce poate face Lisa?

608. VECHILE SEIFURI - *Dominique Arly*

Eram hoţ şi am devenit asasin. Eu, muncitorul onest, băiatul liniştit... Şi toate astea, din cauza unei femei... Dar şi pentru că aveam datele necesare. Patronul îmi spusese într-o bună zi: „Trebuie să ştii, dragul meu, că toate seifurile mai vechi de anii ’60 nu sunt bune de nimic. Ascultă la mine! Dar cei care au astfel de seifuri în casă habar n-au, şi asta doar pentru că n-au fost călcaţi de hoţi până acum“. Povestea unui om care a visat să-şi depăşească situaţia şi s-a crezut pentru un moment un cavaler în căutarea prinţesei sale.

609. ÎNTÂLNIRE ÎNTÂMPLĂTOARE - *Barbara York*

O simplă cădere pe stradă, şi Sharon se află în faţa şansei vieţii: întâlnirea cu bărbatul visurilor sale. Hazardul... Povestea continuă clasic: cei doi se iubesc, se căsătoresc şi speră să trăiască fericiţi până la adânci bătâneţi, înconjuraţi de o mulţime de copii. Dar atunci când fata nu este bogată, nici de o mare frumuseţe, iar salvatorul este totodată plin de farmec, şi imens de bogat, ce se întâmplă? Sharon va trebui să se confrunte cu toată suferinţa pe care o poate duce acest gen de întâmplare.

Capitolul 1

La fiecare pas, picioarele lui Nancy se afundau plăcut în covorul gros şi moale.

- E ca şi cum ai păşi pe un burete, zise ea, bucuroasă. Nu-i aşa că hotelurile sunt foarte frumoase, Lee? M-am mai intrat niciodată într-unul.

Lisa Maxwell îşi petrecu braţul pe după umerii firavi ai fetei şi o strânse cu tandreţe.

- Totul e minunat, draga mea. Vaporul va fi uriaş, ca un hotel plutitor. Dar va fi şi mai distractiv. Vom avea la dispoziţie

cantităţi impresionante de mâncare şi dulciuri, multe jocuri captivante şi vom putea înota în piscină. Draga mea, cred că sunt la fel de emoţionată ca şi tine.

Si pe bună dreptate, dat fiind că faţa tinerei, înconjurată de bucle fine blond-argintii, părea foarte palidă. Nu mai avea poftă de mâncare, şi în ultimele zile zâmbetul ei devenise aproape nervos. Nu din pricina faptului că avea grijă de Nancy, nu. O fetiţă de zece ani, timidă şi

ascultătoare, nu reprezintă o povară pentru cei care o iubesc, iar Lisa o cunoştea deja de trei ani.

Da, anii trecuseră greu sau doar i se păruse astfel, pentru că Lisa, la douăzeci şi doi de ani, tânjea din tot sufletul să i se întâmple ceva cu adevărat palpitant. De fapt, acceptase slujba de a deveni un soi de soră mai mare a lui Nancy doar pentru că i se promisese că la un moment dat amândouă vor face o călătorie importantă în Africa de Sud şi înapoi.

Acum trei ani, când lucra la spital, se întâmplase să audă conversaţia dintre domnişoara Veness şi una dintre colegele sale. Anthea Veness, o doctoriţă pricepută, povestea că fratele ei, la rândul lui doctor, suferea foarte mult din pricina pierderii soţiei şi se gândise să plece într-o călătorie pe mare. Copilul trebuia însă supravegheat de cineva până când doctorul avea să trimită după ea.

- Fetiţa e foarte sensibilă, pentru că poartă ochelari. De altfel, e timidă de felul ei. Acum, locuim împreună şi există o femeie care vine ziua să aibă grijă de Nancy, dar nu e foarte potrivită pentru slujba asta. Nancy are nevoie de cineva care să fie suficient de tânăr ca să fie interesat de jocurile şi de lecţiile ei, şi care să-i dea încredere în forţele proprii. Dar unde să găseşti aşa ceva în ziua de azi?

Din întâmplare, îşi întoarse privirea şi întâlni ochii înţelegători ai Lisei, dar nu mai fusese vorba despre întâmplare când începuse munca de convingere pe lângă Lisa, propunându-i să plece din spital şi să se instaleze la reşedinţa Veness din Richmond.

Lisa era mulţumită cu munca ei de la spital. Îi plăceau

colegele şi doctorii profesionişti cu care schimba din când în când câte o vorbă, două. Dar fu nevoită să recunoască în faţa Antheei Veness că era nemulţumită să locuiască la cămin, iar un apartament propriu sau chiar închiriat împreună cu altcineva nu-i era deloc la îndemână. Era o fată cu venituri modeste şi n-avea părinţi.

După câteva luni de când sosise în casa Veness, Lisa îşi dădu seama că o astfel de viaţă nu era deloc interesantă şi începu să regrete fostul ei post. Domnul Veness era plecat în Africa de Sud, iar munca Antheei o ţinea închisă în biroul propriu de dimineaţa până seara târziu. Egoistă fără intenţie, sora doctorului Veness o lăsa pe Lisa singură, fără alte mijloace de distracţie decât cărţile şi radioul. Si cum scrisorile doctorului nu mai aminteau nimic despre venirea copilei în Africa de Sud, Lisa începuse să-şi piardă speranţa.

Doi ani şi câteva luni trecuseră astfel. Nancy crescuse mult, devenind destul înaltă pentru vârsta ei. Era o fetiţă drăguţă, cu părul castaniu şi ochi căprui, foarte inteligenţi. Lisa o duse la fotograf şi trimise portretul ei către Durban, iarna trecută, de Crăciun.

In ianuarie, sosi o scrisoare. Domnul Veness voia ca Nancy să vină la Durban. Povestea că avea acolo o menajeră foarte bună şi-şi făcuse mulţi prieteni care aveau copii cu care fetiţa se putea juca.

Lisa începu pregătirile cu mult calm, împărţită între teamă şi emoţie, dar nu mai reuşi să se odihnească bine din clipa în care aflase că plecarea lor era iminentă. Africa! Ea, Lisa Maxwell, va trece tropicele şi va ocoli Capul Bunei Speranţe, cunoscut doar

din cartea de geografie, se va scălda în Oceanul Indian...

Acum, se aflau în Southampton, în prima etapă a călătoriei. In această noapte urmau să doarmă la hotel, iar mâine aveau să se îmbarce pe Wentworth.

Nancy se opri lângă o fereastră.

- Uite, se vede marea, zise copila.

- Da, se pare că se află în port şi Queen Elizabeth II.

Poate o vedem mâine...

- De ce toate bărcile au nume de fete?

- Pentru că sunt graţioase ca o femeie. Haide, draga mea, trebuie să mănânci. A, şi ia-ţi ochelarii de soare de la ochi. Nu sunt foarte potriviţi în interior. Nancy râse. Ea însăşi alesese ochelarii de soare cu rame albe şi era convinsă că aceştia îi ofereau un aer de eleganţă.

- îi păstrez până când ne întâlnim cu cineva, promise ea, apoi îi ascund repede.

Lisa nu insistă. începură să urce scările. Sus, fetiţa se întoarse şi gesticulă voioasă:

- Uite, acolo sunt bagajele noastre... ce multe sunt...

O scurtă exclamaţie, apoi un zgomot surd şi... fata se rostogoli în jos pe scări.

- Nancy! strigă Lisa, aplecându-se lângă ea. Unde te-ai lovit?

Dar înainte ca Nancy să răspundă, o mână puternică şi fermă, masculină, ridică fetiţa de la pământ.

- Eşti bine? întrebă el, repezit.

Lisa îl privi, încercând să-l asigure că totul era bine, dar observă că necunoscutul se adresase exclusiv lui Nancy.

Copila se freca de zor la ochi.

- Mă doare glezna, Lee, se smiorcăi ea. Şi mi-am pierdut ochelarii.

- îmi vom găsi. Te doare tare?

- Puţin.

Copila se adresă apoi bărbatului care o ţinea încă grijuliu de umeri:

- Mulţumesc pentru că m-aţi ridicat de la pământ.

Lisa era gata să se alăture acestei mulţumiri, când bărbatul îi vorbi, cu un accent neutru şi detaşat:

- Presupun că dumneavoastră aveţi grijă de fetiţă. Păcat că nu v-aţi deranjat să-i explicaţi că ochelarii de soare nu sunt potriviţi în interior. Aţi fi salvat-o de la o spaimă groaznică.

Obrajii palizi ai tinerei se aprinseră de indignare. Ce creatură nesuferită! Cum îndrăznea s-o învinovăţească pentru încăpăţânărea copilărească a lui Nancy? încercând să-şi menţină calmul, Lisa replică:

- Se vede că nu ştiţi nimic despre copii. Le place foarte mult să fie originali.

- Dar asta nu înseamnă că trebuie să-i lăsăm să facă tot ce vor.

Cuvintele lui reprezentau mai mult decât o simplă sugestie. Tonul
lui era tăios şi autoritar.

Plictisit de conversaţia cu Lisa, necunoscutul se reîntoarse către Nancy.

- Cred că ţi-ar trebui un bandaj, dacă vrei să fii pregătită pentru îmbarcarea de mâine!

Fie din pricina şocului, fie a intervenţiei neaşteptate a

bărbatului, Nancy păru dezarmată.

- De unde ştiţi că plecăm cu barca?

- Vaporul, o corectă bărbatul. Aproape toată lumea din hotel se îmbarcă pe Wentworth.

- Si dumneavoastră?

El încuviinţă din cap.

- Dar eu nu stau la hotel. Am venit să-mi văd nişte prieteni.

Apoi, adresându-se unui om din personalul hotelului:

- Adu-mi te rog apă rece, un prosop şi un bandaj.

O luă pe copilă în braţe şi o aşeză pe o canapea din hol. Lisa rămase în picioare, nervoasă. Nu mai întâlnise niciodată pe nimeni care să reuşească s-o facă să se simtă atât de prost.

Omul aduse apa şi cele necesare pentru bandajarea gleznei copilei. Necunoscutul îi scoase fetiţei pantoful şi-i înfăşură în jurul gleznei prosopul ud.

- Cum vă cheamă? întrebă fata, mult mai sociabilă decât se purta în general cu străinii.

- Kennard, replică el.

- Şi mai cum?

- Mark Kennard. Te simţi mai bine?

- Da. Ne vom revedea pe ba... vapor?

- Sigur. Poate că Nancy nu era sensibilă la manierele foarte discutabile ale acestui bărbat, dar Lisa da.

în sfârşit, necunoscutul se ridică şi o privi de sus în jos cu ochii lui de un albastru îngheţat. Chipul lui părea foarte sever, poate din pricina bronzului intens şi a obrajilor cu pometi proeminenţi. îmbrăcat într-un costum negru, bărbatul avea un aer trist, saturnian.

- Mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru noi, domnule Kennard, zise ea distantă.

- Nici o problemă. Sper că veţi fi mult mai grijulie cu fetiţa la bordul vasului.

- Mă voi descurca, mulţumesc.

O luminiţă amuzată apăru în ochii lui:

- Presupun că v-am enervat cu atitudinea mea, dar dumneavoastră m-aţi scos din sărite, lăsând acest biet copil să cadă din pricina neglijenţei. Dacă lovitura era mai gravă, puteaţi spune adio călătoriei până la Cape Town.

- Mergem la Durban, interveni Nancy. Lee mă duce la tata.

- Călătoriţi singure? Doar voi două? întrebă bărbatul, ridicând mirat din sprâncene.

- Am grijă de Nancy până când ajungem, explică Lisa.

- Ah, Doamne, făcu bărbatul cu o expresie enigmatică. Aţi mai călătorit pe mare?

- Nu.

- Atunci, presupun că ar trebui să vă avertizez despre existenţa unor ciudate personaje la bordul vaselor. Cavalerii seducători. Vă sfătuiesc să nu-i luaţi în serios. Nopţile lungi pe mare dau la iveală ce e mai rău în bărbaţi.

Ei, domnul Kennard nu risca să se transforme atât de mult încât să pară un tip seducător, se gândi Lisa cu ciudă. Oare câţi ani avea? Treizeci şi cinci, poate.

- Mulţumesc pentru sfaturi. O să ţin minte ce mi-aţi spus!

- Bine. Bon voyage, domnişoarelor.

Le părăsi cu un zâmbet uşor şi se îndepărtă grăbit. Lisa rămase fără replică. Revenind la realitate, se întoarse către

Nancy.

- Poţi să mergi?

- Da. Lee, nu ţi-a plăcut de domnul Kennard?

- Nu prea. Să mergem în restaurantul hotelului, adăugă tânăra, încercând să schimbe subiectul.

- E un tip ciudat, insită Nancy. A fost drăguţ cu mine, şi răutăcios cu tine. Si totuşi, tu eşti frumoasă, şi eu nu. Am impresia că te crede proastă pentru că eşti frumoasă.

- Mă tem că aşa e. Să sperăm că au mâncare bună, adăugă ea, deschizând uşa restaurantului.

Dar Nancy nu renunţa niciodată uşor la un subiect.

- Crezi că ar trebui să mai vorbim cu el pe vapor?

- Nu, dacă reuşim să-l evităm.

- Lee, cu ce crezi că se ocupă?

- E avocat, răspunse ea cu fermitate. într-o zi va deveni un judecător îngâmfat şi enervant.

Aceste cuvinte o făcură pe fată să izbucnească într-un râs plin de veselie, cum rar i se întâmpla.

Era ora unsprezece şi un sfert când Lisa şi Nancy părăsiră în sfârşit hotelul, a doua zi. Era târziu, şi totuşi aveau să mai piardă încă destul timp cu formalităţile. Până la urmă, reuşiră să treacă de toate verificările şi se îndreptară către vapor.

învăluite în mirosul nefamiliar al ambarcaţiunii, amestec de căldură şi lemn de tec, cele două urmau stewardul care le conducea către cabina lor.

- Bagajele dumneavoastră se află deja aici, zise bărbatul. Prânzul va fi la ora unu, iar la patru plecăm.

- La patru, repetă Nancy, dezamăgită, când stewardul plecă.

De ce nu mai devreme?

- E destul de greu să îmbarci toţi oamenii şi bagajele. Ar trebui să te bucuri că noi suntem deja la bord şi cabina e foarte drăguţă, o consolă Lisa.

într-adevăr, Nancy acceptă repede realitatea. Studie cu atenţie paturile mici, cercetă dulapurile pentru haine şi pretinse un locşor numai al ei în care să-şi pună cărţile pe care le adusese cu ea.

Lisa începu să despacheteze lucrurile. Nu se putea obişnui cu faptul că această minusculă, dar fermecătoare cabină avea să fie casa ei pentru următoarele trei săptămâni. Ca toate întâmplările îndelung aşteptate, şi aceasta părea prea minunată ca să fie credibilă. Deodată, îşi aminti momentul despărţirii de doamna Browne, cea care se ocupa de menajul vilei din Richmond.

- Vă sun să ne vedem la întoarcere, îi spusese Lisa.

- Dacă te mai întorci, răspunse cealaltă, privind-o semnificativ. Azi-dimineaţă ţi-am ghicit în frunze de ceai. Ai în faţa ta două încercări, Lisa. Una mai mică, cealaltă mai dificilă. Nu pot spune care va fi prima, dar pot să te asigur că au legătură cu un bărbat. Frunzele de ceai nu mint!

Lisa nu avusese curajul să râdă, de teamă să nu-i jignească sentimentele doamnei Browne. Bătrânica aceea de treabă vedea în viitor numai ce voia.

Desigur, se supărase puţin la căderea lui Nancy. Bărbatul ăla arogant şi enervant o privise de parcă ar fi putut să-i facă viaţa grea, dar slavă Domnului nu va mai avea nici o legătură cu el pe viitor.

Voia să se bucure de această călătorie, să-şi amintească de

ea cu plăcere. Probabil că la bord va întâlni destule femei drăguţe cu care să vorbească. Dacă nu, îşi adusese cu ea maşina de cusut portabilă, câteva cărţi şi rachetele de tenis. Dar cel mai mult i-ar fi plăcut să danseze pe punte, în timp ce vaporul străbătea oceanele.

Gongul care anunţa prânzul sună. Pentru această masă, pasagerii puteau sta oriunde voiau în imensa sală a restaurantului. Mesele urmau să fie alocate începând cu ora cinei. în timp ce Lisa şi Nancy se delectau cu pui rece şi salată, oamenii veneau şi plecau în valuri. Majoritatea feţelor exprimau acea nervozitate plictisită care precede plecarea într-o călătorie de lungă durată. îndată ce Anglia avea să fie lăsată în urmă, lucrurile urmau să se aşeze.

Lisa îşi petrecu restul după-amiezii plimbându-se pe punte şi urmărind îmbarcarea restului pasagerilor. Un pian începu să cânte, şi tânăra ştiu că momentul plecării se apropie cu paşi repezi.

Lisa se simţi privită. întoarse capul şi zări un tânăr. Nu-şi dădea seama de când o urmărea. Probabil de ceva vreme, dar Lisa nu-l remarcase decât acum. Zâmbetul lui o atrase. Era un bărbat încântător, cu părul la fel de blond ca al ei.

Se uită grăbită în altă parte şi fu luată prin surprindere când vaporul începu să se mişte şi să se îndepărteze de ţărm.

- Iţi vine să plângi? întrebă tânărul de alături.

Presupunând că acesta are intenţii bune şi simţindu-se într-adevăr emoţionată de momentul plecării, Lisa răspunse:

- Puţin, dar mă voi întoarce înapoi în Anglia în mai puţin de două luni.

- Voi, englezii, nu recunoaşteţi niciodată când sunteţi înduioşaţi de ceva, dar în sufletul vostru sunteţi la fel de prostuţi ca noi restul.

- Nu eşti englez?

- Vrei să mă flatezi? Accentul meu nu mă trădează? Locuiesc în Africa.

- Nu mi se pare că ai avea accent, dar nici n-am mai întâlnit pe nimeni care să nu locuiască pe continent! Presupun că provii dintr-o familie de englezi.

- Aşa e. Si am şi o educaţie britanică. Locuiesc la Natal, zise el, apropiindu-se şi mai mult. Părinţii mei voiau să mă întorc cu avionul, dar m-am gândit că o călătorie pe mare e mai relaxantă. Am studiat din greu la şcoală.

Nu părea genul care să se epuizeze din pricina învăţatului. Dimpotrivă, avea aerul unui tânăr căruia îi reuşeşte tot ce-şi propune. Era un bărbat fermecător; sigur pe el, manierat, atrăgător. Lisa nu refuză invitaţia de a se plimba împreună, braţ la braţ, de-a lungul punţii. Aproape că uitase cât de agreabilă putea fi compania unui bărbat. Discutară multă vreme despre tot soiul de lucruri. Numele lui era Jeremy Carne şi luna viitoare urma să se angajeze în Durban la o fabrică producătoare de motoare de maşină. Viitoarea slujbă fusese găsită de părinţii lui, foarte mândri că fiul lor reuşise să-şi ia diploma de inginer.

- E foarte frumos la Durban. Nu cred că vei mai dori să pleci.

- Poate, dar nu tânjesc după lucrurile pe care nu le pot avea. Sper să pot vedea cât mai multe în timpul pe care-l am la dispoziţie.

- Singură?

- Probabil.

- Nu eşti o femeie de carieră, nu?

- Nu, răspunse ea, privindu-l curioasă. De ce?

- Pentru că genul ăsta de femeie mă sperie. Dacă mă mai suporţi şi după cele trei săptămâni de călătorie, îţi voi arăta eu locurile interesante din Durban.

- O, cred că va fi foarte frumos. Lisa era fericită. Southampton era deja departe, viaţa ei începuse să devină cu adevărat palpitantă.

- La ce te gândeşti? întrebă tânărul. Mi se pare că eşti foarte absorbită şi mi-ar plăcea să ştiu de ce.

- Sunt... bucuroasă. îmi place foarte mult marea. Ţie?

- Da, dar tu pari de-a dreptul încântată. îţi plac câinii?

- Cui nu-i plac?

-Am doi pui de bull mastiff.

- La Natal?

- Nu, pe navă. I-am luat pentru mama. Mâine dimineaţă te duc să-i vezi. Vântul începuse să bată şi cerul de aprilie era întunecat.

- Trebuie să mă întorc în cabină, zise Lisa.

Jeremy aprobă, zâmbind.

- Ne vedem în salon mai târziu?

- Nu, trebuie să despachetez.

- Deci, nu ne vom vedem până la cină?

- Da, râse Lisa. De ce? Ţi se pare mult?

- Da.

- E foarte drăguţ din partea ta, replică tânăra. La revedere.

- Pa, Lisa.

Lisa plecă în direcţia greşită, se întoarse cu zâmbetul pe buze şi-i mulţumi râzând stewardului care o îndrumă spre propria cabină. Nancy stătea pe podeaua cabinei, cu o carte pe genunchi. Lisa se aplecă şi o atenţionă.

- Trebuie să te speli şi să-ţi schimbi rochia. Cina e la şase.

- Mmmm? La şase? Nu-i cam devreme?

- Oarecum. Copiii mănâncă separat, adăugă ea.

- Cum?

- Aşa e regula.

- La fiecare masă?

- Da, răspunse Lisa, alegându-i o rochie. E mai bine decât să stai cu adulţii. Dacă vrei, vin şi eu cu tine o dată sau de două ori.

Spre surprinderea ei, Nancy alese ca la prima ei masă să meargă singură şi Lisa se întoarse în cabină, cuprinsă de o oarecare teamă. Copiii de vârsta ei erau de obicei mai încrezători în ei decât fetiţa pe care tocmai o părăsise. Depăşise multe inhibiţii în aceşti trei ani, dar poate nu era de ajuns. Pregătirile pentru o călătorie atât de importantă, dar şi faptul că tatăl ei o voia lângă el o făcuseră pe Nancy să-şi învingă predispoziţia nativă către timiditate. Se va descurca.

Peste jumătate de oră, Lisa nu se mai gândi la ea. Aflase că în această seară ţinuta nu era obligatorie, dar de mâine lucrurile aveau să se schimbe. Iar ea nu avea decât două rochii de seară

şi-şi imagina deja cum avea să se îmbrace numai în alb şi albastru, alternativ. Nu ştia cum avea să rezolve această problemă, dar în noaptea asta putea purta rochia cea neagră cu mâneci trei sferturi.

Intră în duş şi, când se întoarse să se îmbrace, o găsi pe Nancy în cabină, citind. De cum o văzu, fetiţa începu să-i povestească:

- Ştii, am întrebat pe un steward dacă ştie vreun domn numit Kennard, iar el a izbucnit în râs şi mi-a zis că nu există nici un domn Kennard pe vapor.

- Asta e o veste bună, răspunse Lisa, absentă, aranjându-şi părul. Ţi-e somn?

- Nu.

- Bine. Mă întorc imediat ce se termină cina.

Lisa intră în restaurant şi privi în jur, minunându-se de eleganţa locului. Feţele de masă albe, tacâmurile de argint, tablourile, florile care împodobeau mesele... totul era neaşteptat de frumos.

Deodată, o mână i se aşeză pe umăr. Se întoarse şi-l zări în spatele ei pe Jeremy.

- Bună, speram că vei sosi devreme. Arăţi superb!

Ochii ei cenuşii îl priviră cu interes. Bărbatul purta un costum elegant, şi-şi aranjase părul cu multă îndemânare. Ochii lui erau maronii şi zâmbitori, lucru care-l făcea şi mai atrăgător. Era foarte fericită că-l întâlnise, nu pentru că era frumos şi seducător, ci pentru că era bărbat şi compania lui o putea scuti de multe probleme.

îi acceptă bucuroasă invitaţia de a cina alături de el. Din câte

se părea, bărbatul făcuse deja aranjamentele necesare, pentru că imediat un steward se ridică şi-i îndrumă către o masă de două persoane, parţial ascunsă după un stâlp. Pe masă se aflau narcise. Lisa era încântată. Orchestra cânta în surdină, oamenii din jur râdeau şi conversau în şoaptă, ciocnind pahare de şampanie. Mâncarea era excelentă, iar vinul franţuzesc avea o savoare aparte. Toate acestea, alături de compania fermecătoare a lui Jeremy, reprezentau o combinaţie absolut copleşitoare pentru o tânără obişnuită cu viaţa monotonă din casa familiei Veness. Când Jeremy ridică paharul şi ţinu un toast în cinstea ei, ochii Lisei străluciră ca nişte diamante.

- Eşti foarte frumoasă, zise bărbatul. N-aş vrea să mă aflu nicăieri în altă parte şi nu te-aş schimba pentru nimeni pe lume, nici măcar pentru femeile care stau la masa căpitanului.

- Unde-i masa căpitanului?

El arată spre dreapta ei:

- Nu departe. N-ai remarcat-o? E singura masă rotundă din încăpere şi are cele mai multe flori. La masa aceea stau un lord şi o actriţă celebră. Lisa se întoarse, discret, şi aruncă o privire într-acolo. întâlni nişte ochi albaştri cunoscuţi şi se întoarse, nervoasă. Umerii largi, părul bogat şi negru, gura aceea fermă chiar şi când zâmbea, aparţineau domnului Kennard.

Capul bărbatului se înclină politicos, iar gura i se deschise într-un zâmbet ironic. Lisa pricepu că expresia batjocoritoare era exclusiv adresată companiei sale şi faptului că cedase în faţa "cavalerului seducător" de lângă ea.

- E destul de tânăr pentru a fi căpitan, comentă ea.

- Da, dar pun pariu că e la fel de dur ca şi cei din vechea

gardă. Dacă ar trebui să-i ascult ordinele, cred că mi-aş da demisia.

Dintr-odată, seara îşi pierduse farmecul. Era de aşteptat ca omul să fie foarte temut şi respectat. Părea un adevărat căpitan.

Ridică paharul şi bău puţină şampanie. Supa sosi, urmată de file de peşte cu garnitură de legume. Nici măcar către sfârşitul mesei, Lisa nu-şi revenise din şoc.

Capitolul 2

A doua zi, vaporul ajunse în ape mult mai adânci. Valurile era foarte înalte, ajungând să spele punţile mai joase şi stropind chiar şi punţile pentru plimbare.

Doamna Herst, o stewardesă între două vârste, îşi vârî capul roşcat pe uşa cabinei celor două şi se interesă dacă se simţeau bine.

- N-ai rău de mare, nu-i aşa? o întrebă pe Lisa. Copila se simte bine?

- Nu ne e rău, anunţă Nancy cu demnitate. Mătuşa Anthea ne-a dat nişte pastile speciale. Nu avem decât câteva, pentru că sunt rare, dar vă putem oferi una dacă vreţi.

- Mulţumesc, zâmbi femeia, dar am străbătut drumul ăsta de vreo mie de ori. Pasagerele ne fac probleme.

- Pot să vă ajut? interveni Lisa. Am lucrat într-un spital.

- Da? Presupun că nu erai asistentă.

- Nu, dar nu mă tem de boală şi am obţinut destulă experienţă. Am ajutat-o pe Nancy să treacă bine prin bolile copilăriei.

- Mulţumesc, răspunse simplu femeia.

După plecarea acesteia, sosi un steward cu ceaiul.

- Doamna Herst are probleme cu şapte pasagere, iar una dintre ele e Astra Carmichael. Aţi auzit de ea?

Cine n-auzise de Astra Carmichael! Strălucitoarea actriţă era şi o scenaristă de succes şi toată lumea şi-o amintea din spectacolul ei recent încheiat.

- E în vacanţă? întrebă Lisa.

- Are un conctract în Africa de Sud. Dar pentru moment, pare - convinsă că n-o să mai vadă vreodată pământul.

Lisa se gândi la micile tablete galbene pe care Anthea i le dăduse. Ar fi dorit să poată oferi câte una fiecărei femei bolnave, dar Anthea spusese clar că erau doar pentru Nancy. Cu experienţa ei medicală, femeia cunoştea desigur mai bine constituţia copilei. Dar cum Nancy însăşi spusese, se puteau lipsi de una, şi Lisa hotărî că acea pastilă trebuia să fie cedată actriţei.

- Care e cabina domnişoarei Carmichael? întrebă ea.

- Se află chiar la capătul culoarului. E o cameră mare, cu baie proprie. Sper că nu vă gândiţi s-o vizitaţi. E puţin cam ciudată.

- O să încerc, totuşi, spuse Lisa.

Cu una dintre pastile ascunse bine în palmă, tânăra bătu încet la uşa cabinei. I se răspunse cu un geamăt uşor.

Astra sătea lungită în pat, cu părul castaniu răspândit pe pernă şi privind către Lisa cu ochii ei verzi lipsiţi de strălucire.

- Cine eşti? Am cerut să vină doamna Herst.

- Va veni îndată, dar momentan este foarte ocupată. Numele meu e Lisa Maxwell. Am auzit că nu vă simţiţi bine şi am venit să vă dau o pastilă dintr-astea, zise tânăra, deschizând pumnul. Sunt foarte bune.

- Pastile! exclamă actriţa. Am luat atâtea hapuri care n-au fost bune de nimic! Nici chiar cele trimise de doctor nu m-au ajutat.

Din câte ştia Lisa, doctorul n-avea timp pentru pasagerii care sufereau de rău de mare. Sfatul lui fusese să li se dea nişte ceai de lămâie şi să fie trimişi pe punte.

Lisa începu să-i explice de unde avea pastilele:

- Ce v-am adus eu nu se obţine fără reţetă şi nu e bine să iei

mai mult de una pe zi, dar doza corectă nu-i dăunătoare. Eu am luat una dimineaţă, iar Nancy jumătate şi amândouă ne simţim foarte bine.

- Da? se auzi glasul înviorat al femeii. Dacă sunt atât de bune, de ce doctorul de pe vas nu ni le-a recomandat?

- Pentru că producţia este limitată. Cred că e vorba despre un ingredient greu de găsit. Eu le am de la un spital din Londra. Vreţi să încercaţi totuşi una?

Astra se ridică şi deschise ochii.

- Doamne Dumnezeule, se plânse ea. N-aş mai suporta încă trei săptămâni de chin.

Lisa se duse la baie şi-i întinse un pahar cu apă.

-Am înţeles că nu va fi mereu aşa. Noaptea asta va fi cea mai grea.

- Mai rău de atât nu mă pot simţi, aşa că voi încerca pastila ta.

Lisa zâmbi.

- Vă veţi simţi mult mai bine. Vreţi nişte ceai de lămâie?

- Hm, replică femeia. Nu-mi place, se strâmbă ea.

- E foarte răcoritor. Sper să vă simţiţi mai bine, adăugă Lisa, ieşind.

N-o putea condamna pentru dispoziţia ei iritabilă. O dată ce Astra
avea să se înzdrăvenească, va fi probabil o companie mai plăcută. Citise undeva că avea treizeci şi doi de ani, avea multe haine de designer, un apartament în Chelsea şi o vilă de vacanţă la Hailsham.
Era sigură că femeia merita toate astea. Să pună în scenă şi să

joace într-un spectacol atât de grandios ca piesa care o făcuse celebră erau garanţii suficiente.

Lisa se întoarse în cabină şi-l găsi înăuntru pe Jeremy. Bărbatul îi zâmbi fericit.

- Copila asta refuză să vorbească. Tot ce am obţinut de la ea până acum a fost să spună de două ori "nu" şi o dată "da", începu Jeremy.

- îmi pare rău că n-am venit la întâlnire, dar am avut puţină treabă.

- Nu-i nimic, mai bine mai târziu decât niciodată, răspunse bărbatul. Tu nu vrei să vii cu noi? o întrebă Jeremy pe Nancy.

- Nu, zise fetiţa.

- Bine. Unde-ţi e haina, Lisa?

Tânărul o ajută să se îmbrace şi părăsiră cabina.

- Drăguţă Lee, cred că într-una din zilele astea am să te sărut, zise Jeremy când ieşiră pe culoar. Sper să nu te superi când se va întâmpla.

- Nu pot să-ţi garantez asta. Nu-i frumos să săruţi oamenii doar pentru că aşa vrei tu.

- Am spus că te voi săruta pe tine, şi nu oamenii. De ce nu ne-am întâlnit în Anglia? M-ai fi ajutat să învăţ mai uşor, mi-ai fi făcut mai uşori anii de studiu. Eşti tipul de fată pe care mama l-ar plăcea cu siguranţă. E o femeie simplă şi cu o morală rigidă, prea rigidă poate, dar pe tine te-ar plăcea, sunt sigur.

începură să se plimbe pe punte ca de obicei, sporovăind veseli. Deşi prietenia lor nu era mai veche de o zi, Lisa aflase multe despre Jeremy. Ştia că mai avusese un frate, mai mare, dar murise în copilărie. Părinţii lui îl trimiseseră atunci pe Jeremy în

Anglia la studii, pentru că rămăsese singurul lor copil şi nu-i puteau refuza nimic. Nu aşteptau nimic în schimb, decât să-şi ia diploma de inginer. Dar meseria pentru care se pregătea nu i se potrivea. Picase la examene şi repetase un an, cerând şi mai mulţi bani părinţilor, pentru a se întreţine în străinătate. Nu era mândru de ceea ce făcuse, dar nu făcuse nimic cu rea intenţie.

-îmi pare rău, dar nu puteam face altceva. Nu se punea problema să mă întorc acasă după un astfel de eşec. Am încercat, şi până la urmă am reuşit. Nu vreau să mă angajez în Durban, dar...

-Te vei obişnui, îl completă Lisa. Ţi-ai luat diploma, trebuie să te pricepi.

- Eşti foarte drăguţă, îmi face plăcere să discut cu tine, să stau lângă tine. Nu-mi pot imagina de ce încă nici un bărbat nu te-a răpit şi nu te-a dus departe, în vila lui de la ţară... Mi-ar plăcea să mă întorc acasă şi să te găsesc aşteptându-mă.

Lisa nu-l asculta cu atenţie. Vântul şi ploaia bătea continuu, iar cerul era acoperit de nori uriaşi. Buzele ei erau sărate, iar obrajii i se înroşiseră.

-Jeremy, ai văzut-o vreodată pe Astra Carmichael pe scenă?

-Da, de două ori, în aceeaşi piesă. Se afla la masa căpitanului seara trecută, ţi-am arătat-o.

-Dar nu mi-ai spus că era vorba despre ea.

-Am admirat-o foarte mult în spectacolul de care ţi-am vorbit, dar celebrităţile sunt de multe ori dezamăgitoare. Si apoi, nu cred că se uită la un tip ca mine.

Lisa râse şi-i povesti episodul cu pastilele contra răului de mare.

- Sper să fie un leac eficient, altfel te vei trezi pusă în lanţuri. N-aş vrea să-ţi petreci restul călătoriei după gratii, glumi Jeremy.

Ii sugeră apoi să meargă să-i vadă pe cei doi câini, dar nu li se permise accesul. Se întoarseră resemnaţi şi intrară în bar, unde un tânăr îi rugă să se prezinte la şedinţa pentru alegerea comitetului care avea să se ocupe de organizarea şi jurizarea jocurilor de pe vas. Jeremy fu de acord, dar Lisa îi spuse după plecarea tânărului:

- Nu cred că pot veni. N-o pot neglija pe Nancy. Ea e motivul pentru care mă aflu pe vapor.

- Copila asta e o pacoste, ştii bine. Nu înţeleg cum ai putut sta trei ani lângă un mic sfinx ca ea.

- Spui asta pentru că Nancy n-a fost mişcată de farmecul tău.

- Nu contează, atâta vreme cât tu eşti. în seara asta vom dansa, Lee, replică fericit tânărul.

- Pe o vreme ca asta?

- Sunt convins că furtuna se va opri. în curând va răsări luna şi cerul se va însenina. Mă întreb dacă există pe vas o formaţie.

- De ce ţi se pare atât de important?

- Cum? Nu ţi-ar plăcea să se cânte încet Santa Lucia, în timp ce noi vom privi tăcuţi luna argintie? Lisa, draga mea, suntem ca nişte naufragiaţi pe o mare fără sfârşit.

Lisa nu-şi putea imagina cum vaporul ar putea naufragia având un căpitan ca domnul Kennard, dar nu spuse nimic, pentru că şi ea avea senzaţia că făcea parte dintr-o comunitate mică, separată de restul universului. Iar în această comunitate, orice se putea întâmpla. Se aflau pe vas un lord bătrân care călătorea alături de secretară, oameni de afaceri cu soţiile, trei jucători

profesionişti de golf, un cântăreţ francez cam timid, două femei în vârstă care îşi puseseră în cap să vadă toată lumea în anii care le mai rămăseseră şi mulţi, mulţi alţii al căror nume probabil nu-l va afla niciodată.

Poate faptul că nu mai făcuse niciodată o călătorie atât de lungă singură o făcea pe Lisa să se simtă foarte ciudat. I se părea că destinul o ajuta până la urmă, iar acest gând îi dădea o senzaţie de putere.

Nimic din ce se întâmpla n-o putea face să se întristeze şi era în sfârşit răsplătită pentru lunile plictisitoare petrecute la Richmond.

Speranţa lui Jeremy că avea să fie lună plină nu se împlini, dar marea se liniştise şi ploaia încetase. Totuşi, majoritatea pasagerilor rămase în cabine, şi nu se punea problema să se danseze. Oamenii se adunară la bar în mici grupuri, discutând aprins între ei. Lisa şi Jeremy voiau să se alăture unui cuplu de jucători de cărţi, dar un steward veni la ei la masă şi le zise discret:

- Domnişoara Carmichael vă invită la dumneavoastră şi pe domnul Carne la masa ei.

Lisa privi către locul unde stătea actriţa şi se înfioră. Partenerul femeii era căpitanul Kennard. Bărbatul îi aşteptă în picioare. După ce se făcură prezentările, se aşezară cu toţii.

Astra zâmbea. Era fermecătoare.

- Iţi sunt recunoscătoare, Lisa, zise femeia. Medicamentul tău chiar m-a ajutat. Nu te superi, nu, dacă ne spunem pe nume?

Lisa aprobă din cap şi încercă să răspundă, dar căpitanul i-o luă înainte.

- Probabil că ţi-ai fi revenit oricum, răul de mare nu durează

veşnic. Lisa îl privi vexată. Nu aştepta laude sau mulţumiri, dar chiar şi căpitanul trebuia să recunoască faptul că numai datorită medicamentelor se putea bucura acum de compania artistei. Probabil însă că domnul Kennard nu putea admite că ceva din ceea ce făcea ea era bun.

- Mă bucur că-ţi e mai bine, Astra, răspunse ea.

Actriţa era foarte frumoasă şi avea un aer misterios, deosebit de atrăgător. Poate că multe femei ar fi putut concura cu ea în multe domenii, dar în dragoste nici o rivală n-o putea învinge.

- Căpitanul Kennard mi-a sugerat să facem cunoştinţă, Jeremy. Mi-a zis că ai o personalitate interesantă. Avea dreptate... zâmbi diva.

Jeremy, stăpân pe sine, răspunse netulburat:

- Mulţumesc, e foarte drăguţ din partea ta să spui asta şi foarte amabil din partea căpitanului, de asemenea.

- Nu voiam să fiu amabil, îi tăie vorba Mark, pe un ton rece şi criptic.

Doamne, omul ăsta era o adevărată bestie!

Totuşi, remarca lui trecu neobservată de Jeremy, care se uită fascinat la Astra şi continuă:

- Presupun că multă lume ţi-a spus cât de minunat a fost ultimul tău spectacol. Am văzut piesa de două ori, şi de fiecare dată m-a impresionat la fel de mult.

- Da? răspunse actriţa, aranjându-şi ţigara în portţigaretul de jad. Am avut un partener excelent. E foarte greu să lucrezi cu actori mai bătrâni, cu multă personalitate. Prefer tinerii, pe care-i pot face să înţeleagă exact ce-mi doresc. Ai jucat vreodată într-un spectacol, Jeremy?

- Nu, răspunse el mirat.

- Nici măcar în facultate? interveni Mark. Mi se pare că ţi s-ar potrivi foarte bine... adăugă el ironic.

- De-abia l-ai întâlnit pe Jeremy, simţi Lisa nevoia să-i ia apărarea. Cum ai putea să-ţi dai seama de asta?

Mark îi răspunse calm:

- Unii oameni sunt uşor de citit. Mi s-a întâmplat acelaşi lucru şi cu tine, mai ţii minte?

Ochii actriţei se îndreptată către căpitan.

- Mi se pare că o tachinezi, Mark...

Apoi, femeia se întoarse către Lisa:

- Au fost vremuri când se purta la fel şi cu mine, dar am ajuns să depăşim acea fază. Din păcate, tu n-ai posibilitatea să-l cunoşti mai bine, ca om, nu în calitate de căpitan.

Zâmbindu-i lui Jeremy, Astra continuă:

- Ce părere ai avea dacă tu şi prietena ta m-aţi ajuta cu scenariul pe care trebuie să-l scriu? Am nevoie de păreri din afară şi presupun că şi vouă v-ar plăcea munca asta.

- Din păcate, răspunse Lisa, eu nu pot să te ajut. Am în grijă o fetiţă.

- Nancy mai trăieşte? întrebă Mark, sarcastic. Mă bucur să aud asta.

Lisei i se păru că atmosfera devine din ce în ce mai tensionată.

Mark continuă să vorbească, adresându-se lui Jeremy:

- O vei ajuta pe Astra, nu-i aşa? Este destul de stresată, pentru că în Africa de Sus nu va avea prea mulţi actori din care să aleagă. De fapt, se întoarse el spre Astra, poate chiar Jeremy

va fi unul dintre ei. Oamenii sunt fascinaţi de eroii blonzi care au o frumuseţe clasică.

Lisa se simţi privită de ochii reci şi albaştri ai căpitanului. O includea şi pe ea în publicul despre care vorbea. O, bărbatul ăsta nu era numai superior şi arogant. Era un tip răzbunător.

- Ce idee bună! zise Astra. Am să mă gândesc la asta.

Tânăra privi către Jeremy. Deşi nu fusese deloc consultat, bărbatul nu părea supărat. Dimpotrivă, propunerea îl amuza şi părea gata să accepte. Absolut fermecat de prezenţa actriţei, de faima ei, de parfumul scump şi de rochia care-i venea perfect, Jeremy devenise mult mai flexibil. Lisa se simţi nefericită.

Mark se ridică.

- Vă rog să mă scuzaţi, zise el, îndreptându-se spre uşă.

Lisa nu ascultă conversaţia dintre Astra şi Jeremy. Bărbatul încercă să-i transmită entuziasmul ei pentru povestirile divei, dar Lisa preferă intimitatea cabinei sale.

- Sper să nu vă supăraţi... mă duc la culcare.

In loc să spună "merg cu tine", Jeremy se uită rugător către Lisa şi plin de regret la Astra.

- Nu vrei să mai stai puţin? întrebă el, dezamăgit.

- Sunt obosită. Ne vedem la micul dejun, Jeremy. Noapte bună.

Lisa nu se duse direct în cabină, ci ieşi mai întâi pe punte. Marea
era întunecată, iar pe cer nu se vedea nici o stea. Incepu să se gândească la căpitan. I se părea că marea îl înrăise. Marea şi responsabilitatea de a conduce un astfel de vapor. Era normal să fie sobru, dar era păcat că devenise ironic şi plin de sarcasm cu oamenii care nu-i greşiseră cu nimic. Oamenii mării au de obicei familie şi copii, se gândi Lisa. Sunt cumsecade şi au poze de familie în cabină. Nu ştia dacă Mark era sau nu căsătorit, dar simţea instinctiv că nu putea fi. Mai mult, realiza că în inima lui nu era loc pentru dragoste.

Lisa se strădui să se gândească la altceva. Viaţa intimă a căpitanului n-o privea.

Incepu să se plimbe încet pe punte. In spatele ei se auzi o voce puternică:

- Am crezut că vreun fluture s-a rătăcit şi s-a aşezat pe punte să-şi tragă răsuflarea. Eşti atât de mică, încât briza ar putea să te ridice în aer.

Inima ei bătu mai tare, înspăimântată.

- Mă ţin destul de bine pe picioare, obiectă tânăra.

El se apropie de ea cu mâinile în buzunare.

Era mai înalt decât ea cu cel puţin un cap.

- N-aş fi crezut aşa ceva dacă n-aş fi avut dovada... Deci, Jeremy te-a părăsit?

-Asta ai şi vrut, nu?

- Eşti o copilă deşteaptă. Nu trebuie să te superi pentru pierderea lui Jeremy. Am cunoscut destul de mulţi tipi ca el. Deşi par interesanţi, până la urmă ajung să te plictisească.

- Interesul tău părintesc e foarte flatant. Face parte din slujba ta să ai grijă de tinerele asaltate de admiratori?

- Nu chiar. Câteodată le las să constate singure unde poate duce o idilă de vacanţă, dar mi s-a părut că tu eşti mai lipsită de apărare decât majoritatea şi probabil inima ta e mai vulenrabilă. E prima ta călăorie, nu?

- Da.

- Vei avea multe de văzut. în curând ajungem la Las Palmas. Ai putea să faci un tur al oraşului.

Tăcură amândoi câteva clipe. Lisa asculta vrăjită zgomotul valurilor. Apoi, căpitanul întrebă cu tonul lui obişnuit:

- Cu ce te ocupai înainte să ai grijă de Nancy?

Lisa îi spuse.

- Respect foarte mult femeile de carieră, zise el, brusc. Chiar cred că sunt cele mai bune neveste posibile.

- Da? Eu nu sunt de acord cu asta. Genul ăsta de femei oferă bărbaţilor lor numai jumătate din timpul şi atenţia de care dispun. Nu e vina lor, desigur, dar mă îndoiesc că există vreun bărbat

care să fie mulţumit cu atât de puţin.

- Poate ai dreptate, replică el iritat. Dar eu privesc chestiunea din punctul de vedere al marinarului. De vreme ce un soţ ca mine îşi petrece trei sferturi din viaţă pe mare, nevasta lui trebuie să-şi găsească nişte centre de interes în afara casei. Doar copiii nu sunt suficienţi pentru o femeie inteligentă.

- Da, dar când bărbatul este acasă, are nevoie de soţia lui mai mult ca niciodată. Dar nu-ţi poţi lăsa serviciul la fiecare două luni pentru a deveni soţia ideală.

- Copilă, răspunse el amuzat, ai nişte concepţii tare învechite. De ce crezi că o soţie ar trebui să-şi lase slujba de fiecare dată când bărbatul ei se întoarce câteva zile pe lună acasă? în ce mă priveşte, n-aş şti ce să fac cu un astfel de nedorit ataşament şi mă îndoiesc că există marinari care ar face-o. Nu suntem foarte sentimentali...

- Atunci, preferi să trăieşti numai pe jumătate. La fel, şi echipajul tău...

- Din nefericire, admise el cu seninătate. Nu intervin în viaţa lor privată, dar cred că vei fi încântată să afli că majoritatea sunt căsătoriţi.

- Şi ţi se par ineficienţi?

- Nu în mod special. Ştiu foarte bine că n-aş tolera asta.

- întotdeauna ai fost aşa? întrebă ea repede.

- Adică?

- Atât de calculat, de rece. Nu mi te pot imagina copil. Te-ai urcat în copaci, ai făcut vreo năzbâtie?

Bărbatul izbucni în râs.

- E adevărat că a trecut mult timp de când eram copil, dar te

asigur că am fost unul foarte normal.

- Ai fost fericit?

- Nu sunt senil. Şi acum sunt fericit, chiar dacă ideile mele despre distracţie nu seamănă cu ale tale. Nu orice bărbat are nevoie de o femeie şi de o familie ca să fie mulţumit.

Tânăra simţi nevoia să afle mai multe despre copilăria lui şi despre locul unde a trăit, despre părinţii şi fraţii lui şi despre motivul pentru care alesese o astfel de carieră. Voia să-l poată plasa undeva, într-un cadru mai puţin impresonal.

Dar bărbatul se uită spre cer cu un aer profesional.

- Norii se risipesc. Dacă te uiţi acolo, spre dreapta, poţi vedea o stea.

- "Acolo e dragostea mea", cită ea.

- Mă mir că ştii poezia asta, zâmbi el.

Ea zări steaua cu luciri de diamant în întinderea întunecată din jur.

- E foarte frumoasă, e ca o promisiune că totul va fi bine, după ziua de azi, atât de tulburată.

- Da! exclamă el.

Apoi adăugă cu vocea lui obişnuită, rece şi impersonală:

- E totuşi frig, şi nu cred că doctorul se va bucura dacă faci pneumonie. Du-te înăuntru. Noapte bună!

Ajunsă în cabină, Lisa rememoră întreaga conversaţie pe care o purtaseră. Devotamentul lui faţă de slujbă nu i se părea deloc surprinzător. Dar concepţiile lui privitoare la căsătorie o uimiseră. Intotdeauana crezuse că bărbaţii sunt foarte posesivi şi geloşi, dar Mark Kennard părea să se plaseze deasupra unor astfel de sentimente. Soţia lui se putea ocupa de propria carieră. El nu-i

cerea mai mult decât prietenia şi afecţiunea în scurtele momente cât erau împreună, şi poate o scrisoare sau două pe săptămână. Din câte se părea, nu credea în dragoste.

Se băgă în pat, şi Mark reveni în gândurile ei. Işi amintea obrajii lui cu pometi proeminenţi, ochii lui albaştri care deveniseră blânzi, dar nu lipsiţi de ironie. O, ar fi fost groaznic să te îndrăgosteşti de un astfel de om! Groaznic, şi totuşi tentant, asta dacă exista şansa ca el să iubească vreodată pe cineva. Slavă Domnului că ea nu se lăsa atât de repede dusă de val! O altă fată ar fi fost probabil încântată să stea alături de căpitan, să discute cu el... Ea una n-avea de gând să-şi piardă somnul pentru Mark Kennard.

Şi totuşi, trecu multă vreme până când Lisa reuşi să adoarmă.

Capitolul 3

Jeremy fu primul care sosi la micul dejun, dar, contrar obiceiului său, nu ceru decât cafea şi cornuri. Nu se simţea în largul lui. Incerca din răsputeri să uite chipul actriţei şi să-şi amintească doar discuţiile pe care le avuseseră ieri. Astra sugerase chiar o discuţie privată în cabina ei...

Işi dorea ca Lisa să apară. Ii făcea întotdeauna plăcere s-o vadă venind pe uşa restaurantului şi să-i urmărească zâmbetul care se mărea pe măsură ce se apropia de masă. Jeremy, care cunoscuse o mulţime de femei, ştia că prospeţimea şi inocenţa acestei fete o deosebeau de restul. Părea mai tânără decât cei douăzeci şi doi de ani pe care-i avea. Jeremy îşi dădea seama că erau foarte multe lucruri pe care fata nu le ştia, şi totuşi avea un soi de înţelepciune care-l surprindea adesea.

In timpul nopţii, se hotărâse să nu-i spună Lisei nimic din progresele pe care le făcea cu Astra. Tânăra era foarte candidă şi probabil ar fi făcut o remarcă plină de umor, suficientă cât să-l facă să se răzgândească. Poate mai târziu vor râde împreună de prostia asta. Aproape că spera să se întâmple aşa, deşi eşecul cu Astra ar fi fost o grea lovitură dată propriei mândrii. îşi dorea la fel de mult două lucruri opuse.

Mâncă o bucată dintr-un corn pe care întinse unt. Untul îi aminti brusc de casă.

Jeremy era convins că nu va putea fi niciodată fiul model pe care bătrânii lui părinţi îl meritau, dar ştia că vor fi fericiţi

dacă va accepta postul de inginer la Durban.

Renunţă la cornuri şi începu să-şi bea cafeaua. Se uită spre masa căpitanului. Astra nu venise, ci doar lordul Picton.

Lisa sosi şi ea, zâmbind. Mirosea a levănţică.

- Ai venit târziu. Credeam că nu te mai văd...

- Am avut puţină treabă, zise Lisa, începând să mănânce o portocală. Am auzit că umplu piscina astăzi. Vremea e mai frumoasă. E duminică... ai uitat?

- Pe mare, nu prea contează. Oricum, urăsc duminicile englezeşti... mai ales iarna.

- Sărmanul Jeremy! Cred că de-abia aştepţi să te întorci acasă.

- Casa e încă departe. Până atunci, încerc să te impresionez, zâmbi
el.

- E prea dimineaţă pentru astfel de discuţii, prostestă ea.

- Nu-i niciodată prea devreme, insistă el cu un glas iritat.

- Ce ai? întrebă Lisa, redevenind serioasă. Nu te-am mai văzut niciodată aşa!

- Nu m-am mai simţit atât de prost de când am picat primul examen.

- Nu-i nimic, replică ea, mergem la biserică.

- Chiar aş merge, dar nu uita că am promis să vin la şedinţă. Cred că va dura până după-amiază. Comitetul sportiv, ţii minte nu?

Nici Lisa nu părea să aibă mai multă poftă de mâncare, dar nu era nefericită. Nici foarte îngrijorată pentru Jeremy. I se părea că Jeremy e o fiinţă care reuşea să vadă numai părţile

bune din viaţă, şi o mică depresie nu-l putea afecta profund. Tânăra îşi termină cafeaua.

- Mă duc la bibliotecă, zise ea. Ne vedem la prânz.

Si plecă, lăsându-l nervos şi confuz. Aşteptase de la ea să-i spună acele cuvinte care aveau să-l aducă înapoi pe drumul cel bun şi, pentru câteva minute, i se păruse că tânăra îşi dăduse seama că avea o problemă.

- La naiba! exclamă el, uimind chenerul care se apropiase de masă.

Lisa n-avea cum să descopere faptul că Jeremy avea o problemă... masculină. Si chiar dacă ar fi bănuit că dilema lui se referea la relaţia cu Astra, Lisa nu s-ar fi hazardat să-i dea vreun sfat. Jeremy avea douăzeci şi cinci de ani, şi era mult mai experimentat în astfel de probleme decât ea. Si apoi, era o chestiune pe care n-o lua foarte în serios.

Urmând sfatul bibliotecarului, Lisa alese un roman istoric pentru ea, şi o poveste cu un ponei pentru Nancy. Dar Nancy nu acceptă bucuroasă alegerea.

- Nu-mi plac poveştile despre cai. Nu mă deranjează câinii şi pisicile, chiar şi animalele din junglă, dar caii sunt foarte plictisitori. Nu vreau să citesc cartea asta, Lee!

Lisa o conduse afară din sala de lectură şi-şi spuse:

- E o carte celebră, bazată pe fapte reale.

- Nu mă interesează. Nu vreau s-o citesc.

Ajunseseră deja pe punte şi se aşezară pe scaunele îndreptate spre mare.

- Când ai mai citit o cartea despre cai? întrebă Lisa calmă.

- Anul trecut. A fost oribilă!

- Ei, poate ai avut ghinion. Oricum, gustul tău s-a mai dezvoltat între timp!

-Crezi? Dacă-i aşa, înseamnă că o astfel de carte îmi va plăcea chiar mai puţin.

- Nu neapărat.

- Da, dar e o pierdere de timp, atâta vreme cât există şi cărţi mai frumoase.

-Ei, dar îţi plac cărţile cu pisici şi câini. Şi totuşi, există copii cărora le plac caii. înseamnă că şi caii sunt interesanţi, de ce nu le acorzi o şansă?

- Mereu apelezi la simţul meu de dreptate. Eşti şireată, Lee!

O persoană din apropiere zâmbi la această remarcă. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, cu părul cenuşiu şi ochi căprui strălucitori. Mâinile ei erau încărcate de inele scumpe cu diamante şi safire.

- E un copil deştept, comentă ea, iar tu reuşeşti să faci faţă foarte bine provocărilor unei astfel de slujbe.

- Poate fi şi foarte încăpăţânată, râse Lisa. Data viitoare o voi lăsa să aleagă singură.

- Sunt convinsă că se va descurca. Câţi ani are?

- Aproape unsprezece, dar are o gândire de adult. îmi va lipsi foarte mult. Cele două discutară vreme îndelungată. Lisa află că femeia se numea Laura Basson şi era văduva unui om de afaceri din Africa de Sud. Copiii ei se aflau la şcoală în Cape Town şi voia să-i ia şi să-i aducă în Anglia pentru continuarea studiilor.

-Au paisprezece, respectiv şaisprezece ani, o vârstă

dificilă ca să schimbe şcoala. In Anglia am câteva rude, dar prea puţini prieteni, pentru că n-am stat acolo suficient pentru a mă lega profund de cineva...

Femeia îi mărturisi că zilele îi treceau greu şi nopţile nu putea dormi. Din fericire, îşi păstrase simţul umorului.

Lisa se gândi la ceilalţi pasageri. Fiecare avea povestea lui. Era ciudat să-ţi dai seama că peste tot în lume oamenii luptau cu soarta şi că viaţa avea atâtea multiple faţete. Instinctiv, îşi dădu seama că femeia din faţa ei nu va mai fi niciodată cu adevărat fericită până în momentul în care avea să se mărite din nou.

- Nu fi tristă, draga mea, zise doamna Basson. Vei avea şi tu necazuri - cu toţii avem - dar e mai înţelept să nu le dai importanţă. Trebuie să te agăţi de fericire, atunci când o întâlneşti, mai ales în dragoste. Ai fost vreodată îndrăgostită?

- Nu sunt sigură că aş vrea să fiu.

- Eşti prea frumoasă ca să scapi de aşa ceva. Sper să găseşti pe cineva suficient de protector pentru a te simţi apărată, şi destul de pasional pentru a te face fericită. E uşor să fii rănită, iar un astfel de lucru te poate distruge.

Lângă ele se aşeză o doamnă olandeză scundă şi foarte drăguţă.

Ciudat, se gândi Lisa, cum destinele atâtor oameni se întâlneau pe acest vas. Cum la sfârşitul călătoriei drumurile lor se vor separa, îşi puteau depăna povestea fără teamă şi fără ascunzişuri.

Lisa se ridică şi plecă spre cabină. Nancy îi lăsase un bilet în care-i spunea că nu voia să meargă la biserică, ci la şcoala

duminicală.

Lisa plecă singură. Sala era aranjată cu scaune, majoritatea fiind ocupate. Atmosfera o calmă. Când căpitanul păşi în mijlocul sălii pentru a conduce serviciul religios, Lisa se simţi bucuroasă şi mândră. Mark Kennard vorbi puţin şi simplu, apoi se cântă un cântec, şi lumea începu să plece. Lisa se îndreptă spre ieşire în acelaşi timp cu Mark.

- A fost foarte frumos, îl complimentă ea.

- Mulţumesc. Ai venit singură?

- Nancy a decis să se ducă la şcoala dumnicală.

-înţeleg, zise el. Acum, te rog să mă scuzi. Am ceva de care trebuie să mă ocup.

Lisa îl privi îndepărtându-se. O tânără se opri lângă Lisa. Era fiica unui magnat al textilelor.

- E foarte frumos, comentă ea, dar lipsit de inimă. Am mai călătorit cu acest vas acum trei luni, şi chiar a dansat cu mine, dar sunt convinsă că nu mă mai ţine minte.

Lisa era sigură că bărbatul îi reţinuse chipul, prea atrăgător pentru a fi uitat, dar păstra distanţa din pricina funcţiei sale. Până la urmă, nu trebuia să-i pese de o persoană care călătorea a doua oară cu el. Pentru un căpitan, pasagerii reprezentau o mulţime pestriţă şi impersonală. îi acorda actriţei un tratament special doar pentru că era vedetă şi-i lega o veche prietenie.

Lisa se îndreptă pe punte. Soarele o mângâia uşor. Cineva spusese că mâine vor ajunge la Madeira. îşi dorea ca vasul să facă o oprire acolo. Ar fi fost minunat ca acest voiaj să continue la nesfârşit, pentru că avea senzaţia că va fi singurul

lucru palpitant şi spectaculos care avea să i se întâmple.

Jeremy nu veni la masa de prânz. Nici Astra. Uimită, dar nu supărată, Lisa mâncă singură şi se întoarse în cabină să citească. La patru şi jumătate, la uşă bătu Jeremy, palid şi cu părul în dezordine.

- Vreau să vorbesc cu tine, Lee. Vrei să mergem la bar?

- Da, aprobă Lisa. Vrei să vii cu noi? o întrebă ea pe Nancy.

- Nu, mulţumesc, răspunse fata, cu nasul în carte.

Nu-l plăcea pe Jeremy şi nu făcea nici un efort pentru a-l cunoaşte mai bine.

- Bine, acceptă Lisa. O să rog un steward să-ţi aducă un suc de portocale şi nişte fursecuri.

Se aşezară la o masă retrasă.

- Doamne! Ce zi! exclamă bărbatul.

- Bea nişte ceai, răspunse Lisa, încercând să-l calmeze. Uite, au prăjitura ta preferată.

Dar Jeremy n-avea chef de nimic. Ignoră prăjitura, îşi puse zahăr în cafea şi începu să amestece în ceaşcă, absent.

- Mai întâi, ar trebui să-mi cer scuze pentru că te-am minţit de dimineaţă. Voiam să-ţi spun că i-am promis Astrei că voi da un test pentru ea, dar... nu ţi-am zis.

- Un test?

- Crede că aş putea fi un actor bun.

- Serios? întrebă ea gânditoare.

- Da, e foarte serios...

- Ei, şi l-ai dat?

- Da. Mi-a dat câteva replici de citit şi mi-a spus să uit de propria mea personalitate şi să intru în pielea personajului.

După un început şovăitor, lucrurile au început să meargă. Ea îmi dădea replica. Ah, era superbă, Lee. Frumoasă, senzuală... încearcă să ţi-o imaginezi stând lungită pe pat...

- Nu-i nevoie de prea multă imaginaţie, îl întrerupse ea.

- Nici măcar nu-şi mişca mâna. Totul venea din inflexiunea vocii. Când am terminat, i-am spus că ar fi bine să mai repetăm şi mâine. Dar ea n-a vrut. Mi-a cerut să încercăm altă piesă, apoi alta. La prânz, am băut coniac şi am mâncat sărăţele. Mi-a zis că aş putea lucra cu ea la Johannesburg. Fantastic, nu?

Lisa nu comentă. Dacă Jeremy n-ar fi fost atât de serios, ar fi râs ca de o glumă bună.

- Johannesburg e un oraş mare. Proiectul e bun, dar poate Astra se înşală. Va fi dificil, dacă nu reuşeşti să convingi publicul.

- Astra zice că pot. Eroina principală va fi ea.

- Normal.

- Cred că e mai bine pentru mine aşa. Intâi mă obişnuiesc cu rolurile, apoi pot avea o pondere mai mare în spectacol, insistă el.

Lisei nu-i plăcea să-i rănească pe cei din jur, dar credea că poate să-l salveze de răni mai profunde şi mai grele pe viitor. Bău puţin ceai şi zise:

- Chiar crezi că vei fi vreodată destul de bun pentru a-ţi asuma roluri mari?

- Stii să încurajezi un om! replică el cu ironie. E o şansă mare pentru mine şi nu vreau s-o ratez. Dacă Astra Carmichael consideră că am destul talent ca să pot să-mi

câştig existenţa pe scenă, nu înţeleg de ce trebuie să-i pun la îndoială părerea.

El se întrerupse o clipă, apoi reveni:

- Imi pare rău. Dacă ţi-aş fi explicat altfel, poate m-ai fi înţeles. Vreau să fac asta, Lee. Stiu că sună aiurea, dar chiar cred că e şansa mea.

- Bine, bine. Să terminăm ceaiul. Mai vorbim despre asta.

Dar Jeremy, care ştia din experienţă că o femeie e mai înţeleaptă în astfel de decizii, nu voia să temine discuţia. Voia să fie ajutat, iar pentru asta Lisa trebuie să fie interesată ea însăşi de problema lui.

Astra aprinsese o scânteie, dar nu era suficientă pentru a-l înflăcăra.

- Nu înţelegi în ce dilemă mă aflu?

- Ba da, zise Lisa, realizând abia atunci care era adevărata problemă. Slujba din Durban, părinţii lui... Nu, Jeremy, nu poţi face asta, zise ea, impulsiv. Nu poţi lăsa baltă servicul din Durban, nu poţi renunţa la toată pregătirea ta.

- Nu mă simt în stare să fac asta.

- Dar mama ta va fi foarte mândră şi fericită dacă ai face-o. Iar dacă nu, va fi dezamăgită că toate sacrificiile ei au fost în zadar. Ai o diplomă de inginer, şi totuşi vei începe de jos dacă vei accepta să lucrezi cu Astra. Ştiu că ţi-a promis roluri mari, dar asta numai pentru şase luni. După aceea va trebui să continui singur, fără ajutorul ei. Va fi greu, copleşitor.

- Toate lucrurile minunate sunt astfel.

- Unele. înainte de asta, n-ai simţit niciodată nevoia să joci, nu?

- Nu, admise el.

- Vezi?

- Ok, suspină el, nu m-am născut actor, dar Astra are experienţă şi m-a asigurat că aş putea fi un erou foarte interesant.

Lisa căzu pe gânduri. Bănuia că Astra îl alesese pe Jeremy Carne pentru că era atrăgător şi tânăr şi pentru că n-avea experienţă... îl putea face s-o asculte întru totul. De fapt, nu voia altceva decât să se pună pe sine în valoare, alegându-şi un partener suficient de bun pentru a face faţă rolurilor, dar nu destul de bun pentru a o eclipsa. După terminarea spectacolelor din Africa, Jeremy era liber să facă ce vrea. Nu-l putea aduce cu ea la Londra, era clar!

Iar Jeremy risca foarte multe pentru o himeră...

Dar, cine ştie? Poate Jeremy chiar avea talent. Dacă Astra îl găsise destul de bun încât să apară cu el pe scenă, poate bărbatul va învăţa cu timpul şi va ajunge la rândul lui o vedetă. Nu-i spuse însă asta, ci doar îl avertiză:

- Din câte îmi dau eu seama, trebuie să alegi între o carieră solidă, pentru care te-ai pregătit, şi una efemeră. La Durban te aşteaptă deja un post, despre care chiar tu ai zis că e mai bun decât sperai. Pe de altă parte, există oferta unui un contract de şase luni alături de Astra. Eu cred că alegerea e simplă, Jeremy!

Bărbatul nu răspunse. Se despărţiră curând după aceea. Jeremy voia să facă o baie în piscină, iar Lisa se îndreptă spre cabină, s-o ia pe Nancy pe punte.

Jeremy sosi la cină încă şi mai palid şi cu cearcăne mari

sub ochi. După masă, se retraseră pe punte să-şi bea cafeaua. Stelele străluceau vesele. Vremea era frumoasă. Jeremy zise:

-Am de gând să mă mai gândesc la propunerea Astrei şi nu mă voi hotărî decât atunci când va fi absolut necesar.

- Foarte înţelept din partea ta, răspunse ea. Si nu uita că mai devreme sau mai târziu va trebui să te căsătoreşti.

-Mi-am propus să nu mă însor înainte să împlinesc treizeci de ani şi am de gând să-mi iau o soţie bogată.

- O alegere inteligentă, poate, zâmbi ea.

Lisa ridică privirea şi-l văzu pe căpitan alături de Astra. Bărbatul vorbea, iar actriţa părea să asculte foarte atentă. Femeia răspunse râzând. Jeremy îi remarcă şi el.

- O, Astra e fermecătoare, nu? Presupun că Mark Kennard are nevoie de o tipă exact ca ea. Amândoi sunt foarte diferiţi de noi, nu? Nu cred că vreunul caută dragostea. O succesiune de scurte relaţii le e de-ajuns. Iar când se căsătoresc, împart doar un apartament şi atât. Nu gânduri, nu sentimente... doar... trupurile lor se cunosc cu adevărat.

- Se ştiu de mulţi ani, replică Lisa. Dacă ar fi vrut, s-ar fi căsătorit de mult.

Comentariile lui Jeremy erau prea asemănătoare cu cele ale căpitanului însuşi. Lisa pricepu că tânărul învăţase mai mult decât arta dramatică de la Astra Carmichael. Sau poate toate astea le învăţase pe când rătăcea fără rost prin Londra. Cuplul se apropie de ei.

- Bună seara, zise Mark, cu un zâmbet ironic. Am auzit, se adresă el lui Jeremy, că ai talent şi ţi se oferă posibilitatea de a deveni faimos. Ai avut noroc s-o întâlneşti pe Astra.

- Şi eu cred la fel, răspunse bărbatul. A fost o zi foarte interesantă pentru mine.

- Ţi-a plăcut? interveni Astra. Mă temeam că Lisa nu va aproba ideea, dar până la urmă ea nu-i decât o pasageră, ca mulţi alţii...

Aceste cuvinte fură rostite cu un calm rece. Mark o privea la rândul lui cu un zâmbet sarcastic.

Lisa ripostă:

- Cred că, dacă aş fi în locul lui Jeremy şi aş şti că mă aşteaptă un post sigur şi comod în Durban, nu ţi-aş da un răspuns definitiv decât după o gândire matură, poate la sfârşitul călătoriei. Şi dacă până la urmă aş fi de acord, aş insista să facem un contract pe cel puţin doi ani.

Prostestul ei fu primit în tăcere. Jeremy fu uimit de curajul tinerei, Astra păru şocată, iar Mark rămase acelaşi spectator indiferent dintotdeauna.

- înţeleg, îi aperi drepturile.

Jeremy, iată că Lisa e deja o admiratoare împătimită a ta. Stie că trebuie să te încurajeze şi să te sprijine, pentru că vor exista destule alte femei care te vor adora. Dar tu nu eşti un necunoscător în materie de femei, nu-i aşa? Ne cunoşti chiar foarte bine. Apropo de asta, continuă ea, vreau să discutăm ceva între patru ochi. Să mergem în bibliotecă.

Il luă de braţ şi de îndreptară amândoi către uşă. Căpitanul o privi pe Lisa cu un zâmbet neutru, nici plăcut, nici triumfător.

- Vino cu mine, îi ordonă el.

- Cu tine? repetă ea.

- Da, într-un loc unde nu vom fi deranjaţi de nimeni.

- Ce ai vrei să-mi spui atât de secret?

- Vei vedea. Pe aici.

Lisa îl urmă, fără să ştie încotro se îndreaptă. Puntea devenea mai îngustă şi mai pustie, iar locurile de plimbare păreau foarte îndepărtate de acest loc. Bărbatul deschise o uşă, o lăsă pe Lisa să intre şi, după ce aprinse lumina, încuie în urma lor.

Lisa clipi, uimită. Era o cabină micuţă, cu două fotolii din piele, un covor gros şi moale şi o mulţime de măsuţe cu forme ciudate. Pe una dintre ele se găsea o lampă chinezească din porţelan.

- Aici stai tu? întrebă tânăra, încântată.

- Da, răspunse el grăbit. Am altă cabină unde dorm, dar aici mă retrag să citesc, să mă gândesc şi aici mă întâlnesc cu prietenii.

- E foarte intim şi plăcut aici. Ce de cărţi! exclamă ea mirată.

- Nu te-am adus aici ca să discutăm literatură, îi tăie el avântul.

- Imi dau seama. Am încălcat vreo regulă?

- Bănuiesc că da - majoritatea pasagerilor o fac - dar n-am aflat nimic despre asta.

- Atunci, te rog să-mi spui de ce am venit aici!

- Stai jos. Vrei ceva de băut?

- Da, dacă tu crezi că am nevoie!

El aduse băuturile şi rămase tăcut. Era atâta linişte în cabină, încât Lisa fu convinsă că nimic rău nu se putea

întâmpla aici. Nu-şi dorea ca Mark să rupă tăcerea, şi nici chiar bărbatul nu mai părea grăbit să vorbească.

Capitolul 4

Mark deschise un pachet de ţigări şi-şi aprinse una.

- Sper că nu te superi dacă-ţi voi pune o întrebare cam personală, dar nu pot evita asta. Ce relaţie ai cu Jeremy Carne?

- Suntem prieteni, răspunse tânăra. De două zile...

- Pe un vas, asta echivalează cu o lună. Până acum, ar trebui să cunoşti visele şi dorinţele acestui tânăr. Sper că nu te-ai implicat prea mult în relaţia cu el.

- îl plac, e o companie agreabilă. Unde vrei să ajungi?

- Cred că până acum ţi-ai dat seama că nu trebuie să încerci să-l întorci împotriva Astrei. în primul rând, nu merită osteneala. în al doilea rând, nu vei reuşi. Astra obţine întotdeauna tot ce vrea.

- Vorbeşti de parcă Jeremy n-ar avea o voinţă proprie!

-Are? întrebă el ironic. Am văzut atât de des oameni ca el... e genul care flirtează cu toate femeile pe care le întâlneşte, dar care nu se gândeşte decât la el. Pare isteţ şi descurcăreţ, dar e laş şi lipsit de iniţiativă. îşi doreşte mult de la viaţă, dar nu face efortul de a obţine nimic şi se bazează pe curajul altora, de obicei al femeilor din preajmă. Acum, e tare temător că ai putea să-l îndepărtezi de visul lui.

- Dar e normal, suntem prieteni.

- Lasă-mă să te întreb ceva. Nu-i aşa că nu eşti încântată de relaţia lui cu Astra?

Lisa ceru o ţigară şi începu să se gândească.

- Asta nu mă priveşte.

- Aşa e. Atunci, stai deoparte. Jeremy râvneşte la celebritate, se vede deja un erou... De ce insişti să-l îndepărtezi de acest ideal?

- Se vede că ai aflat destul de multe despre el. Aşa că ştii probabil că şi-a luat diploma în inginerie. Nu e pregătit să devină actor.

- De unde ştii? Astra spune că are un talent înnăscut.

- Cred că Astra îşi râde de el.

- Te pot asigura că n-are deloc intenţia asta, protestă el cu răceală.

Lisa îşi dădu seama că nu-şi putea spune adevărata părere despre
Astra în faţa lui. Acest lucru o duru fără să ştie de ce.

- Da, poate nu m-am exprimat cum trebuie, admise ea. In ceea ce-l priveşte pe Jeremy, sunt conştientă că e destul de mare şi de experimentat încât să-şi poarte singur de grijă, dar m-a consultat în privinţa asta pentru că am toate datele pentru a judeca problema. Simte nevoia să discute cu cineva.

- Bineînţeles că simte nevoia asta şi n-a făcut altceva decât să-ţi transfere ţie responsabilitatea alegerii. Eşti atât de naivă!

- Poate, dar dacă am vreo influenţă asupra lui, trebuie s-o folosesc pentru a-l ajuta.

- Da? se răsti Mark. Ai recunoscut chiar tu că tânărul ăsta n-are deloc coloană vertebrală şi că nu merită osteneala...

- N-am spus aşa ceva!

Jeremy e un om bun, chiar dacă e cam superficial. Are multă nevoie de ajutor.

- Şi ce obţii dacă îl ajuţi? Poate puţină recunoştinţă la început, dar mai târziu, când va realiza ce a pierdut, te va condamna. Lasă-l să facă ce vrea. Mă tem că asta va face oricum, în ciuda grijii şi a caritabilei tale intervenţii.

- Bine, răspunse ea calm. Dar dacă va continua să-mi împărtăşească gândurile lui, voi căuta să-l fac să se răzgândească.

- Eşti foarte încăpăţânată. Nu pricepi? Nu poţi schimba un om decât dacă-l iubeşti, şi chiar şi aşa vei avea o sarcină imposibilă cu un astfel de individ. Poţi încerca, dar nu vei reuşi.

Era o provocare pe care avea de gând s-o onoreze.

- Voi încerca, şopti ea, îndreptându-se spre uşă şi apăsând clanţa.

- E încuiat, zise el, râzând. Nu-ţi face probeleme, te voi lăsa să pleci, adăugă el agitând cheile în mână. Ştii? Eşti singura femeie pe care am adus-o în sanctuarul ăsta.

- E un privilegiu... îndoielnic, răspunse ea.

- Crezi? zâmbi el. Lasă-mă să-ţi deschid. Eşti o persoană neobişnuită, Lisa Maxwell, şi dintr-un motiv sau altul am multă încredere în tine.

- Mulţumesc, zise ea, înclinându-şi capul cu graţie. Dacă sugerezi că nimeni nu trebuie să afle că am avut o întrevedere secretă cu tine, atunci poţi să ai încredere în mine. Dar acum vreau să plec.

- Te superi cam repede.

- Dimpotrivă, sunt destul de răbdătoare. M-ai jignit de multe ori şi în multe feluri, şi totuşi am reuşit să nu mă pierd

cu firea. Bănuiesc că mă descurc destul de bine, nu?

- Da, pentru o femeie.

Trebuie să-ţi mărturisesc că nu ştiu să mă port cu reprezentantele sexului frumos. Poate am exagerat un pic.

- Un pic? M-ai făcut să mă simt foarte... nesemnificativă.

- Nu asta am vrut. Am început relaţia noastră cu stângul şi-mi cer scuze pentru lucrurile pe care ţi le-am spus la prima noastră întâlnire.

- E foarte drăguţ din partea ta să te scuzi, zise ea, sperând că discuţia se va termina aici.

- într-o zi, mi-ar face plăcere să-mi povesteşti cum ai ajuns să ai grijă de Nancy. Nu te mai reţin. La revedere.

Plecară împreună, iar pe drum se întâlniră cu un ofiţer care salută.

- Domnule, ofiţerul de gardă...

- Bine, mă duc să-l văd. Fii bun şi escorteaz-o pe domnişoara Maxwell pe puntea de plimbare.

îndată ce ajunseră, Lisa îi mulţumi ofiţerului şi-i spuse "noapte bună". Se întoarse în cabină, gânditoare şi emoţionată.

Se întinse în pat, gândindu-se la timpul petrecut în sanctuarul căpitanului. în faţa ochilor, vedea încă faţa lui Mark, cu trăsăturile ei bine marcate, cu gura lui puternică a cărui mişcare putea să-i îndulcească sau să-i înăspreasc expresia. îşi aminti degetele sale odihnindu-se pe pahar, puternice, lungi, agile, părul lui negru şi uşor ondulat. îşi aduse aminte şi de atingerea lui impersonală, când o oprise în pragul uşii încuiate. îşi dorise atunci ca această atingere să

dureze la nesfârşit. Chipul lui se schimbase. Devenise uman, cald...

îşi dădu seama, cu un sentiment de frustrare, că multe femei au visat probabil de-a lungul timpului să fie iubite de autoritarul căpitan.

A doua zi, vremea fu la fel de liniştită. Se vedea deja Madeira, un pământ verde şi însorit. Era foarte cald, puntea ardea sub tălpi. Chiar şi vântul era mai leneş.

Lisa luă prânzul în acea zi la masa Laurei Basson. Bogata văduvă era interesată de Nancy, dar cunoştea destule despre copii pentru a nu arăta asta în faţa fetiţei. Nu că Nancy ar fi fost grosolană. Copila o asculta pe femeie vorbind şi aproba în tăcere, dar nu încerca să prelungească discuţia punând vreo întrebare sau comentând, şi se ridică de la masă îndată ce i se oferi un motiv.

- Doamna Basson e drăguţă, răspunse Nancy la dojana Lisei, dar e foarte tristă. Imi plac oamenii veseli.

-Asta e foarte bine, dar oamenii nefericiţi au mai multă nevoie de prieteni. Sunt sigură că doamna Basson a fost fericită, dar lucrurile s-au schimbat, din păcate pentru ea.

- Dar are doi copii, protestă Nancy.

- Problema e că amândoi se descurcă fără ea şi se simte nedorită, ceea ce e foarte dureros.

Nancy putea înţelege asta. Intreaga ei existenţă îşi dorise ca tatăl ei s-o vrea alături de el. Dar nu era încă pregătită s-o primească pe doamna Basson în cercul ei limitat de prieteni.

- Imi plac bijuteriile ei, îi concedă ea.

Pentru Lisa, doamna Basson era o enigmă. N-o văzuse

niciodată făcând ceva, iar cartea care se odihnea veşnic pe genunchii ei era mereu deschisă la aceeaşi pagină. Acum că voiajau împreună de ceva timp şi oamenii începuseră să-şi afle poveştile, zvonurile începuseră să circule despre multe persoane, dar doamna Basson nu avea parte de ele. Si asta pentru că nu prea vorbea cu cei din jur, ceea ce în lumina mărturisirii sale că tânjeşte după compania oamenilor părea ciudat.

După prânz, vizitară magazinele, iar Lisa reuşi să-şi varieze garderoba, alegând câteva accesorii pentru a se asorta cu cele două rochii.

- îţi vor sta foarte bine, aprobă doamna Basson. Dacă aş fi bărbat, aş găsi nişte complimente foarte potrivite pentru tine.

- Nu cred că aş şti ce să răspund, râse Lisa.

- Ei, cred că ai şti. Eşti tânără, dar ştii ce vrei sau mai degrabă ce nu vrei. Când aveam vârsta ta, eram mult mai prostuţă. Mi-am iubit soţul, dar era bogat şi n-ar fi crezut nici în ruptul capului că nu m-am măritat cu el pentru bani. Protestam adesea şi glumeam pe tema asta, dar dincolo de asta asupra mea a planat întotdeauna bănuiala că l-am ales pentru bani şi nu pentru personalitatea sa.

- Păcat, zise Lisa încetişor.

- Nu, într-un fel, avea dreptate. După ce ne-am căsătorit, îmi dăruia mereu bijuterii, iar eu le primeam cu încântare. Văzând cât de mult îmi plac, îmi dădea şi mai mult, şi mai mult. Eram fericită, copiii erau mici şi aveau nevoie de mine... Dar când a murit şi copiii au plecat, mi-am dat seama că sunt singură. Aveam bani şi multe amintiri, dar m-am simţit

îngrozitor, pentru că mi s-a părut că l-am trădat.

- Vreţi să spuneţi că v-a iubit mai mult decât l-aţi iubit dumneavoastră?

-întotdeauna mi-a spus că dacă se întâmpla să moară, ar trebui să mă mărit din nou. Dar acum mă aflu exact în poziţia lui. Nu voi şti niciodată dacă bărbatul care va dori să se însoare cu mine nu vânează de fapt contul meu din bancă. Oricum, voi găsi poate lucruri folositoare de făcut. După ce ne vom stabili în Anglia, poate mă apuc de opere de caritate. Lisa nu mai află niciodată altceva despre viaţa doamnei Basson, dar chiar şi această scurtă mărturisisre o ajută să înţeleagă personalitatea femeii. Era ciudat că, dintre toate femeile de la bord, ele două legaseră o prietenie. Tinerele erau de obicei mai interesate de bărbaţi decât de conversaţii cu femeile din jur.

Către după-amiază, toată lumea se înghesui la cutiile poştale. Lisa îi scrisese Antheei şi-i trimisese un scurt bilet şi doamnei Browne, care-i ghicise în frunzele de ceai, asigurând-o că problemele începuseră să apară.

După cină se dansă, şi Lisa fu invitată la vals de câţiva tineri foarte asemănători ca personalitate cu Jeremy, dar de data asta era hotărâtă să nu se mai lase păcălită. Căpitanul nu apăru printre pasageri iar Lisa, aflată în braţele unui om de afaceri, se gândea cu regret la cabina lui retrasă, unde Mark se afla probabil la ora asta, citind o carte şi fumându-şi pipa.

Era aproape unsprezece când Jeremy se ivi pe ring şi o invită pe Lisa la dans. Era târziu, şi majoritatea oamenilor plecaseră la culcare. Dar aerul era atât de proaspăt după

torida după-amiază care trecuse, încât Lisa se simţea perfect.

- E prima dată când dansăm, draga mea. Dansezi minunat.

- Iar tu eşti puţin cam încordat.

- Asta pentru că-mi doresc să te sărut.

- Nu mă interesează săruturile de dragul săruturilor.

- Nici pe mine, dar nu asta intenţionam. Imi promiţi să mergi mâine cu mine la ţărm?

- Vrei să faci circuitul oficial?

- Nu, mă gândeam să ne îndepărtăm de mulţime. Să fim singuri, fără Nancy.

- N-o pot părăsi.

- Dar nu te pot avea numai pentru mine?

Ar fi mai bine s-o laşi undeva.

- Nu, dacă merg cu tine, merge şi Nancy. Noapte bună!

- Noapte bună, draga mea, răspunse el cu un zâmbet.

Probabil că-l dezamăgise, dar n-avea ce să facă. Se afla pe acest
vapor ca să aibă grijă de Nancy, nu de Jeremy, şi nu-i făcea deloc plăcere jocul lui de-a dragostea. Unele fete se distrau cu un astfel de joc, dar Lisa nu era aşa. Un sărut însemna pentru ea ceva sacru.

Dimineaţa veni strălucitoare. Marea sclipea, iar vântul bătea încetişor. Lisa şi Jeremy făcură o baie, în timp ce Nancy, spre marea ei indignare, fu înscrisă la un concurs de copii. Mâncară îngheţată cu arome exotice, apoi Lisa şi Jeremy câştigară prima rundă a competiţiei de tenis desfăşurată pe punte şi după aceea se alăturară celorlalţi, care priveau insula din depărtare. Gongul de prânz sună, şi oamenii se grăbiră să

mănânce ca să fie gata la timp pentru excursie.

Ancora fu aruncată la Puerto de la Luz şi în megafoane se auzi:

-Atenţie, doamnelor şi domnilor. Pasagerii trebuie să se întoarcă pe vas înainte de şapte jumătate seara. Repet, şapte şi jumătate, doamnelor şi domnilor.

Lisa coborî pe ţărm alături de Jeremy, iar pe chei fură întâmpinaţi de negustori gălăgioşi:

- Doar două sute de pesetas, domnişoară. Uitaţi ce rochie frumoasă!

Lisa calculă rapid suma în lire şi-şi dădu seama că rochia era foarte scumpă. Cu astfel de preţuri, se va limita la a cumpăra un suvenir.

Dându-şi seama că pălăria de panama era prea călduroasă pentru Nancy, Lisa se întoarse la cabină să ia umbrela. Intrând pe coridor, se ciocni cu Mark.

- Scuze, murmură ea.

- Ce ai uitat?
- Umbrela.
- Dar trebuia să fie asigurate de organizatorii turului.
- Mergem cu autobuzul.
- O! Tu şi... eroul de film?

La apropierea doctorului, cei doi se despărţiră politicoşi şi Lisa intră în cabină, auzind în spatele ei cum căpitanul îi spunea doctorului:

- Eu am ceva treabă, dar se pare că toţi posibilii tăi pacienţi s-au înscris în excursie. De ce nu te duci şi tu?

Răspunsul doctorului nu se auzi, iar Lisa presupuse că omul încuviinţase tăcut din cap.

Când ieşi din nou din cabină, Mark plecase deja. Fără să priceapă de ce, Lisa se gândi la Astra. Femeia nu făcea circuitul, epuizată după zilele de lucru asiduu alături de Jeremy, iar Mark, dacă ar fi vrut, ar fi avut la dispoziţie câteva ore bune să fie singur numai cu ea. Această idee o răni mai mult decât şi-ar fi imaginat, dar încercă să-şi păstreze calmul şi indiferenţa. Ridică din umeri şi se întoarse la Jeremy şi la Nancy. Se urcară toţi în autobuzul mirosind puternic a usturoi. In timp ce vehiculul se îndrepta spre capitală, Lisa privea casele albe şi străzile aglomerate din Las Palmas.

Ajunseră la Triana şi se plimbară prin magazine. Intreaga suflare ştia probabil că vasul englezesc era în port, pentru că negustorii le ieşeau înainte cu măsline, banane, caise şi căpşuni proaspete. Pe străzi, se vedeau femei îmbrăcate în lungi fuste roşii şi bluze albe, cu coşuri de flori pe cap. Jeremy cumpără o imensă floare stacojie şi o aşeză în părul Lisei.

-Am reuşit să te fac să arăţi ca o localnică, Lee, glumi el.

Apoi, încercând să intre în graţiile micuţei, se adresă lui Nancy:

- Vrei şi tu o floare?

- Nu, replică fata în grabă.

- Ah, eşti un copil imposibil! N-ai fost bătută destul!

- Haide, Jeremy, să nu ne certăm, interveni Lisa. Haidem la cumpărături!

îi cumpără lui Nancy o brăţară din imitaţie de jad, apoi se îndreptară spre catedrală şi urcară în turn ca să admire împrejurimile. Ajunseră prea târziu pentru a putea vizita muzeul Canario.

Către seară, străzile din Las Palmas erau luminoase şi gălăgioase. Jeremy sugeră să bea ceva la o terasă şi Lisa se aşeză recunoscătoare pe un scaun şi-şi dori să bea o ceaşcă de ceai.

O durea capul şi avea senzaţia că rataseră cele mai importante obiective turistice. Câteva ore nu erau suficiente pentru a vedea totul, dar poate că ar fi reuşit mai mult dacă nu umblau pe jos, prin căldură. Cei care făcuseră turul ajunseseră să vadă o mulţime de lucruri interesante. Era totuşi mulţumită să observe că Nancy se simţea bine şi devenise mai sociabilă de când Jeremy încetase s-o mai tachineze.

Cum ceaiul era un produs rar, li se aduse vin local şi sirop de lămâie. Peste drum, un copilaş începu să cânte un cântec trist într-o spaniolă stricată.

- Nancy, nu vrei să te duci să-i dai nişte bănuţi? întrebă

Jeremy.

- Ba da, se bucură fata, luând banii.

Lisa se lăsă pe spate în scaun, încercând să-şi termine băutura, prea dulce şi prea tare. Ştia că nu va mai avea niciodată şansa de a reveni în Canare şi faptul că tot timpul petrecut acolo fusese irosit, o irita. îşi pusese atâtea speranţe în această călătorie, dar totul fusese stricat de intervenţia lui Jeremy Carne, care nu făcuse altceva decât s-o

plictisească povestindu-i despre ambiţia lui actoricească şi certându-se cu Nancy.

- La Cape Town totul va fi altfel. Vom avea mai mult timp şi am rude care locuiesc acolo.

- Dar acolo vom ajunge abia peste nouă zile. Nu mai întâlnim altceva în drum până acolo?

- Nu, dar ne vom distra la bord. Vor fi turnee de tenis, o paradă pentru copii, o competiţie de înot... Au aranjat ceva pentru fiecare zi.

Era şapte fără un sfert şi Lisa îşi dorea să se întoarcă pe vas. Se ridică alarmată.

- Băieţelul a plecat. Unde e Nancy?

Traversară strada.

- Poate s-a dus să se plimbe, încercă Jeremy.

- Nu cred, nu cunoaşte locurile. Să mergem s-o căutăm. Tu ia-o pe aici, eu mă duc dincolo.

- Bine, bine, o vom găsi. Dar să nu te rătăceşti şi tu, zise el.

Lisa căută disperată, dar nici urmă de Nancy. Mai mult, nu întâlni nici un alt pasager de pe vas. Se întâlni din nou cu Jeremy, la locul stabilit.

- Parcă a intrat în pământ, comentă bărbatul. Si trebuie să ne întoarcem pe vas. Am încercat să întreb în jur, dar nimeni nu ştie engleză. Nu mai tremura, Lee. Incearcă să te gândeşti ce ar putea face acum, realizând că s-a rătăcit.

- Nu ştiu. In Anglia ar fi luat autobuzul, dar aici... n-are bani, zise ea, înghiţind cu greutate.

- Dar dacă a găsit staţia, a întâlnit probabil englezi de pe

vas care au luat-o cu ei.

- Sper. Dar dacă...

- Stai puţin. E un copil de unsprezece ani care se poate descurca singură. Cred că există englezi care stau pe aici. Să mergem să vorbim cu ei.

-Asta ne va lua mult timp, şi vaporul poate pleca fără noi.

- Nu cred. Dacă toţi oamenii sunt la bord până la şapte şi jumătate înseamnă că vor ridica ancora cel puţin o oră mai târziu.

- Nu, mă duc pe chei. Tu stai aici şi, dacă o găseşti, telefonează pe
vas.

- Dar...

- Faci ce ţi-am spus? îl fulgeră ea cu privirea. Tu eşti de vină pentru că s-a rătăcit şi mă vei ajuta s-o găsesc!

Lisa se urcă rapid într-un taxi şi plecă, lăsându-l pe Jeremy perplex şi lipsit de ajutor într-un loc necunoscut. Tânărului nu-i venea să creadă că cineva se poate ambala atât pentru un copil de unsprezece ani. Lisa ajunse la chei uimitor de repede, pentru că şoferul înţelesese că pasagera se grăbea.

Ajunsă, tânăra întrebă un steward dacă Nancy sosise.

- Stau aici de o oră. N-am văzut-o urcând la bord, domnişoară.

Dar Lisa dădu fuga în cabină ca să se asigure. Inima îi bătea
nebuneşte. Nu se afla acolo. Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Să-l vadă pe căpitan. îl căută pe punte, dar nu-l găsi, aşa că se aventură spre cabina lui de lucru. Un

ofiţer stătea de pază în faţa uşii.

- Trebuie să-l văd îndată pe căpitan, zise Lisa. E urgent.

- îmi pare teribil de rău, dar...

- Vă rog, trebuie să-l văd!

- Prima uşă la dreapta. Ciocăniţi şi aşteptaţi afară, o sfătui ofiţerul, înţelegând că se întâmplase ceva grav.

Lisa fugi într-acolo şi bătu cu putere în uşă.

- Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Lisa abia mai respira.

- Am... pierdut-o pe Nancy... în Las Palmas, zise ea.

- Stai jos.

- Dar...

- Stai jos şi povesteşte-mi, repetă el.

Ea se trânti într-un scaun, tremurând.

- A fost vina mea. N-ar fi trebuit să-l las s-o trimită peste drum, trebuia s-o supraveghez... Eram foarte obosită şi părea să fie în siguranţă... A dispărut atât de repede... atât de brusc...

Mark n-o mai asculta. Ridică receptorul telefonului şi dădu comenzi rapide.

- Vorbeşte cu poliţia din Las Palmas, ordonă el. Spune-le că oferi
o recompensă de cincizeci de lire pentru orice veste despre copilă şi încă cincizeci pentru cel care o aduce la bord în următoarea oră. Ai înţeles?

Inchise telefonul şi se adresă tinerei.

- Nu te îngrijora, o vom găsi, zise el calm.

Si pentru că Mark îi promisese asta, Lisa crezu. Uşurarea

de a împărţi cu cineva ca el responsabilitatea era dublată de un ciudat entuzasm. Incepu să plângă în hohote de uşurare.

Aplecându-se cu grijă deasupra ei, căpitanul îi şopti:

- Nu rezolvi nimic dacă te superi aşa, Lisa. Bea nişte whisky şi relaxează-te. Mă întorc îndată.

Rămasă singură, tânăra îşi şterse lacrimile şi încercă să bea din paharul oferit de Mark.

Capitolul 5

Privi prin încăpere şi se apropie de birou, căutând o fotografie sau vreun alt obiect care să-i dezvăluie o altă faţă a lui Mark. Ştia atât de puţine despre el! Dar nu găsi nimic personal pe birou, doar o cutie de trabucuri şi o scrumieră de piatră.

Se îndreptă spre uşa dincolo de care bănuia că se află dormitorul bărbatului. Dacă ar fi fost în altă stare de spirit, poate că ar fi intrat să cerceteze camera, pentru că era foarte curioasă în tot ce-l privea. Dar acum era foarte îngrijorată din pricina lui Nancy.

Când Mark se întoarse, o găsi pe scaun, cu băutura neterminată în mână.

- Nu cred că s-a întâmplat ceva rău, începu bărbatul. Nu trebuie să te gândeşti nici o clipă că a păţit ceva. în clipa când localnicii vor afla că e pasageră pe vas, o vor aduce aici. Câştigă bani buni de pe urma turiştilor şi nu vor să-şi facă o reputaţie proastă.
- Dar Nancy nu ştie limba lor.
- Nu contează. Păcat că e noapte.

Dacă era ziuă, ar fi ajuns deja aici.

- Dar dacă cineva o ţine peste noapte?
- Chiar şi aşa, poliţia va cerceta rapid casele.
- Dar există şansa să n-o găsească.
- Nu vom pleca până n-o găsim.
- Faci tu asta pentru noi? clipi Lisa cu uimire.
- Surprinzător, nu? Aş face-o pentru orice alt pasager. Mai

bine bea băutura. Am comandat nişte sandvişuri şi cafea.

- Vor fi aduse aici?

- Da. Zvonul că Nancy lipseşte s-a răspândit deja şi dacă te duci la restaurant, toată lumea te va asalta cu întrebări.

Tânăra sorbi puţin whisky şi aşeză paharul pe birou.

- Bănuiesc că te enervează ce s-a întâmplat, zise ea. Dacă aş fi prevăzut asta, n-aş mai fi plecat. Mark, mă laşi să particip şi eu la căutări?

- Nu, e o treabă de bărbat. Şi oricum, vei fi informată imediat. Mă vor suna dacă o găsesc.

- Nu e ciudat că mă ţii aici, în cabina ta?

- Ciudat? De ce? E datoria oricărui căpitan să aibă grijă de pasageri. Sunt oricând disponibil. Du-te să te întinzi pe canapea. Eu mai am câteva lucruri de făcut.

Lisa se supuse cererii lui. Mark începu să studieze cu atenţie nişte foi. Tânăra nu se putea calma. Se imagina explicându-i doctorului Veness că Nancy se pierduse în Canare. Nimeni, în afară de ea şi de Jeremy, n-ar fi putut înţelege cât de repede se petrecuse asta.

îşi dorea ca scârţâitul peniţei să înceteze şi Mark să se arate puţin mai înţelegător cu suferinţa ei. îşi dorea ca telefonul să sune... îşi dorea orice altceva în afara acestui calm insuportabil.

Desigur, Mark înfrunta această catastrofă la fel de imperturbabil ca întotdeauna, deşi şi pentru el încercarea era destul de dificilă. Intârzierea vasului trebuia explicată. Poate reuşeau să recupereze distanţa în zilele următoare, dar dacă nu?... Poate era nervos, dar nu voia să arate. Sau poate se

confrunta cu această problemă, la fel cum se confrunta şi cu furtunile tropicale. Intregul vas se afla în mâinile lui, şi trebuia să rămână calm.

Lisa se simţea aproape bolnavă de îngrijorare.

Un steward bătu la uşă şi intră cu gustările comandate de căpitan.

- Lasă-le pe masă, ordonă căpitanul, continuând să scrie.

Lisa îşi turnă puţină cafea şi o bău tremurând.

Mark o privi cu un aer supărat.

- Cred că ar trebui să te calmezi, zise el tăios. Tot ce se putea face s-a făcut şi aşteptăm rezultatele.

- Măcar dacă ar fi fost băiat... începu tânăra.

- Inţeleg, răspunse căpitanul, părând pentru prima dată emoţionat. E o copilă foarte drăguţă şi mă rog, ca şi tine, să treacă bine de această încercare. Dar îngrijorarea ta nu-şi are rostul, trebuie să înţelegi asta. Luă o ţigară şi i-o aşeză tinerei între buze, apoi o aprinse. Era un gest intim, dar Mark îl făcu să pară foarte oficial, la fel ca toate celelalte lucruri pe care le făcea. Işi aprinse la rândul lui o ţigară şi-i zâmbi Lisei prin norul de fum.

- Dacă îţi spun că pierderea ei mă îngrijorează la fel de mult ca pe tine te vei linişti?

- Da, zise ea cu sinceritate.

- Bine. Apropo, ce s-a întâmplat cu Carne?

- Jeremy? L-am lăsat acolo, zise ea vag, şi i-am spus să continue s-o caute. Nu era prea cooperant, iar eu eram prea îngrijorată.

Am avut o după-amiază foarte grea. Nancy nu-l place

deloc.

- Fetiţa e perspicace.

- S-au certat tot timpul şi am fost nevoită să intervin mereu, în aşa fel încât n-am putut vedea mare lucru din insulă. Nu că ar conta. Mi-aş dori să nu fi pus niciodată piciorul acolo. Dar eram obosită şi n-am avut grijă de ea cum trebuia. E deja opt. Nu vrei să mai suni o dată?...

Dar chiar atunci, telefonul sună.

- Căpitanul, zise Mark în receptor.

Ascultă cu atenţie, apoi vorbi din nou calm:

- E foarte bine! Cum se simte? Transmite-i că a devenit inamicul public numărul unu şi că trebuie să vină să mă vadă îndată ce ajunge pe vas. Plăteşte recompensa.

Puse receptorul în furcă şi o privi cu ochii lui albaştri şi senini pe Lisa.

- A fost găsită în Triana, voia să se întoarcă pe jos la vapor.

Lisa tremura. Mark o strânse uşor în braţe, apoi îi dădu drumul la fel de brusc cum o îmbrăţişase.

- Si acum, te poţi duce în sala de mese la cină, dacă te simţi în stare.

- Mulţumesc, dar prefer să n-o fac. Mă duc în cabină, s-o aştept pe Nancy. Iţi sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce ai făcut. Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine.

- Mă bucur că ai venit direct la mine, replică el, mângâindu-i părul. Voiam să fac asta de când te-am văzut intrând în încăpere, îşi explică el gestul. Lisa era prea epuizată pentru a prostesta sau a opune rezistenţă. Căpitanul o conduse la uşă şi-i spuse stewardului s-o ducă până la cabină.

***

Wentworh plecă din port la zece şi douăzeci. Nancy se afla în pat, dormind liniştită. Lisa stătea întinsă, întrebându-se de ce simţea încă atât de neliniştită.

Copila îi explicase cum anume se întâmplaseră lucrurile. Traversase strada şi văzuse că băieţelul plecase în jos pe stradă. Hotărâtă să-l ajungă, pentru că-i plăcuse mult vocea lui, îl urmase, fără să-şi dea seama că drumul înapoi era complicat. Il prinsese din urmă şi dăduse să se întoarcă. Dar străzile erau foarte întortocheate şi ajunsese fără să vrea la Triana. Nu putuse cere de la nimeni vreo informaţie, pentru că oamenii nu ştiau engleză şi nici ea nu cunoştea numele străzii. Astfel că începuse să meargă, având de gând să întrebe un englez - dacă întâlnea vreunul - unde se afla staţia de autobuz. In sfârşit, dăduse peste un localnic care îşi voia recompensa şi o adusese la secţia de poliţie.

Nancy nu se speriase. Toată lumea se purtase frumos cu ea, iar copila era chiar mândră că fusese singura care stătuse atât de mult pe insulă. Da, se liniştise în privinţa lui Nancy, dar altă problemă se arăta deja la orizont. Mark. Bărbatul îi arătase că putea fi bun şi înţelegător, deşi Lisa îi crease mari necazuri. Toate celelalte sentimente pe care i le inspirase Mark de-a lungul timpului se schimbaseră într-un soi de recunoştinţă drăgăstoasă.

I se părea că trecuse o veşnicie de când doamna Browne îi citise viitorul în frunzele de ceai şi-i spusese că se va confrunta cu două probleme, una mai mică, cealaltă mare. Pe jumătate în glumă, îşi dori ca pierderea lui Nancy să fi fost cea

mare.

A doua zi, incidentul fu dat uitării în favoarea jocurilor care începuseră. Pentru Jeremy, ziua debutase însă mai puţin promiţător. Astra părea inepuizabilă, şi tânărul fu nevoit să lucreze toată dimineaţa.

După-amiză, în timp ce Nancy se afla la cursurile de literatură pentru copii, cei doi tineri se aşezară la bar să vorbească şi să bea un suc. îi povesti că actriţa îi oferise şase luni de contract, ceea ce bărbatul considera că e o perioadă mulţumitoare, în special dacă lua în considerare faptul că nu mai apăruse niciodată pe scenă. Dar nu se grăbise să semneze nimic până nu ajungeau la Durban.

Astra apărea rar în public, pentru că stârnea imediat atenţia tuturor. Unul sau doi bărbaţi încercaseră să discute cu ea, dar îi respinsese rapid şi fără menajamente. De atunci, nimeni nu se mai apropiase de ea.

Şi asta pentru că actriţa tânjea după un soi de bărbat greu de găsit, cu atât mai puţin pe lista pasagerilor de pe vas. La Londra, foarte mulţi îi făceau curte şi, dacă ar fi vrut, ar fi putut să se mărite cu un bărbat înstărit şi cu titlu nobiliar, dacă nu chiar cu unul care le avea pe amândouă. Dar visurile ei ţinteau mai sus. îşi dorea un soţ tandru şi în acelaşi timp puternic, care s-o subjuge şi s-o domine cu personalitatea sa.

Cu intuiţia unei femei faţă de o alta, mai ales faţă de o rivală, Lisa pricepea foarte bine părerea Astrei despre bărbaţi. Ştia de asemenea că nu exista decât unul pe care femeia îl respecta şi-l iubea. Şi acest gând era dureros, ştiind că orice-şi dorea, Astra obţinea.

Laura Basson nu era impresionată de Astra Carmichael.

- E frumoasă, îi explică ea Lisei, dar a muncit din greu şi a ajuns... unde? E o pasageră, ca mine şi ca tine, îndreptându-se către un loc de muncă. Succesul nu i-a adus decât o selectivitate aproape intolerantă, şi a lipsit-o de ajutorul unei prietenii. Nu, decise ea, nu-i deloc o femeie pe care s-o invidiezi.

- Are nişte rochii de seară minunate, răspunse ea.

- E graţioasă, se îmbracă bine, dar totul la ea e de ordin fizic. Parcă n-are deloc suflet.

- Bărbaţilor nu le pasă de asta, remarcă Lisa.

- Te referi la Jeremy? E impresionat de fiinţa asta?

- E inevitabil. Puţin...

- Dacă e doar "puţin", n-ai de ce să te îngrijorezi. Sunt sigură că-l vei avea înapoi cât de curând, pentru că o astfel de femeie n-are timp pentru tinerei. Cred că a pus ochii pe căpitan.

Lisei i se strânse inima. Era oare atât de vizibil pentru toată lumea? Credea că numai ea îşi dăduse seama şi încercase să se convingă că era vorba despre o greşeală.

- Cum v-aţi dat seama?

- Ieri, n-am plecat în excursie. Am văzut de multe ori insula, şi am făcut doar o scurtă plimbare. M-am întors şi i-am văzut pe cei doi la bar, bând ceai. Mai târziu, i-am văzut intrând într-o cabină retrasă.

"Sanctuarul", se gândi Lisa. Căpitanul nu aşteptase prea mult înainte de a aduce o a doua femeie în spaţiul lui intim. Temându-se să nu se trădeze în faţa femeii, Lisa se ridică şi

zise grăbită:

- Mă duc să mă schimb, explică ea. Vă rog să mă scuzaţi.

A doua zi, dori să discute între patru ochi cu Mark. îşi dădu seama că îşi propusese o sarcină foarte dificilă, în momentul în care un steward îi aduse un bilet de la unul din ofiţeri, în care scria:

"înţeleg că vreţi să obţineţi o întrevedere cu domnul căpitan. Voi face tot ce pot ca să vă ajut."

Lisa se duse să-l caute pe ofiţer şi acesta o rugă să scrie câteva cuvinte, asigurând-o că va avea grijă să le înmâneze căpitanului. Lisa se gândi rapid la o formulă care să nu-l supere pe Mark, dar care în acelaşi timp să-i atragă atenţia. Până la urmă scrise, păstrând un ton oficial: "Aş vrea să vă văd în legătură cu păţania lui Nancy de la Las Palmas".

- Dacă există vreun răspuns, vă voi chema, zise ofiţerul. Am înţeles că v-aţi înscris la concursul de tenis. Eu sunt liber începând cu ora şase. Aţi vrea să jucăm împreună o partidă?

Lisa se gândi o clipă, apoi aprobă, având senzaţia că acceptând invitaţia, biletul va ajunge mai repede la căpitan.

Mark nu apăru la masa de prânz, dar ofiţerul îi înmână Lisei un bilet în care scria că este aşteptată de căpitan la ora trei fix. Inima tinerei bătu cu putere. Obţinuse o întrevedere oficială. Trebuia să-şi pregătească un discurs şi să-l spună rapid, fără să piardă timpul. Nu la asta se aşteptase. Voia să-l facă pe Mark să priceapă ce simţea, şi nu-şi dorea ca ofiţerul să asiste la întâlnire.

Era foarte cald. Lisa se spălă şi se îmbrăcă într-o rochie simplă de muselină. Se privi în oglindă şi fu mulţumită, deşi

era convinsă că Mark nu va avea timp să-i admire ţinuta. întrevederea nu reprezenta pentru el decât una dintre multiplele îndatoriri zilnice.

La trei fără două minute se îndreptă spre biroul ofiţerului şi bătu la uşă. Mark fu cel care-i deschise.

- Intră, zise el cu un ton neutru. Sper că motivul pentru care ai vrut să mă vezi nu-i cel la care mă gândesc.

Acestui bărbat îi plăcea să treacă direct la subiect, constată Lisa, observând totuşi recunoscătoare că se aflau singuri în încăpere.

- Parcă era ceva legat de Nancy, îi aminti el amabil, văzând că tânăra nu se grăbeşte să vorbească.

- Nu chiar, răspunse Lisa. Fetiţa se simte bine. Slavă Domnului că nu i s-a întâmplat nimic rău în Las Palmas. Imi dau seama că ceea ce-ţi datorez nu se poate traduce în bani, cu excepţia recompensei pe care ai plătit-o din banii tăi. E vorba despre o sută de lire, dacă nu mă înşel, şi voiam să ştii că datoria îţi va fi plătită de tatăl lui Nancy.

- Bine, exclamă el, cu un zâmbet ironic. Atunci, de ce eşti atât de îngrijorată?

- Nu sunt, replică ea indignată. De ce eşti rău?

- Doamne fereşte! Dacă am zâmbit, a fost pentru că mă amuză foarte tare rolul tău de înger păzitor al lui Nancy.

- Crede-mă, până acum nici un incident de felul ăsta n-a apărut, şi o am în grijă de trei ani.

Căpitanul tăcu, privind-o.

- Dar ia spune-mi, vorbi el în sfârşit, cum evoluează mica ta dispută cu Astra Carmichael pentru sufletul lui Jeremy?

- Nu mă lupt pentru Jeremy. Nu cred că are nevoie de aşa ceva.

- Da? Mai gândeşte-te. Astra e o femeie fermecătoare şi îşi foloseşte toate armele ca să obţină ceea ce vrea. Acum, îl vrea pe Jeremy Carne. Vei pierde, copila mea, şi trebuie să-ţi recunoşti înfrângerea. Lasă-l să-şi aleagă singur viitorul.

Lisa nu răspunse imediat. Nu se aştepta să discute din nou despre Jeremy şi nu era pregătită să riposteze.

- N-ai câştigat pariul, zise ea. Jeremy e nehotărât încă.

- Sau aşa pretinde. E deja decis, dar vrea să te vadă îngrijorată, preocupată de soarta lui. Poate pretinde că face dragoste cu Astra, dar nu-i neapărat adevărat. Pe când cu tine are încă o şansă şi nu vrea s-o piardă.

Chipul lui Mark părea dur. De ce era atât de sigur că Astra nu va face dragoste cu Jeremy? Pentru că numai el avea acest drept?

Până acum, nu şi-l putuse imagina pe Mark în rolul de îndrăgostit. Părea prea sigur pe sine. Dar chipul unui bărbat nu poate exprima atâta cruzime decât dacă sentimentele lui sunt profunde, iar Lisa bănuia că furia căpitanului provenea din dorinţa de a o avea pe Astra numai pentru el. De ce era interesat să afle dacă Jeremy flirta cu Astra, dacă nu ca să se liniştească în această privinţă? Lisa era îndurerată.

- Te-ai înroşit, remarcă Mark. N-am vrut să te rănesc, explică el. Sunt destul de experimentat ca să ştiu cum să mă port cu o fată inocentă ca tine, dar şi prea bătrân ca să mai am răbdarea s-o fac. Câteodată, uit cât eşti de tânără. Ai venit azi aici ca să mă asiguri că mi se va înapoi suma pe care am

plătit-o de dragul lui Nancy. Dar banii nu sunt importanţi... nu pentru mine.

Lisa aprobă din cap. înţelesese.

El zâmbi:

- Peste două săptămâni, vei coborî la Durban, iar eu mă voi întoarce în Anglia. O lună mai târziu, vom uita unul de altul. Asta-i viaţa, Lisa.

Atunci îşi dădu seama că nu-l cunoaşte decât de o săptămână. Şi totuşi, i se părea că-l ştie atât de bine! Era ciudat să constate cât de mult însemna acest bărbat pentru ea, mai ales că nu aflase mai nimic despre viaţa lui. Poate că dragostea putea face astfel de minuni... sau poate cei trei ani petrecuţi în Richmond o făcuseră mai impresionabilă.

- îmi pare rău că te-am reţinut atât, zise ea. Nu te voi mai deranja.

- Ba cred că o vei face, răspunse el cu umor. îmi poţi promite ceva?

- Ce anume?

- Dacă te supără ceva - orice - te rog să vii la mine.

- Nu ştiu ce să zic, răspunse ea, îndreptându-se spre uşă. Să am de-a face cu tine e ca şi cum aş înfrunta conştientă o furtună.

- Dar merită efortul. Fă-mi o favoare, şi uită de datoria aia, adăugă el. Nu văd de ce tatăl fetei ar trebui să afle ce s-a întâmplat. Am vorbit cu Nancy şi am făcut-o să creadă că totul n-a fost decât o aventură amuzantă. Dacă-i va povesti întâmplarea tatălui ei vreodată, o va face în aşa fel încât el nu-i va acorda prea multă atenţie.

- Dar domnul Veness va citi totul în ziare, îl contrazise ea.

- Mă îndoiesc. în Las Palmas, oamenii nu consideră importantă pierderea temporară a unui copil. Poate pasagerii vor aminti asta în scrisori, dar nimic nu va fi făcut public.

- Nu ştiu ce să zic... Nancy s-a pierdut din pricina mea. Accepţi...

Dar căpitanul o întrerupse înainte ca tânăra să se ofere să-i
plătească ea banii.

- Stai liniştită, îi zise el.

Lisa ieşi şi se îndreptă spre punte. în spatele ei, înotătorii se distrau în apă, iar femeile vorbeau nemulţumite despre căldura de afară. Dar Lisa nu vedea şi n-auzea nimic din toate astea.

Auzise că era mai reconfortant să datorezi cuiva recunoştinţă decât bani, dar nu i se părea că zicala era adevărată. Ar fi plătit bucuroasă datoria, dacă Mark ar fi acceptat, şi nu era încă hotărâtă dacă să-i spună sau nu domnului Veness ce se întâmplase. Dar se gândi la Mark. Poate era mai bine să nu aibă parte de o astfel de publicitate. De altfel, bărbatul se îngrijise de amintirile fetiţei şi o făcuse să creadă că avusese parte de o aventură palpitantă. Oare făcuse asta pentru Lisa sau pentru micuţă? Poate pentru amândouă. Prevăzuse că aveau să apară probleme între Lisa şi angajatorul ei şi intervenise în cel mai simplu mod cu putinţă pentru a le rezolva.

Oare era posibil ca ei doi să se înţeleagă, să devină prieteni? Dar ce-i păsa căpitanului de o biată tânără, care şi

aşa îi cauzase o mulţime de probleme? Avea o viaţă plină şi o slujbă importantă. Intâlnea multe femei în fiecare călătorie, dar nici una nu reuşise să-i schimbe statutul de burlac, deşi poate că unele încercaseră.

Ce anume voia Mark de la o femeie? Lisa bănuia că nu va afla niciodată, dar se temea ca Astra Carmichael să nu posede această misterioasă calitate. Femeia asta avea totul.

Capitolul 6

Căldura copleşitoare dură trei zile. Trecuseră ecuatorul, şi nopţile deveniseră mai greu de suportat. Lisa se trezi şi se duse să facă o baie, gândindu-se la lucrurile pe care ofiţerul cu care juca din când în când tenis i le spusese despre Mark. Aflase că bărbatul locuia la Londra la hotel şi că atunci când revenea acasă îşi făcea timp să se întâlnească cel puţin o dată cu sora lui căsătorită, care era mai mică decât el cu câţiva ani şi locuia la Reading.

Mark i se părea acum o persoană cu totul diferită. Se întrebă dacă avea timp să-i scrie surorii lui, dacă o alinta în vreun fel. Bărbatul îi mărturisise că nu ştie să se poarte cu micuţii. Poate că sora lui n-avea încă un copil, sau poate că aceştia erau prea mici.

Veni prânzul şi Jeremy sosi la masă palid, cu părul în dezordine şi răguşit. Jucară împreună o partidă de cărţi cu alţi pasageri, apoi toată lumea se retrase în cabină.

Nancy o aşteptă pe Lisa şi-i spuse entuziasmată că citise o oră din cartea despre cai.

- Doamna Basson mi-a spus că şi caii sunt nişte fiinţe sensibile. Copiii ei au fiecare câte unul. Mi-a zis că ar trebui

să-l rog pe tata să-mi ia şi mie un ponei.

- E o idee bună.

- Da, dar nu ştiu dacă s-o fac sau nu. Ştiai că doamna Basson n-a vrut să se ducă în Africa de Sud multă vreme?

- De când soţul ei a murit, cred că-i e greu să revadă acele locuri.

- E foarte drăguţă, replică fata gânditoare.

- Ţi-am spus eu. Şi nici sfatul ei nu-i de lepădat.

- Am de gând să mănânc un măr şi să citesc, zise fetiţa, şi dacă dorm când te întorci de la cină, nu mă trezi.

- Părerea mea e că ar fi mai bine să citeşti doar o oră pe zi, iar dimineaţa să faci exerciţii de aritmetică.

Lisa se îmbrăcă şi se duse la masă. După cină, urma să fie pus un film şi tânăra abia aştepta acest eveniment. Pe drum, se întâlni cu Mark, care se ducea şi el spre sala de mese.

-Am auzit că ai ajuns în finală la turneul de tenis, zise el. Felicitări!

Un compliment venind din partea lui era mai preţios decât oricare
altul. Conversaţia nu dură mult, şi cei doi se despărţiră.

După cină, doamna Hearts o căută şi-i spuse grăbită:

- Doctorul a trimis pe cineva să te caute cât timp erai la masă. Se pare că avem un caz de apendicită şi un pacient cu febră mare. Avem nevoie de tine până la miezul nopţii.

- Mă schimb şi vin direct la cabinet, răspunse ea.

Cinci din cele şase paturi erau ocupate. Lisa fu dusă la cel de-al patrulea şi i se dădură instrucţiuni clare în privinţa acestui pacient; pe masa alăturată se afla un registru în care

trebuia să noteze evoluţia bolnavului.

- Te las, zise doctorul. Ai de făcut puţine lucruri, aşa că n-ai cum să greşeşti. Sper că am avut dreptate când am apelat la tine.

- Voi urma exact instrucţiunile.

- Să vii să mă trezeşti dacă e necesar. Noapte bună!

- Noapte bună!

Pacientul cu apendicictă era un băiat de şaptesprezece ani. Lisa îl privi cu milă şi trecu la celelalte paturi. Cel de-al doilea avea febră şi dormea agitat. Singura trează era o femeie cu o erupţie la mâna dreaptă. Femeia se ridică şi ceru puţină apă.

- Nu trebuie să vă agitaţi atât, zise Lisa umezindu-i buzele.

- Nu pot dormi. îmi puteţi da o pastilă?

- Tableta trebuie luată numai peste o oră şi jumătate.

- Atunci, rămâneţi aici şi vorbiţi cu mine, ca să treacă timpul mai repede.

Lisa se aşează şi ascultă plângerile continue ale femeii, până când pacienta înghiţi pastila şi în sfârşit adormi. Puţin mai târziu, tânăra îşi dădu seama că filmul se terminase. Pasagerii se îndreptau gălăgioşi spre cabine. Apoi, zgomotul se diminuă şi tăcerea nopţii se instală. Lisa îşi completă raportul şi aşteptă stewardesa care trebuia s-o înlocuiască.

în locul ei însă, apăru Mark, care o trimise de urgenţă la culcare. Pacientul cu febră putea fi contagios şi Lisa îl îngrijise fără să ţină seama de acest lucru.

- Trebuie să speli îndată hainele cu care eşti îmbrăcată şi să faci duş, ordonă el. Lisa se spuse ordinelor şi se duse să se

spele, apoi se întoarse înapoi la cabinet.

Toţi pacienţii dormeau liniştiţi, astfel că Mark se oferi să rămână cu ea şi să facă un ceai.

Lisa îl urmări turnând ceaiul. Era atât de bine şi de calm în jur, încât cu greu putea crede că se află încă în micul spital de pe vas. Luă ceaşca întinsă de căpitan şi-şi puse un cub de zahăr.

- In lumina asta, pari un copil sau o adolescentă, zâmbi Mark. Viaţa nu te-a afectat foarte tare, nu-i aşa?

- Nu, replică ea, nu-i aşa. Am avut parte de suferinţă. Tatăl meu a murit într-un accident de maşină când eram mică.

- Erai doar copil, ca Nancy, şi ţi-ai revenit probabil destul de repede. Nu-i nevoie să protestezi, aşa e în firea lucrurilor. Ţi-ai cunoscut mama?

- Nu mi-o amintesc foarte bine. A murit când aveam patru ani. Am locuit la bunica până la paisprezece ani.

- Care te-a răsfăţat, continuă el. Erai probabil foarte drăguţă...

- Da. Nu cred că aş fi putut rezista fără să am pe nimeni aproape, recunoscu ea cu sinceritate. Trecerea de la casa bunicii la statul la cămin mi s-a părut foarte dificilă. Majoritatea fetelor de acolo se simţeau bine, dar mie nu mi-a plăcut niciodată. Când mă întorc, vreau să-mi întemeiez o familie.

- Te întorci? Jeremy ştie?

- E necesar să ştie? Am trăit nişte momente frumoase împreună, dar asta nu înseamnă că suntem legaţi pe viaţă.

- Dacă vă înţelegeţi, poate te va cere de soţie, ridică el din

umeri. Natal e un loc fermecător, ţi-ar plăcea să stai acolo.

- Jeremy nu vrea să se însoare, iar eu nu mai vreau să vorbesc despre el. Nu-i important în viaţa mea.

Tinerei i-ar fi plăcut să vorbească despre Mark. Poate găsea ceva care să-i trezească atenţia. Poate sora lui ar fi fost pretextul care l-ar fi putut face să vorbească despre viaţa lui personală.

Ochii bărbatului o priviră enigmatic.

- Nu vrea să se însoare? repetă Mark. Atunci, de ce nu-ţi clarifici situaţia? Te-ai gândit vreodată că implicarea ta în viaţa tânărului îţi atrage antipatia Astrei?

- Nu ştiu ce să zic. E nervoasă, pentru că n-a fost niciodată obligată să muncească atât de mult pentru cucerirea cuiva. Şi asta pentru că Jeremy e un tânăr obişnuit, ca şi mine. Nu ştie să se poarte cu astfel de oameni. Eu îl cunosc mult mai bine.

- O, nu-mi spune, sunteţi făcuţi unul pentru altul! exclamă el sarcastic.

Această conversaţie, ca multe altele pe care le purtase cu Mark, ameninţa să scape de sub control, şi asta numai din pricina lui Jeremy şi a Astrei. Nu răspunse nimic şi sorbi din ceai. îşi dorea ca bărbatul să-i strecoare între buze o ţigară, cum făcuse cândva. Dar el rămase nemişcat în scaun, picior peste picior. Apoi zise ceva care o răni profund, fără să-şi dea seama de ce:

- Abia aştept să se termine această călătorie... am ceva de făcut la Cape Town şi la Durban şi dacă totul va merge bine, va fi minunat.

După câteva secunde de tăcere, Lisa răspunse cu o voce

nesigură:

- îţi urez succes.

- Nu eşti curioasă să afli despre ce e vorba?

- Am dreptul să ştiu? Nu eşti genul care să discuţi cu o femeie treburile tale personale. Un bărbat care poate trăi fără o soţie nu se poate confesa unei cunoştinţe întâmplătoare.

- Eşti răutăcioasă, răspunse el, dar eşti de asemenea şi prea modestă. Eu te consider o bună prietenă. Doar nu mă crezi incapabil de relaţionare doar pentru că îmi place să colind mările, în loc să stau într-o frumoasă căsuţă alături de o femeie.

- Majoritatea bărbaţilor reuşesc să le facă pe amândouă, replică Lisa, şi chiar foarte bine.

- Există bărbaţi şi bărbaţi, Lisa, zise el calm şi superior. Dacă eu m-aş îngrijora pentru soţia pe care am lăsat-o acasă, n-aş mai fi un bun căpitan.

- Nu? Credeam că soţia ta va fi una descurcăreaţă, o femeie de carieră. Se pare că ţi-ai schimbat părerea.

- Nu părerea, o corectă el, ci perspectiva.

-Vrei să spui, concluzionă ea, că refuzi să te căsătoreşti pentru că nu-ţi poţi părăsi soţia vreme îndelungată?

- Formularea ta e cam sentimentală, dar adevărată. Dacă mă voi căsători vreodată, voi renunţa definitiv la mare.

- Dar asta va însemna o schimbare dramatică, nu? Nu cred că poţi iubi o femeie la fel de mult cum iubeşti marea.

- Nu ştiu, replică el gânditor. Poate că va veni un moment când va trebui să aleg între o îmbrăţişare caldă şi confortul rece al mării. Aş fi doar pe jumătate om dacă aş alege marea

fără ezitare.

- Iar tu nu eşti aşa, completă ea.

Mark aşeză ceaşca de ceai pe măsuţă şi o privi îngândurat.

Chiar dacă recunoştea sau nu, Mark îşi schimbase punctul de vedere asupra căsătoriei în aceste ultime zile.

Dintr-o dată, Lisa se simţi foarte obosită. Fotoliul în care stătea era cald şi confortabil. îşi aşeză obrazul pe spătar, lăsându-se mângâiată de textura lui moale. Ar fi putut dormi aici câteva ore bune.

Capul lui Mark se întoarse spre ea.

- Câteodată, comportamentul tău mă sperie, Lisa, dar ştiu că eşti o copilă de treabă şi foarte isteaţă. Sfaturile tale m-au ajutat să mă cunosc mai bine. Eşti sinceră şi de încredere.

- Drăguţ din partea ta să spui asta, răspunse ea, plăcut impresionată.

- Haide, copilă, la somn. E ora două şi trebuie să mă trezesc la cinci şi jumătate, continuă bărbatul, fără să-i ia în considerare răspunsul.

Lisa se ridică încet, întinzându-şi piciorul care-i amorţise. Braţul bărbatului îi atinse spatele, iar tânăra rămase pe loc, bucurându-se de această nesperată mângâiere.

- Simţi ace în picior? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap şi râse:

- Nancy le spune ţepi, explică ea.

Se opri o clipă, apoi continuă:

- Mark, aş putea să mai ajut la infirmerie... Nu pe băiatul cu febră, am înţeles acum de ce ai fost atât de îngrijorat, dar

poate pe altcineva.

- Nu-i necesar, decise el după o scurtă reflecţie. Nu există nici o urgenţă. Dar de ce vrei asta? întrebă el schimbând tonul. Te-ai plictisit pe vas?

- Nu. Spre deosebire de tine, mie mi-ar plăcea ca voiajul să nu se termine niciodată.

- Da? întrebă el cu un aer enigmatic. Asta spune multe despre felul în care priveşti viaţa. Unii sunt mulţumiţi cu ce au în prezent, alţii privesc evenimentele de azi doar ca pe un preambul al altora mai bune. Fii cinstită cum te ştiu, copila mea, şi nu trişa în răspunsurile pe care mi le dai.

Braţul lui o împinse uşor către uşă, apoi se întreptă spre comutator. Lumina care invadă încăperea distruse intimitatea dintre ei. Mark îşi recăpătase expresia autoritară, iar chipul lui era uşor iluminat de urma unui zâmbet.

Lisa se simţea obosită, epuizată. Fără să ştie de ce, îi venea să plângă, dar buzele ei zâmbiră.

- îţi mulţumesc pentru ceai, zise ea politicoasă. Noapte bună!

- E dimineaţă, îi reaminti el, deschizându-i uşa. Somn uşor!

Tânăra ieşi pe culoar şi se grăbi să se întoarcă în cabină. Lumina
electrică avea o sclipire ciudată. îşi aranjă rochia în dulap şi privirea îi alunecă pe un plic care se afla pe masă. întinse mâna şi-l ridică, apoi se îndreptă spre lumină şi începu să citească. Scrisul părea nervos, şi era aproape indescifrabil.

"Poţi veni la mine mâine dimineaţă?", scria în bilet. Atât şi nimic mai mult. Urma doar semnătura Astrei Carmichael.

Lăsă foia la loc pe masă şi se vârî în pat, înfrigurată. Oare Astra avea de gând să-şi recunoască înfrângerea şi să-i ceară ajutorul în privinţa lui Jeremy? Era greu de crezut că acesta era motivul invitaţiei. O astfel de femeie n-ar face niciodată aşa ceva. Poate voia totuşi să facă pace, cine ştie?

Oricum, Lisa n-avea nici un chef să se gândească la Astra. îi era somn şi voia să adoarmă avându-l în minte pe Mark şi jumătatea de oră petrecută alături de el. Chiar dacă discuţia nu fusese mai lină decât de obicei, mângâierea lui de la despărţire dăduse aripi speranţelor ei.

Era o dimineaţă frumoasă. Vântul se schimase, alungând ceaţa şi făcând valuri uşoare la suprafaţa piscinei. Pasagerii trecuseră cu bine tropicul şi se bucurau acum de briza răcoroasă.

Lisa îşi bău în linişte ceaiul, încercând să profite de cele câteva clipe de singurătate. Nancy se dusese la micul dejun împreună cu ceilalţi copii. Tânăra se spălă şi se schimbă într-o rochie albă de in, gândindu-se fără încetare la ciudata noapte care tocmai trecuse. Ciudată, dar greu de uitat.

Işi dorea să afle mai multe despre Mark. Să ştie cum era când era mai tânăr, să ştie de ce alesese cariera de marinar... şi multe altele... totul despre el o interesa.

Se simţi dintr-o dată fericită. Mâncă puţină pâine prăjită şi sorbi din ceai gânditoare. Când Nancy se întoarse, o ajută să-şi termine puzzle-ul început, întârziind cu bună ştiinţă douăzeci de minute la întâlnirea cu Astra.

Bătu în uşa cabinei. Răspunsul divei se auzi leneş, spunându-i să intre. Astra zăcea pe canapea, îmbrăcată într-o

rochie de casă din mătase verde. In lumina crudă a dimineţii, părul ei avea o nuanţă roşcată, dar chipul ei era fără vârstă. Putea avea între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani. Ochii ei verzi se opriră asupra Lisei.

- Bună, zise ea indiferentă. Arăţi foarte drăguţ. Ia loc.

Acest comentariu amabil o puse pe Lisa în gardă. Astra nu făcea nici un compliment fără să aibă vreun interes ascuns, deşi tinerei îi era foarte greu să-şi imagineze ce anume putea dori actriţa de la ea.

Lisa zâmbi şi se aşeză pe colţ de canapea. Acceptă ţigara întinsă de Astra şi o aprinse cu bricheta ei încrustată cu perle.

- Nu prea ai încredere în mine, nu-i aşa? reluă Astra cu voiciune. Poate ar fi trebuit să-ţi spun de la bun început că nu mă interesează tânărul Jeremy Carne, chiar dacă este un tip atrăgător.

Poate ţi se va părea greu de crezut, dar nici el nu e îndrăgostit de mine.

- Ştiu, răspunse Lisa netulburată. Jeremy nu-i nici prost, nici insensibil.

Astra o fulgeră cu privirea, dar nu replică la atacul subtil al tinerei.

- Dar nu te-am invitat aici ca să discutăm despre Jeremy, continuă ea împăciuitor. Nu-i deloc un tip dificil de descifrat, zise ea, scuturând scrumul direct pe covor. Poate ai auzit că vreau să dau un spectacol de teatru aici pe vas, urmă ea după o scurtă tăcere.

- Da. Mark mi-a spus ceva despre asta.

Numele căpitanului îi ieşi de pe buze foarte natural, dar

chiar în momentul când îl pronunţă, Lisa regretă că o făcuse, mai ales că nu Mark, ci Jeremy îi povestise despre spectacol. Grăbită să depăşească momentul de stânjeneală, Lisa adăugă:

- N-am mai auzit niciodată un astfel de spectacol decât la radio. Abia aştept să fiu martora unui astfel de eveniment. La ce te-ai gândit?

Sprâncenele Astrei se ridicară a mirare.

- Tu şi cu Mark aţi devenit prieteni, deci? întrebă ea. Scuză-mă că-ţi spun, dar mi se pare o prietenie tare ciudată. Tu... şi Mark!

- Ce vrei să spui? roşi Lisa.

- Nimic jignitor, te asigur. îl cunosc pe Mark de multă vreme şi trebuie să te avertizez să nu-i iei în serios interesul. E doar amabil, nimic mai mult. E bun cu tine şi cu fetiţa aia pentru că nu există nimeni care să aibă grijă de voi aici pe vas. Dar ştiu din surse sigure că preferă femeile mai în vârstă. Din păcate, adăugă ea, scuturând din nou scrumul pe podea, am fost atât de preocupată de contractul din Johannesburg, încât n-am mai avut timp de el. Dar după ce scap de sarcina asta, voi fi liberă.

Lisa nu comentă.

- Dar să ne întoarcem la piesă, reluă Astra.

Am observat că ai o voce plăcută şi eşti destul de drăguţă. Ai vrea să participi şi tu?

- Mulţumesc, dar nu cred că mă pricep, răspunse Lisa, clătinând din cap.

- Eu cred că da. Şi apoi, ar fi o chestie distractivă, nu? Şi nu numai... Poate va duce la proiecte mult mai importante...

- Pe Wentworth? replică tânăra cu neîncredere.

Ochii ei căprui întâlniră privirea rece a actriţei. Astra respiră adânc, apoi continuă:

- Eşti o tânără onestă, aşa că voi încerca să-ţi răspund la fel. Cât timp voi sta în Africa de Sud, voi avea nevoie de o secretară. Secretara mea din Anglia a primit o binemeritată vacanţă.

- Dar la Johannesburg nu ţi se pune la dispoziţie o secretară?

- Poate că da, dar nu-mi plac străinii. Iţi ofer ţie acest post. Te voi plăti bine şi-ţi garantez că va fi o slujbă interesantă. Nu e vorba despre o muncă de secretariat obişnuită. Nu vei avea multe scrisori de redactat şi vei putea participa la piese, dacă vrei. Iar dacă alegi să te întorci în Anglia cu mine, îţi garantez că-ţi voi găsi un post bun.

Lisa nu apucă să deschidă gura, că femeia urmă:

- Nu vreau să-mi dai un răspuns imediat. Dintr-un motiv sau altul, lumea te place, iar Jeremy are nevoie de cineva care să-i arate că actoria se învaţă.

Cu aceste cuvinte, Astra se ridică, se privi îndelung în oglindă, considerând discuţia încheiată. Chemă un steward şi comandă o cafea pentru Lisa şi o apă tonică pentru ea.

-Jeremy are dimineaţa liberă, dar nu va veni să te caute, pentru că i-am spus ce am de gând. Mă tem, Lisa, adăugă ea pe un ton dulceag, că l-ai subestimat pe prietenul nostru. Este convins că actoria este o carieră de viitor şi nu se vede făcând pe inginerul. Ştii, se întâmplă să nu ne dăm seama de talentul pe care-l avem decât atunci când ne apare în cale un

eveniment norocos. Recunosc că în ce mă priveşte actoria a fost prima şi singura mea iubire, aşa cum se întâmplă şi cu Mark. întotdeauna va iubi mai mult marea.

- L-ai cunoscut pe Mark înainte să devină căpitan?

- Nu. Ne-am întâlnit la unul dintre spectacolele mele. După piesă, am ieşit împreună la cină şi am dansat. Ne potrivim, ne completăm. Mi-au plăcut mulţi bărbaţi, dar el e singurul cu care m-aş mărita.

Lisa fu recunoscătoare stewardului care intră şi întrerupse discuţia. Luă cafeaua din mâna lui fără chef, întrebându-se cum putea să scape mai repede din cabina Astrei. Femeia era atât de încrezătoare în forţele proprii, atât de obişnuită să controleze orice situaţie, încât Lisa se simţea ca o jucărie în mâna unui copil răsfăţat.

Era deja ora prânzului când tânăra reuşi să plece.

- Mulţumesc pentru tot, zise ea ridicându-se. Mă voi gândi la oferta ta, dar pot să-ţi spun de pe acum că nu mă pricep să joc, deşi îmi place foarte mult să privesc spectacolele de teatru.

Când se întoarse de la masă, Nancy, negăsind-o pe Lisa în cabină, ieşi pe punte să se plimbe şi o întâlni pe doamna Basson.

- Bună ziua, zise copila, politicoasă.

- Bună, Nancy. Astăzi nu înoţi?

- Poate... mai târziu, răspunse Nancy. Aţi văzut-o pe Lee?

- Nu. De când o cauţi?

-A plecat devreme. S-a dus s-o vadă pe actriţă şi nu s-a mai întors.

Apoi, cu inconsecvenţa tipică vârstei, Nancy trecu la altă întrebare.

- Credeţi că tatăl meu e bogat?

- Nu ştiu, răspunse femeia, fără să pară tulburată de brusca schimbare a subiectului. Te gândeşti la poneiul pe care vrei să i-l ceri?

- Nu, mă gândeam la Lee. N-are prea mulţi bani şi s-a simţit prost că a purtat mereu aceleaşi rochii de seară. Sper ca tata să-i cumpere două rochii minunate, să aibă la întoarcere.

-Ar fi drăguţ din partea lui. Ţii mult la Lisa, nu? Ai vrea să se mărite cu tatăl tău?

Copila râse şi-i explică:

- Tata are aproape cincizeci de ani. Nu cred că Lee ar fi încântată, şi nici mătuşa Anthea.

- Dar tu?

- Aş vrea s-o păstrez pe Lee mereu cu mine, dar n-aş vrea să fie mama mea vitregă. Lee e bună, iar mamele vitrege nu sunt. Mă bucur că tata nu s-a recăsătorit.

Chiar atunci apăru Lisa, şi copila îi ieşi în întâmpinare sărind într-un picior şi zâmbind fericită. Dar tânăra nu părea în apele ei.

-Ai avut o dimineaţă grea? întrebă doamna Basson.

- Nu chiar. în sfârşit, ba da, recunoscu ea. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

- Nici o problemă. Nu mă interesa decât să te ajut. Eşti o persoană veselă, Lisa, şi când eşti supărată e foarte vizibil, crede-mă.

Laura Basson începu să vorbească despre altceva. îşi dăduse seama mai de mult că se întâmpla ceva cu Lisa, şi prima dată crezuse că schimbarea de datora lui Jeremy. Apoi, realiză că tânărul nu era potrivit pentru Lisa, deşi reuşea să-i aprindă în ochi sclipiri şi să-i aducă pe buze zâmbetul. Lisa râdea cu el când luau masa împreună şi păreau prieteni buni, dar tânărul n-avea nici o putere asupra ei, pentru că personalitatea lui nu răspundea nici unei nevoi intime a tinerei. Atunci, cine să fie bărbatul misterios pe care-l iubea Lisa? Ii elimină din calcul pe ceilalţi tineri de la bord. O văzuse pe Lisa pe punte, în piscină, la masă şi o bănuială începuse să se închege... Observase că tânăra intra în sala de mese şi arunca o privire rapidă către masa căpitanului Kennard. Dar Lisa trecuse de vârsta poveştilor de dragoste romantice şi era prea matură pentru a nu-şi da seama de pericolul unei astfel de pasiuni.

Tulburată de descoperirea făcută, doamna Basson povestea mai departe, gândindu-se cât de ciudată ar părea încercarea ei de a-i da acestei tinere vreun sfat şi cât de prost ar fi fost primită o astfel de iniţiativă. Pentru prima dată după moartea soţului, era îngrijorată de altcineva decât de sine însăşi. Dar, după o matură reflecţie, îşi dădu seama că nu putea face nimic pentru ea.

Jeremy Carne se apropie, iar Laura Basson ridică fruntea, admirându-i frumuseţea. Tânărul ăsta ţinea la Lisa, se vedea din felul în care îşi strecura tandru mâna sub braţul ei. Iar Lisa putea face din el un bărbat minunat.

- Doamnă Basson, pot să v-o răpesc puţin pe Lisa? întrebă

el, zâmbind.

- Desigur. Să fii drăguţ cu ea, Jeremy! El promise solemn şi amândoi plecară. Tânărul o duse departe de ceilalţi oameni, o lăsă să se aşeze pe un scaun şi-i zise, privind-o cu simpatie:

- Draga mea, eşti obosită. La început, Astra avea acelaşi efect asupra mea, dar am reuşit să găsesc un echilibru. Te simţi bine?

Lisa confirmă.

- Ar fi trebuit să mă previi cu privire la discuţia asta.

- Am încercat s-o fac, dar aseară nu te aflai în cabină.

- Nu mai contează. M-am descurcat destul de bine... nu i-am acceptat oferta...

- înţeleg. Nu pe loc, nu-i aşa? Dar te vei mai gândi... sper că te pot convinge s-o accepţi. Va fi un lucru minunat pentru amândoi, Lee. Ne distrăm atât de bine împreună!

- Dar va dura numai şase luni, îi reaminti ea. Nu te-ai întrebat de ce Astra s-a gândit la mine? în fond, nu ştiu nimic despre munca asta.

- Din acelaşi motiv pentru care m-a ales pe mine. Chiar dacă nu cunoaştem prea bine domeniul, o putem scoate la căpat onorabil. Astra a înţeles bine asta.

- Nu vreau s-o fac. Astra poate să-şi găsească pe altcineva.

- Eşti o tânără care a sperat toată viaţa să i se întâmple ceva interesant, insistă el. Uite, asta e şansa ta. Şase luni într-o slujbă bine plătită... şi ţie ţi-e frică să accepţi.

- Nu mi-e frică, protestă ea. Sunt realistă, asta-i tot. Dacă ar fi trebuit să-ţi câştigi singur existenţa de la şaptesprezece

ani, ai fi fost mai puţin entuziast. Nu te-ai gândit niciodată că prin atragerea mea în munca asta vrea să-ţi slăbească ţie rezistenţa?

- Ba da. Dar vorbeşti de parcă Astra Carmichael ar ţese cine ştie ce intrigi, când de fapt nu vrea decât să ne ajute.

- Acţionează numai în interesul ei. Crede că banii şi faima pot face miracole. Vreau să-i arăt că pe mine nu mă impresionează toate astea.

- Nu mai fi aşa, Lee! Să ştii că te place. Ştii ce mi-a spus ieri? Că eşti o fată foarte deşteaptă şi foarte frumoasă şi că eşti destul de cuminte încât să devii o soţie minunată.

M-a acuzat, în glumă, că sunt îndrăgostit de tine.

Cât de naivi pot fi bărbaţii! se gândi Lisa. Oare Jeremy nu-şi dădea seama că era manipulat?

- Eşti orb sau refuzi să vezi adevărul? Gândeşte-te bine, Jeremy. Peste şase luni, nu vei mai putea să te îndrepţi spre altă carieră.

- Eşti absolut incredibilă. Chiar nu poţi să crezi că voi avea succes?

- Un succes în Africa de Sud nu-ţi asigură o carieră în teatru. Pentru asta, trebuie să joci la Londra.

Astra ştie bine toate astea, dar n-are nici un interes să ţi le spună. Nu-i obşnuită să fie refuzată, de aceea se încăpăţânează şi mai mult în privinţa ta.

- Draga mea Lisa, răspunse el supărat, devii răutăcioasă.

- Dar pentru tine, continuă Lisa netulburată, asta va însemna să-ţi distrugi viitorul.

Jeremy tăcu. Lisa se gândea la Astra. Era o femeie atât de

rece, atât de sigură pe sine şi era atât de aproape de a-l cuceri pe Jeremy... Tânăra era sigură că, dacă ea ar fi răspuns sentimentelor lui Jeremy, ar fi reuşit să-l convingă de greşeala pe care era pe cale s-o comită. Dar asta ar fi însemnat să-l mintă, să-l păcălească, de vreme ce n-avea de gând să se implice într-o relaţie cu el. Nu, trebuia să apeleze la conştiinţa lui, nu să trişeze.

- Câteodată, suspină Jeremy exasperat, mi-aş dori să mă fi întors acasă cu avionul, aşa cum mă sfătuiseră ai mei. Aş fi fost scutit de toate astea şi poate te-aş fi întâlnit la Durban.

- E bine să lupţi cu tentaţiile, te căleşti.

- Prefer să le ocolesc. Se pare că nu ajungem nicăieri cu discuţiile astea.

- Ei, am făcut ceva progrese, zâmbi ea.

Eu mi-am dat seama că n-aş lucra pentru Astra nici dacă m-ar plăti în aur, iar tu ai ajuns să-ţi doreşti să n-o fi întâlnit niciodată.

El îi zâmbi nesigur.

- Să nu crezi că ai câştigat. Nu vreau să o transform pe Astra Carmichael într-o inamică. Diseară va avea loc spectacolul, iar mâine e ultima zi înainte de a ajunge la Cape Town. Planul meu este s-o mai las să aştepte câteva zile. Ca să fiu sincer, nici eu nu ştiu ce voi alege. Mi-ar plăcea să te sărut, Lisa, ca să-mi recâştig respectul de sine.

Şi o sărută într-adevăr... pe obraz.

Era deja târziu şi trebuia să se îndrepte către sala de mese. Când intră în restaurant, Lisa privi către masa lui Mark. Căpitanul lipsea. Probabil că-şi lua masa în cabină.

După prânz, Lisa şi Nancy se retraseră ca să facă exerciţii de aritmetică, apoi fetiţa se duse în sala de proiecţii unde rula un film pentru copii. Lisa şi Jeremy jucară finala de tenis la dublu şi câştigară.

începuseră discuţiile despre marele spectacol care urma să aibă loc diseară. Ţinuta era obligatorie. în afara piesei, urmau să fie decernate premiile sportive şi pasagerii pregătiseră un număr muzical, în colaborare cu orchestra vasului.

Lisa îşi scoase din dulap cele două rochii, alegând-o pe cea albă. înainte de cină, urma să bea un cocteil cu doamna Basson. Grăbindu-se să ajungă la bar, se întâlniră cu Mark. Inima tinerei începu să bată puternic, iar unghiile i se înfipseră în palmă cu o mişcare necontrolată. Bărbatul le salută cu o plecăciune.

- Bună seara, doamnă Basson... domnişoară Maxwell.

Salutul lui convenţional şi zâmbetul impersonal o dezamăgiră pe tânără. Dar n-avu timp de regrete. Laura Basson o luă de braţ şi o îndemnă să plece. Lângă ele apăru şi Jeremy, care le conduse la masă.

Lisa mâncă absentă, ascultând conversaţia tânărului fără să audă nimic. Privirea ei rămăsese fixată către masa căpitanului; Mark vorbea aprins cu Astra. Bărbatul ridică o clipă fruntea, se uită către Lisa fără s-o vadă şi se întoarse spre actriţă, căreia îi zâmbi fermecător.

Lisa fu absurd de rănită de indiferenţa bărbatului. Avu deodată presimţirea unei viitoare mari nefericiri şi se grăbi să se ridice de la masă.

Jeremy o luă de braţ.

- Hei, unde te duci?

- N-ar trebui să te pregăteşti pentru seara cea mare? întrebă ea.

- Pentru piesă? Mă voi descurca, am destulă experienţă. Vreau să ne bem cafeaua la bar.

- Ah, n-am chef de nici o cafea... Mă laşi, te rog, să mă duc pe punte? Singură, adăugă ea.

- O, ce-ai păţit? Ţi-e rău?

- Nu, nu mi-e rău, lasă-mă în pace!

- Bine, bine, ne vedem mai târziu.

Tânăra plecă grăbită. Capul începuse s-o doară. Acum câteva ore numai, ea şi Mark stătuseră de vorbă ca nişte prieteni, la o ceaşcă de ceai. Şi acum... devenise atât de indiferent. Probabil voia să uite acel moment, iar felul în care se purtase cu ea în seara asta i-o demonstrase.

Ei bine, n-avea de ce să se îngrijoreze că secretul lui nu va fi bine păzit! Lisa nu era o adolescentă naivă, care să interpreteze greşit o discuţie prietenească.

Era la fel de capabilă să-şi ascundă sensibilitatea sub masca indiferenţei, ca orice altă femeie. Sau mai bine zis, va fi, îndată ce va trece primul moment de şoc.

Afară era răcoare, iar norii acopereau din când în când lumina lunii. Lisa se hotărî să se întoarcă înapoi în restaurant. Scaunele fuseseră aranjate în semicerc, pentru a permite tuturor spectatorilor să vadă actorii şi Lisa se aşeză într-unul din primele rânduri, alături de guvernanta unei fetiţe indiene.

Majoritatea persoanelor începură să ia loc pe scaune; în

sală se făcu linişte. Lângă Lisa, câteva locuri rămaseră libere. Se stinseră luminile şi se aprinseră câteva lumânări care creară o atmosferă foarte intimă. Pianistul formaţiei începu să cânte o piesă lentă. Când muzica se termină, pe scaunul de lângă ea se aşeză Mark şi-i spuse în şoaptă:

- Cred că vei fi încântată să afli că băiatul cu febră se simte mult mai bine. A început să vorbească şi se va reface foarte repede.

- Mă bucur, răspunse ea fără să se întoarcă. Dar nu călătorea cu părinţii?

- Nu, tocmai asta e problema.

După câteva clipe, bărbatul reluă:

-Am auzit că vei fi secretara Astrei Carmichael.

-Auzi tot, nu-i aşa? răspunse ea înţepată.

- Şi văd destule, de asemenea. Dar nu te îngrijora, adăugă el enigmatic, mai e o săptămână până ajungem la Durban, şi mai avem trei porturi în care oprim.

Piesa era pe cale să înceapă. Cei doi încetară să vorbească. în faţa lor se afla o masă, iar pe ea stătea o lampă simplă ce răspândea lumină numai în centrul scenei. Astra şi Jeremy trebuia să apară din clipă în clipă, materializându-se din umbră.

Lisa se simţea la fel de tristă. Intimitatea dintre ea şi Mark se risipise. îi venea să plângă, şi strânse din dinţi. Ah, nu suporta să stea o oră sau chiar două lângă el!

Cu un gest grăbit şi nesigur se ridică, îşi ceru scuze femeii de lângă ea şi-şi făcu loc spre ieşire. Ajunsă pe punte, răsuflă uşurată. în preajmă se auzeau şoaptele de dragoste ale unui

cuplu, şi râsete timide.

îndrăgostiţi, se gândi Lisa. Nu putea plânge. Se întoarse şi se îndreptă în fugă spre cabină.

Capitolul 1

Lumina dimineţii e un bun leac pentru durere. Calmează emoţiile, scade importanţa evenimentelor tulburătoare, se gândi Lisa, trezindu-se. Privi lumina cenuşie de afară şi constată că se simte aproape bine. Experienţa nopţii trecute trebuia uitată. După cum Mark însuşi spusese, peste o săptămână călătoria se va sfârşi şi nu se vor mai vedea niciodată.

In fond, nu te poţi îndrăgosti de cineva cunoscându-l atât de puţin. Desigur, două săptămâni petrecute pe mare echivalează cu două luni de trai pe uscat, spusese Mark. Era adevărat că nu trecuse nici o zi fără să se vadă, iar evenimentele petrecute conspiraseră parcă pentru a-i face să se întâlnească. Dar nimic altceva nu se întâmplase. Ăsta era adevărul, şi trebuia să-l accepte.

Afară ploua, dar era destul de cald, iar băile în piscină nu se întrerupseră. Pe puntea acoperită unde se desfăşurau jocurile, Lisa jucă finala la simplu şi pierdu. Comitetul sportiv realiză o listă a premianţilor şi-i felicită pentru spectacol şi fair-play. Pasagerii care aveau să părăsească vasul mâine erau preocupaţi de bagaje. Femeile făcuseră coadă la coafor; toate voiau să arate perfect pentru evenimentele de seară.

După-amiază plouă mai tare. Jeremy şi Lisa se plimbară pe punte îmbrăcaţi în impermeabile, amândoi evitând să discute despre sfârşitul călătoriei şi despre decizia care nu mai putea fi amânată. Jeremy voia s-o convingă pe tânără să meargă cu el în vizită la rudele sale din Cape Town.

- Ştiu că mă aflu pe Wentworth şi se aşteaptă să-i sun la hotel, zise el. Mătuşa mea e foarte drăguţă. Seamănă cu mama, dar e mai bătrână şi mai vorbăreaţă. Vom lua cina cu ei, şi apoi îţi arăt oraşul. Vasul va părăsi Cape Town abia poimâine dimineaţă.

Lisa n-avea de ce să-l refuze. Trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva, iar doamna Basson se oferise deja să aibă grijă de Nancy. Femeia cobora la Cape Town şi avea să se instaleze la un hotel din oraş, aşteptând terminarea şcolii pentru a-şi lua copiii. îi promisese lui Nancy s-o ducă pe plajă şi s-o aducă înapoi la ora de culcare. Fetiţa era atât de nerăbdătoare să plece, încât Lisa nu vru s-o refuze.

Se afla în aceeaşi stare de letargie când Laura Basson o vizită în cabină înainte de cină. Nancy lua masa cu ceilalţi copii. Tânăra citea sau mai degrabă stătea cu o carte deschisă în faţă, străduindu-se să urmărească rândurile care-i jucau în faţa ochilor.

Doamna Basson avea o rochie pe braţ şi-i explică:

- Am încercat să încap în ea, dar se pare că m-am îngrăşat puţin. Nu ştiu ce să fac...

Ridică rochia pentru ca Lisa s-o poată vedea. Era splendidă şi probabil foarte scumpă, pentru că era decorată cu perle. Lisa o privi în tăcere.

- Mi-a rămas mică şi n-o mai pot purta, dar cred că ţie ţi-ar veni de minune.

- E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, zise Lisa, dar n-o pot purta.

- Nu mă refuza. Cândva îmi venea perfect, dar a intrat la

apă, cred. Aş vrea să ţi-o dau ţie, dar dacă n-o vrei, măcar poart-o în seara asta.

- De ce mi-aţi adus-o? V-a spus Nancy ceva?

- Draga mea, zise doamna Basson calmă, sunt femeie, am fost şi eu cândva tânără şi am râvnit la lucruri pe care nu le puteam avea. Lasă deoparte mândria, te implor. Şi mie mi-a trebuit destul curaj să fac asta, crede-mă!

- Nu trebuia, zâmbi tânăra, voi purta rochia mea albă.

- Ascultă-mă, îţi stă foarte bine în rochia ta albă, dar astăzi este o seară specială. Vei primi premiul din partea căpitanului şi toată lumea te va privi. Poate că domnul Kennard te va invita la dans.

- Nu cred, roşi Lisa.

- Draga mea, orice se poate întâmpla. Şi apoi, e ceva obişnuit ca un căpitan să danseze cu pasagerele. Te rog, poart-o, Lisa. Sau cel puţin încearc-o. Dacă-ţi vine bine...

- Cred că de fapt vă vine perfect, observă Lisa.

- Crezi greşit, replică femeia. Nu numai că abia încap în ea, dar mă face să par şi foarte bătrână. In schimb, pe tine va sta minunat, sunt sigură. In mod normal, Lisa ar fi râs şi ar fi acceptat bucuroasă darul. Dar acum nu se simţea în stare să se bucure de nimic. Când femeia plecă, se duse în faţa oglinzii cu rochia.

Culoarea era extraordinară şi era probabil lucrată de o casă celebră. Era genul de rochie pe care ţi-o puteai imagina cu uşurinţă purtată de un manechin din Franţa.

Intră în baie şi o probă. Nancy se întoarse şi când o văzu, exclamă bucuroasă:

- Ce frumoasă e, Lee! Arăţi ca o zeiţă ieşită din mare.

- O, mulţumesc, răspunse tânăra, încântată.

Şi totuşi, era ciudat că acum, când era mai atrăgătoare decât fusese vreodată, acest sentiment nu-i dădea nici o satisfacţie. Bărbaţii îi aruncau priviri admirative şi femeile o urmăreau cu ochi plini de invidie, dar şi de satisfacţie, recunoscându-i frumuseţea şi tinereţea, dar Lisa rămânea indiferentă la aceste mute elogii. Jeremy la rândul lui exclamă cu răsuflarea tăiată:

- Doamne, Lee, ai putea cuceri orice bărbat! Nu mă aşteptam să văd o asemenea minune în drum spre Africa.

Lisa zâmbi doar şi nu răspunse.

Restaurantul fusese decorat cu baloane şi era animat de jocuri de lumini. Formaţia cânta minunat. Majoritatea femeilor mai făcuseră probabil această călătorie, de vreme ce toate era gătite special pentru această ocazie. Doamna Basson ştia desigur acest lucru şi de aceea îşi dorise ca Lisa să strălucească la fel ca toate celelalte.

Mâncarea era delicioasă şi vinul de calitate. întreaga atmosferă se schimbase.

Lisa nu privi nici o clipă spre masa căpitanului, dar era mereu conştientă de cele ce se întâmplau acolo. Zgomotul deschiderii şampaniei, râsetele, conversaţia se amestecau cu sunetul muzicii. Tânăra încerca să pară fericită.

îşi bău cafeaua cu toţi ceilalţi în bar, fumă prea mult şi râse în hohote, încercând să-şi ascundă disperarea. Mâine, totul se va schimba. Vor fi mai puţini pasageri, alţii, necunoscuţi, se vor îmbarca la Cape Town pentru a ajunge la

Durban.

Barul era plin. In mijloc, se afla masa plină de premii. Când Mark intră în încăpere zâmbind, Lisa se cutremură.

Decernarea premiilor era o procedură complicată. In sfârşit, veni şi rândul ei. Luă din mâinile bărbatului parfumul şi geanta de antilopă care-i fură înmânate fără să spună nici un cuvânt, fără măcar să răspundă cuvintelor sale de felicitare.

Era prea frig pentru a se dansa pe punte. După un scurt şi amuzant concert susţinut de pasageri, stewarzii începură să care mesele şi să scoată covoarele din restaurant. Se mutară cu toţii înăuntru şi formaţia începu să cânte. Lisa dansă cu Jeremy şi cu alţi tineri. Il văzu pe Mark dansând la rândul lui cu câteva pasagere mai în vârstă şi apoi cu Astra Carmichael, şi se întrebă cum se simţea oare o femeie prinsă în braţele lui puternice sau când el îi şoptea la ureche. Ah, şi-ar fi dorit să experimenteze şi ea aceste senzaţii!

Pe la zece şi jumătate, orchestra făcu o pauză şi oamenii se îndreptară în grupuri spre punte să se răcorească. Astfel că, atunci când formaţia îşi reluă programul, înăuntru rămăseseră puţine persoane. Lisa îl refuză pe Jeremy şi tânărul se îndreptă spre o blondă care acceptă bucuroasă să-i fie parteneră.

Chiar atunci, Mark apăru în faţa ei.

- Dansezi? întrebă el, cu o uşoară ironie în glas.

Dacă ar fi fost să răspundă după cum îşi pusese în minte acum o oră, Lisa ar fi trebuit să refuze politicos. Dar ceea ce acum o oră i se părea foarte simplu, acum devenise absurd. Nu răspunse nimic şi se ridică, întinzându-i mâna.

Bărbatul dansa bine, după cum bănuise. Braţul lui o ţinea

însă impersonal, de parcă ar fi dansat cu o păpuşă. Când melodia se opri, se aflau în apropierea uşii.

Lisa şopti "noapte bună" şi ieşi, grăbită şi emoţionată.

Intră rapid în baie, încercând să se calmeze şi să-şi ignore bătăile nebuneşti ale inimii. Se spălă pe faţă cu apă rece. Nu voia să se întoarcă în restaurant, şi nici nu-i era somn. Se simţea bolnavă şi din nou simţea nevoia să plângă, să se descarce.

Ieşi din nou pe punte, în întunericul rece de afară. Luna se afla sus pe cer, mai mică şi mai palidă decât seara trecută.

Nişte paşi venind din spatele ei o făcură să tresară. Mark zâmbi şi spuse:

- Vremea va fi mai frumoasă mâine, când vom ajunge la Cape Town.

- Când se va întâmpla asta?

- Pe la patru dimineaţa. Când te vei trezi, ne vom afla deja în port.

- Nu te culci deloc noaptea asta?

- Ba da, câteva ore. Mâine am o întâlnire importantă, răspunse el, venind mai aproape de ea.

Apropierea lui îi dădu fiori.

- Părul tău străluceşte frumos şi miroase a mare, zise el. Arăţi superb în rochia asta, dar nu ţi se potriveşte.

- Nu? De unde ştii? Nu mă cunoşti atât de bine!

- Te cunosc perfect, răspunse el liniştit. Voi da o mică petrecere numai pentru prieteni mâine seară, la Monarch Hotel, continuă el. Ai vrea să vii?

- Da, mulţumesc, răspunse ea impresionată. Trebuie o

ţinută elegantă?

- Nu, rochia albastră pe care o porţi duminica la slujbă este perfectă. Se lăsă tăcerea. Nici unul dintre ei nu simţea nevoia să vorbească. Lisa se simţea fericită şi tristă în acelaşi timp. O încercau sentimente ciudate şi contradictorii. Ar fi vrut să-l întrebe pe Mark, acum cât îl mai avea încă lângă ea, ce se întâmplase între acea seară în care discutaseră ca nişte buni prieteni şi răceala lui de a doua zi. Dar nu putea spune nimic, căpitanul n-ar fi înţeles-o.

în încercarea de a rupe tăcerea stânjenitoare care se lăsase între ei, tânăra întrebă:

- Care sunt cele mai frumoase locuri din Cape Town?

- Poţi vedea castelul, Grădina Botanică şi piaţa de flori. Vei fi vrăjită de frumuseţea florilor de aici.

- Cred, zise ea timidă.

- Vrei o ţigară? întrebă el, căutându-se în buzunar.

- Nu, mulţumesc.

- îmi place oraşul ăsta, reluă căpitanul, aprinzându-şi ţigara. Dacă ar fi să mă stabilesc undeva, aş alege Cape Town.

- Am auzit că e frumos şi la Durban.

- Da, pentru unii.

Apoi, fără nici o introducere prealabilă, Mark întrebă răstit:

- De unde ai luat rochia asta? E puţin cam... extravagantă, dacă o compari cu toaletele tale obişnuite. Cred că a costat mult. Nici nu cred că e a ta!

- Ce spirit de observaţie ai! se enervă Lisa. Nu-i a mea, într-adevăr. Am împrumutat-o, dar nu de la Astra, dacă asta insinuezi. Am împrumutat-o pentru a onora gala din seara asta

şi pe tine, care ai decernat premiile.

- Nu fi absurdă! Nu era nevoie de aşa ceva!

- Nu înţelegi nimic! Tu n-ai în preajmă femei obişnuite, care muncesc ca să se întreţină. Tu cunoşti doar femei care-şi permit să se îmbrace în fiecare seară cu altceva.

Dar ele nu ţi se par extravagante, pentru că ţi se pare normal să poarte rochii elegante.

- Eşti o proastă! răbufni Mark. Fiecare femeie are stilul ei, iar al tău este proaspăt şi simplu. O rochie care i s-ar potrivi Astrei, pe tine ar arăta ciudat. Asta am vrut să spun.

- Inţeleg! Astra Carmichael e bogată şi eu nu! Cine naiba te crezi, ca să mă judeci? Ce ştii tu despre femeile ca mine? ţipă Lisa.

- Dacă ridici vocea puţin mai tare, vei opri muzica!

- Tu eşti obişnuit să comanzi. Spui întotdeauna numai ce vrei şi nu-ţi pasă dacă cineva suferă.

- Calmează-te, Lisa! Dacă te-am rănit, îmi pare rău. N-am vrut. Eşti obosită şi exagerezi.

- Da, sunt obosită. M-am săturat de interesul tău prietenesc şi de felul în care mă pui la colţ de fiecare dată când ceva nu-ţi convine. Faptul că eşti căpitan, nu înseamnă că eşti responsabil pentru viaţa pasagerilor. Am trăit cu toţii şi fără tine, şi vom continua să trăim şi după ce se va termina călătoria. Am avut ghinionul absurd ca din toate vasele care merg spre Africa să ajung tocmai pe Wentworth.

- Cred că a fost ghinion pentru amândoi, zise el. Lisa, adăugă el mai potolit, chiar eşti nefericită aici? Eu sunt de vină pentru asta? De asta ai plecat de la piesă aseară?

- Nu, răspunse ea. Mi-era somn, pentru că nu dormisem cu o noapte înainte, când am băut ceai împreună. Mai ţii minte?

-Da, mi-amintesc. Şi-mi amintesc şi alte lucruri. Dar lucrurile astea n-au schimbat nimic între noi, nu-i aşa? Noapte bună! adăugă el, nervos, îndreptându-se spre uşă.

Mark plecă pe neaşteptate. Lisa rămase pe loc câteva minute. Căpitanul se afla probabil în cabina sa. Probabil uitase deja cearta lor.

Dar Lisa nu putea uita ciudatele lui vorbe: "Cred că a fost ghinion pentru amândoi". Acestea nu puteau însemna decât faptul că prezenţa ei pe vas nu-i adusese decât necazuri.

Ajunsă şi ea în cabină, Lisa îşi scoase rochia şi o puse în dulap, dezamăgită. Nu o ajutase deloc!

Cape Town se vedea ca o mulţime de lumini strălucitoare. Dimineaţa, soarele apăru la orizont. Priveliştea era fermecătoare.

Asta e Africa, îşi spuse ea. Pământul soarelui, al arborilor şi florilor exotice, al oamenilor veseli.

Era aproape unsprezece când doamna Basson veni s-o ia pe Nancy în excursia promisă, iar Lisa şi Jeremy luară un taxi pentru a ajunge în oraş.

Foarte mândru, Jeremy îi arăta toate obiectivele turistice. Se afla în sfârşit acasă şi era fericit.

După lunga obişnuinţă de a păşi pe punţile din lemn ale vasului, Lisei străzile i se păreau dure sub picior. Acest gând o făcu să-şi amintească de Mark, dar scutură hotărâtă din cap. Nu, îl va lăsa pe Mark în urmă, pe vapor. Această zi o va petrece departe de Wentworth, departe de toate lucrurile

dureroase care se întâmplaseră acolo.

Jeremy era la fel de gălăgios ca briza.

- Uită-te la fructele astea, Lee! Aproape am uitat cum arată guava. Iar chestiile astea zbârcite sunt fructele pasiunii.

Haide să cumpărăm câteva şi să mergem în parc. Ce nu mâncăm, vom da la veverițe.

Lisa privi magazinul plin de mâncare şi haine. Privi oamenii care aglomerau străzile. Se aflau aici malaezieni, indieni, negri, câțiva chinezi. Femeile albe erau îmbrăcate foarte pretenţios, iar bărbaţii purtau costume deschise la culoare şi păreau să aibă la dispoziţie tot timpul din lume. Nimeni nu se grăbea, nimeni nu era încruntat sau nervos.

Jeremy mirosi aerul cu ochii închişi şi cu o expresie fericită.

-Ah, ce bine e, şopti el. Merg prin Africa de Sud alături de tine. O, dar în Durban va fi şi mai frumos!

Lisa se molipsi de entuziasmul lui. Stăteau în Grădina Botanică, şi veverițele alergau vesele din ramură în ramură. Se minună de frumuseţea plină de imaginaţie a copacilor exotici şi a florilor. Jemery dispăru după un gard de protecţie din sârmă şi reapăru ţinând în mâini câteva orhidee.

- Flori pentru iubita mea, explică el.

- Le-ai furat?

- Stăteau aşteptându-mă sub un copac, unde era urât şi întuneric. Erau triste. Nu-mi spune că o orhidee nu preferă o viaţă scurtă lângă inima unei frumoase fete decât o existenţă tristă în umbră.

Râseră amândoi, fericiţi. Jeremy o iertase deja pentru că

fugise de la piesa lui de debut.

In drum spre Castel, se opriră de nenumărate ori. Erau atâtea lucruri de văzut! Veni apoi ora prânzului, pe care trebuia să-l ia cu unchiul şi mătuşa lui Jeremy.

Hotelul în care stăteau rudele tânărului era răcoros şi spaţios, deşi plin de agitaţie şi zgomot. Lisa intră în vestibul, ameţită de trecerea bruscă de la soare la semiîntuneric. Un bărbat solid şi cu părul alb se ridică şi veni spre ei cu mâna întinsă.

- Hei, Jeremy, băiatule, te-ai întors acasă, zise acesta cu un zâmbet fericit pe chip.

- Bună, unchiule Charles, răspunse tânărul, strângând mâna întinsă. Mătuşă Bess, exclamă el, aplecându-se să-i sărute obrazul femeii. Arăţi mai tânără pe an ce trece! Iată, ea e Lisa! Nu-i aşa că-i drăguţă?

Fu o prezentare neconvenţională, dar rudele lui Jeremy părură foarte încântate. Lisa îşi dădu atunci seama că tânărul interacţiona foarte uşor cu oamenii. Poate de aceea reuşise să ajungă atât de repede în graţiile Astrei, fără să facă însă nici o promisiune fermă în privinţa contractului.

Mătuşa şi unchiul lui erau foarte simpatici. Lisa se aşeză lângă mătuşa Bess şi discutară despre călătorie, apoi ascultă povestirile femeii de pe vreme când Africa de Sud nu era atât de bine dezvoltată. Era mult mai bine acum!

- Deci, ţi-ai luat diploma, Jeremy, începu unchiul. Mama ta ne-a scris. Era atât de bucuroasă!

Ca şi cum tentaţia de a alege altă carieră nu-l încercase niciodată, Jeremy răspunse fără să clipească:

- Şi eu sunt foarte fericit! Lisei îi plac bărbaţii tehnici, nu-i aşa, iubito?

Ochii mătuşii străluciră bucuroşi şi femeia o atinse uşor pe braţ, plină de afecţiune.

Lucrurile mergeau foarte bine şi atmosfera era veselă. Unchiul punea câte o întrebare, iar mătuşa o completa cu alte câteva, oferind discuţiei multă voiciune, de parcă ar fi fost un continuu foc de artificii.
Lisa şi Jeremy fură invitaţi la Sea Point pentru după-amiază, iar seara la cina festivă pe care cuplul o oferea în cinstea sosirii nepotului. Fuseseră invitaţi o mulţime de vechi prieteni, bucuroşi să-l revadă pe Jeremy şi s-o cunoască pe Lisa.

Lisa nu menţionă invitaţia de la Monarch Hotel, ci zise bucuroasă:

- Trebuie să mă întorc pe vas să mă schimb şi să văd dacă Nancy are nevoie de ceva.

- A, ce bine! interveniră cei doi. Am fi bucuroşi s-o cunoaştem pe micuţă.

- E o pacoste, comentă Jeremy bine dispus. Dar cred că o să vă placă.

Işi băură cu toţii cafeaua în vestibul, sprijiniţi leneşi de spătarele moi ale fotoliilor. Apoi, deciseră să urce cu toţii în cameră pentru ca cei doi să-şi ia pălăriile şi aparatul foto. Dar pe când aşteptau liftul, se întâmplă ceva care, decise Lisa mai târziu, îi schimbă planul pentru acea zi şi-i hotărî întregul destin.

Liftul cobora încet de la etajul opt, iar unchiul fredona o melodie veselă. Aceste amănunte îi rămaseră tinerei bine

întipărite în minte, pentru că în acele clipe îl auzi pe Jeremy scoţând o exclamaţie curioasă.

- Oh, oh, zise tânărul, luându-şi o înfăţişare nonşalantă.

La început, Lisa nu-i urmări privirea, apoi se întoarse încet şi-i văzu pe Mark şi pe Astra venind spre ei.

Jeremy zâmbi şi se adresă mătuşii:

- Domnişoara Carmichael... mătuşa mea, doamna Redding. Căpitanul Kennard.

- Da? se miră femeia, privindu-l pe Mark de parcă ar fi regretat faptul că bărbatul nu era echipat în uniformă.

întotdeauna îmi va plăcea Wentworth, pentru că a adus-o pe Lisa în viaţa nepotului meu.

- Dacă e aşa, mă simt onorat, dar mă tem că prieteniile legate pe vas nu durează, răspunse Mark.

- Majoritatea, da, aprobară cei doi. Să sperăm că nu va fi şi cazul lor. Nu ne-au dezvăluit nimic, dar credem, adăugă mătuşa, că se pregătesc de logodnă.

- Interesant, rosti căpitanul cu o expresie vizibil schimbată.

Căutând să depăşească acest moment penibil, Jeremy interveni
grăbit, adresându-se Lisei:

- De ce te-ai albit la faţă, draga mea? în astfel de cazuri, se obişnuieşte ca fata să roşească.

Tonul lui glumeţ n-avu însă darul să risipească stânjeneala celor de faţă. Mark rămase tăcut, iar Astra nu scoase nici un cuvânt. Ochii femeii deveniră reci, în ciuda zâmbetului care-i înflorea pe buze. Mark îşi luă rămas-bun şi o conduse pe actriţă la masă.

în lift se urcară numai unchiul şi mătuşa. Cei doi tineri se scuzară şi rămaseră jos să discute despre cele întâmplate.

- Of, zise Jeremy, ridicând din sprâncene. Mi-a fost teamă că unul dintre ei va spune ceva despre lecţiile de actorie. De-abia aştept să plecăm de aici.

- Când mătuşa ta a zis de logodnă, trebuia să dezminţi, răspunse Lisa.

- îmi pare rău, draga mea, dar grija mea principală era să se termine cât mai repede întâlnirea. Linişteşte-te, nici Astra, nici Kennard n-au crezut aşa ceva, deşi nu m-aş supăra să

creadă. Eşti o fată de care te poţi îndrăgosti uşor.

Lisa se simţi aproape bolnavă.

Nu-i putea explica lui Jeremy de ce acest lucru conta atât de mult pentru ea.

Ajunşi pe plajă, cei patru luară ceaiul pe o superbă terasă cu vedere la mare. Abia atunci, Lisa începu să se gândească la invitaţia lui Mark.

După cele întâlmplate ieri şi după întâlnirea de azi, probabil că bărbatul n-o mai aştepta la petrecere şi nici ea nu mai avea chef să se ducă. Astra Carmichael avea să se afle acolo, iar Lisa era convinsă că actriţa ştia deja că nu-i va accepta oferta de muncă. Mark singur ar fi fost destul de greu de suportat, dar cu Astra alături, jucând rolul de gazdă, lucrurile ar fi devenit cu atât mai dificile.

Se gândi la amândoi. Erau o pereche foarte potrivită. Mark, înalt şi chipeş, îmbrăcat în costumul său alb... Astra, înaltă şi ea, într-o rochie arămie cu garnitură crem, bronzată... Bronzul îi scotea în evidenţă ochii verzi, iar părul îi devenise aproape roşcat din pricina soarelui.

Probabil că ei îi povestise Mark despre afacerea pe care o plănuia. în orice caz, amândoi ieşiseră în oraş imediat ce întâlnirea importantă de la bord se terminase, aşa că era logic să-i împărtăşească lucrurile discutate. Ca actriţă şi producătoare, Astra era şi ea o femeie de afaceri. Mark şi ea aveau foarte multe în comun.

Lisa începu să spere că voiajul se va termina cât mai repede.

Capitolul 8

Wentworth îşi reluă călătoria. Atmosfera era însă schimbată. Sute de pasageri coborâseră la Cape Town şi în cabinele lor se instalaseră alţii, majoritatea localnici care plecau în vacanţă. In aceste condiţii, pasagerii care călătoriseră împreună din Anglia deveniră mai apropiaţi. Se adunau laolaltă şi discutau adesea, iar subiectele cele mai fierbinţi erau excursia făcută în Cape Town şi lipsa persoanelor alături de care petrecuseră ultimele săptămâni.

Mesele din restaurant fură rearanjate. La masa căpitanului nu mai rămăsese decât Astra. Celelalte locuri fură ocupate de proprietari de mină bogaţi. Singura excepţie era reprezentată de un istoric, aşezat chiar în stânga căpitanului. Dar Mark petrecea acum din ce în ce mai puţin timp în sala de mese. După plecarea din portul Elizabeth, bărbatul nu mai apărea decât la cină.

Timp de trei zile, Lisa nu reuşi să-l vadă niciodată singur. Ar fi vrut să-i trimită un bilet în care să se scuze că nu venise la petrecere, dar cum nu-i putea prevedea reacţia, renunţă.

în prima seară după ce părăsiră Cape Town se purtase în felul lui caracteristic. Lisa abia se aşezase la masă alături de Jeremy, că un steward veni la ei cu o sticlă de şampanie, trasmiţându-le "felicitări din partea căpitanului". Lisa îşi ridică privirea şi întâlni ochii ironici ai lui Mark. Acesta ridică paharul şi zâmbi.

Primul ei impuls, din fericire ţinut în frâu, fu să ia sticla şi s-o arunce de perete. Al doilea, fu să-i spună stewardului s-o

înapoieze căpitanului cu vorbele "fără felicitări".

Dar Jeremy râse şi interveni:

- E pentru logodna noastră. Şampanie pe gratis! Să bem, Lee!

Până la urmă, poate că a fost cea mai înţeleaptă decizie. Jeremy
umplu două pahare, ciocniră şi băură, zâmbind fericiţi. Dar în sinea ei, Lisa simţi că acest dar era ca sarea presărată pe inima ei rănită.

Jeremy îşi petrecea încă dimineţile în cabina actriţei, şi-i trasmise Lisei că femeia nu aştepta încă nici un răspuns de la ei până la sfârşitul călătoriei.

- Mi-ar plăcea să am un răspuns, comentă el. Niciodată n-am mai fost atât de nehotărât. Aş vrea să pot alege ambele căi, dar sunt conştient că nu se poate. Pe de altă parte, dacă ar fi să aleg ce vreau eu, n-aş ezita. De ce să devin inginer, când mă pot distra atât de bine la Johannesburg?

Lisa răspunse, hotărâtă:

- Trebuie să fii cinstit cu ea, iar ea va trebui să accepte refuzul.

Nu repetă argumentele referitoare la părinţii lui, dar adăugă:

- Nu trebuie să te simţi obligat pentru lecţiile de actorie pe care ţi le-a predat. Se plictisea oricum singură în cabină şi probabil ai ajutat-o să-şi contureze mai limpede ideile despre spectacol. Poţi fi sigur că a profitat cât a putut de prezenţa ta.

- Dar am convingerea ciudată că e sigură că a câştigat. Am impresia că mai are un as în mânecă.

-Dacă e aşa, trebuie să-i dai de înţeles că asta nu te va afecta.

Jeremy nu răspunse. Poate că orgoliul lui fusese rănit de faptul că
Lisa respinsese atât de violent ideea logodnei. Sau poate că era din ce în ce mai măcinat de îndoieli. Era foarte fericit că vasul avea să mai oprească o dată în cursul săptămânii, oferindu-i mai mult răgaz de gândire.

Se întâmplă însă ca Lisa să nu poată părăsi vasul în portul East London. In încercarea de a o urca pe Nancy în pătuţul ei de deasupra, îşi scrânti braţul. După o noapte de dureri, dis-de-dimineaţă se duse la infirmerie şi i se recomandă să se odihnească.

Nancy n-avu nimic împotrivă să rămână la bord. Ajunsese să privească vasul ca pe propria casă şi era întotdeauna bucuroasă să se întoarcă aici după câteva ore petrecute pe ţărm. Nu-i părea să-i pese de lucrurile pe care le pierdea nevizitând East London şi se aşeză cuminte pe podea, la început cu manualul de aritmetică din care făcu un test, apoi cu cartea ei favorită.

Jeremy trebuia să trimită o telegramă unei rude şi plecă în oraş, iar ele două rămaseră în cabină. Un steward le aduse la prânz o salată pe care o mâncară discutând.

-Ce bine e! exclamă fetiţa. Parcă am fi la picnic. Vrei să ajungem la Durban, Lee?

-Nu ştiu. Tu?

–Nici eu nu ştiu. Cred că suntem cam prostuţe, nu?
Lisa o privi gânditoare. Peste o săptămână sau două, viaţa fetiţei se va schimba total. Tatăl ei nu va înţelege probabil niciodată glumele subtile ale micuţei, nici toate gândurile care se ascundeau în mintea ei. Iar menajera, cu atât mai puţin. Cu nici unul din ei Nancy nu va putea fi prietenă, aşa cum era cu Lisa.

Tânăra simţi că trebuia s-o pregătească pentru ce va urma, dar nu ştia cum anume. Nancy era independentă şi foarte originală.

– Nu ştiu dacă-mi va plăcea noua şcoală. O să creadă că sunt cu nasul pe sus pentru că nu mă pricep la jocuri.

– Te vei descurca. Şi oricum, nu vei începe şcoala decât după următoarea vacanţă. Până atunci, ai timp să înveţi tot soiul de jocuri. Unde mai pui că ştii deja să înoţi.

Nancy termină salata şi începu să mănânce încântată prăjitura. Apetitul ei era mult mai sănătos decât în Anglia, şi mai luase puţin în greutate.

– Cât timp vei rămâne cu mine la Durban, Lee? întrebă ea.

–Asta depinde de tatăl tău.

– Nu poţi să-ţi găseşti o slujbă la spitalul din Durban, în loc să te întorci acasă?

– Nu, pentru că n-am statut de rezident.

Răspunsul păru s-o mulţumească pe Nancy şi fetiţa nu mai insistă.

După masă, ieşiră puţin pe punte, dar vântul puternic le aduse grabnic înapoi în cabină. Chiar atunci se auzi o bătaie în uşă. Ştiind că sterwarzii sunt liberi pentru două ore, Lisa crezu

că e Jeremy şi răspunse:

– Intră!

Dar în locul lui apăru Mark.

Nancy se dezmetici prima:

– N-aţi plecat la ţărm? întrebă copila.

– Ba da, dar m-am întors. Am luat prânzul într-un bugalou înălţat pe o stâncă.

– Ce frumos! exclamă fetiţa. Dar mi-ar fi plăcut mai mult dacă s-ar fi aflat într-o grădină. Eu şi Lisa ne ocupam de grădinărit în Richmond.

– Da? se miră Mark, privind către tânără. Şi era plăcut?

– Da, foarte.

– Doctorul mi-a spus că ai fost la infirmerie. Cum te simţi?

– Bine. De ce?

– Eşti palidă. Trebuia să te duci la doctor de noaptea trecută.

– Nu-i ceva serios, răspunse ea intimidată. E ciudat, ziua pare mai lungă când stăm în port. Când plecăm?

– La apus. Până la Durban nu mai e mult. Dar nu pari foarte fericită, remarcă el, priind-o cu atenţie. Ce se întâmplă? Te temi că părinţii lui Jeremy nu te vor plăcea?

Lisa răspunse, nervoasă:

– Domnul Veness e cel care m-a angajat, şi acolo trebuie să ajung. Nu cred că mă voi întâlni cu familia Carne.

– Presupun că-ţi vei face timp totuşi să-i cunoşti înainte ca tânărul să se ducă la Johannesbug. Astra mi-a zis că sunt foarte aproape de semnarea contractului.

– Se înşală, replică Lisa.

Inainte de a răspunde, Mark se îndreptă spre Nancy şi-i spuse:

- Nu-i aşa că vrei să te plimbi pe punte? Du-te, voi trimite un steward să aibă grijă de tine.

-Nu cred că se va duce, interveni Lisa.

- Ba sigur că mă duc, o contrazise Nancy, încheindu-şi nasturii hăinuţei şi ieşind pe coridor.

Când o văzu plecată, Mark întrebă:

-De ce crezi că Astra se înşală?

-Pentru că Jeremy nu se va duce la Johannesburg.

Sunt absolut sigură.

-Ţi-a spus că Astra a dublat suma oferită?

Lisa îl privi neîncrezătoare.

-Când s-a întâmplat asta?

-Dimineaţă, înainte să ajungem în port. Eşti uimită, nu? înseamnă că nu ţi-a dat vestea cea mare! Ce tupeu pe el să-şi lase logodnica în bezna neştiinţei!

- Pari foarte mulţumit că nu m-a anunţat! Dar îmi va spune cu siguranţă la întoarcere. Şi nu mai aminti mereu de logodnă. Nici măcar nu e reală!

-De ce? Nu sunteţi logodiţi? Nu contează, poate mai târziu vă vine mintea la cap. Ai folosit toate armele ca să-l faci pe tânărul ăsta să-şi vină în fire. Dar îndrăznesc să spun că mai ai una la îndemână!

- De ce e atât de importantă pentru tine alegerea lui Jeremy? întrebă ea, strângând din dinţi. Pentru că vrei s-o vezi pe Astra reuşind în tot ce-şi propune, chiar dacă preţul plătit este dublu? Jeremy mi-a zis că Astra mai are un as în mânecă.

Era vorba despre bani, deci. Dar nu va reuşi.

– Nu ştiu ce să zic, replică el netulburat. în acest caz, banii s-ar putea să aibă efectul scontat. încercările tale au dat greş, Lisa, dacă nu cumva te gândeşti să-i oferi tânărului mai mult decât un sărut.

– Sărut? repetă ea. Nu l-am sărutat niciodată pe Jeremy.

– Dar l-ai lăsat să te sărute el.

Omul ăsta era din ce în ce mai greu de suportat. I se părea că problema carierei lui Jeremy nu mai reprezenta decât un pretext continuu de ceartă. Lucrurile luaseră o întorsătură neaşteptată. Cei trei se aliaseră împotriva ei, iar ea trebuia să se apere de una singură. Dar de ce să lupte pentru ceva atât de puţin important pentru ea?

Ciudat, dar era inevitabil.

Bărbatul o privi cu ochi strălucitori.

– In oricare altă problemă, tenacitatea ta ar fi fost lăudabilă. Păcat că ţi-ai pierdut capul după Carne.

– Nu mi-am pierdut capul. Toate astea s-au întâmplat doar din pricină că ştiam că părinţii lui şi-ar fi dorit s-o apuce pe un alt drum... Au făcut sacrificii mari pentru a-l ţine la facultate, îi explică ea. Mi se părea o bătaie de joc să dea cu piciorul atâtor ani de muncă.

– Şi nu te-ai gândit nici o clipă că, dacă el alege greşit, tu n-ai cum să-l îndrepţi? Că dacă această carieră de inginer înseamnă atât de puţin pentru el, n-ar trebui să-l forţezi s-o prefere? Nu trebuie să-mi răspunzi, ştiu ce vei spune. Dar mă tem că ultima mişcare a Astrei te va învinge. Carne n-are curajul necesar să refuze o astfel de ofertă.

– Crezi că ştii totul despre oameni, dar nu-i aşa, răspunse Lisa cu vocea răguşită de mânie. Jeremy nu-i aşa cum îl vezi tu! Ştiu că voinţa lui nu-i foarte puternică şi că...

– Bravo! o aplaudă el cu ironie.

– .... e destul de maleabil, dar nu banii îl atrag, ci cariera de actor. Astra îl vrea cu disperare, de vreme ce i-a dublat salariul. Dar dacă vrea să-l convingă că reprezintă pentru ea mai mult decât un tip atrăgător care se poate descurca onorabil pe scenă, atunci ar trebui să-i prelungească cele şase luni de contract şi să-l ia cu ea înapoi în Anglia. Dar nu va face asta, pentru că ştie că Jeremy nu-i un actor de talent.

– Te doare ideea că ai eşuat din pricina banilor! remarcă el cu răceală.

– N-am eşuat deloc!

– Foarte bine, replică Mark. Incearcă din nou, şi vezi ce reuşeşti. Mâine seară va fi ultima la bord pentru tine şi pentru Carne, iar tânărul

a promis că va da un răspuns. Dacă vrei să ne despărţim duşmani, dă-i înainte cu ideea ta absurdă!

– Ştii foarte bine că nu vreau asta, zise ea umezindu-şi buzele uscate. Dar nu pricep de ce te-ai implicat atât de mult în problema asta. Ce câştigi dacă Astra reuşeşte să-l convingă?

–Nimic. Ţi-am oferit un punct de vedere onest şi de bun-simţ.

–Nu-i adevărat. Eşti plin de dispreţ la adresa mea şi a lui Jeremy, şi nervos că tu însuţi nu reprezinţi în ochii Astrei o cauză suficient de bună pentru a se lupta să te câştige. Ar fi trebuit să realizăm imensa onoare pe care ea - şi tu - ne-o faceţi pentru că ne-aţi remarcat existenţa.

–Destul! ţipă el.

Apoi redeveni tăcut şi impenetrabil. îşi dăduse seama că acest bărbat putea fi violent, dar nu-şi imaginase că era capabil de cruzimea care se citea acum pe chipul lui.

Tânăra închise ochii.

–îmi pare rău, zise ea. îmi cer scuze... nu pentru cuvintele pe care le-am spus, ci pentru că nu-mi place să fiu... urâtă de cineva.

–Nu spune asta. Nu te urăsc. Dar dacă l-ai lăsa pe Carne să-şi vadă de propriile probleme, ai fi surprinsă cât de repede vom depăşi această ceartă.

–Nu pot face asta. Nu mă pot da la o parte.

Simţea că era prea aproape de succes pentru a renunţa. Dar nu-l putea convinge pe Mark de dreptatea ei, aşa cum nu-l putea convinge că o astfel de greşeală putea să-l coste scump

pe Jeremy.

Mark o luă de braţ şi o scutură cu putere.

–Vrei să spui că nu renunţi?

–Mark, mă doare!

– Sper că te doare! Mă îndoiesc însă că ştii cum e să fii rănit, pentru că niciodată n-ai simţit nimic profund. Vrei să mă convingi că ţii la Jeremy? Asta e?

– Sunt hotărâtă să-l ajut. De ce nu priveşti acest lucru la fel de impersonal cum faci cu toate celelalte?

Mark deschise uşa, nervos:

– N-am de gând să fac aşa ceva. Bine, dă-i înainte. Dar trebuie să te mişti repede, micuţo, şi să nu-ţi subestimezi adversarul.

După plecarea lui, Lisa reuşi cu greu să se calmeze. Se simţea epuizată, de parcă ar fi alergat la maraton. Mintea îi funcţiona greu.

Deşi se certaseră de atâtea ori, între ei exista o legătură pe care n-o putea nega. Ştiau foarte puţine lucruri unul despre celălalt, nu avuseseră timp să se descopere şi să se înţeleagă mai bine unul pe altul, şi cu toatea astea era convinsă că-i lega ceva indestructibil. în afară de Astra, nu-l mai văzuse conversând cu vreo altă pasageră mai mult de câteva minute. Cu ea vorbea însă , şi asta părea să-i facă plăcere chiar şi atunci când se certau.

Oare accidentul petrecut la hotelul din Southampton declanşase toate celelalte întâmplări ulterioare?

Mark îi spusese adineaori: "Mă îndoiesc că ştii cum e să fii rănită, pentru că niciodată n-ai simţit nimic profund!". Ce

naiba voia să spună cu asta? De cine fusese el rănit?

Lisa intră în baie şi se spălă pe faţă ca să se calmeze, apoi ieşi pe punte s-o caute pe Nancy.

Pe la ora şase, vasul părăsi East London, navigând în lumina aurie a soarelui la apus. Oamenii se întorseseră la bord, şi Lisa îl zări printre ei pe Jeremy. Se îndreptă spre el şi începură să discute.

Tânărul îi povesti că avusese o zi grea, neplăcută.

Işi vizitase un verişor, iar acesta insistase să anunţe familia Carne şi le dădu degrabă telefon. Părinţii tânărului nu se aflau însă acasă, şi telefonară abia la întoarcere.

- Am petrecut o oră incredibil de grea aşteptând să sune telefonul, explică Jeremy, şi zeci de minute de vinovăţie conversând cu mama şi cu tata. M-am simţit ca ultimul ticălos. Sunt foarte fericiţi că mă întorc acasă şi au pregătit o petrecere în onoarea mea. Imaginează-ţi în ce situaţie mă aflu!

Lisa nu răspunse nimic. Era foarte straniu, dar în ultimele ore îşi dăduse seama că nu-i mai pasă atât de mult de viitorul lui Jeremy. Il înfruntase pe Mark din instinct, nu pentru că era hotărâtă să-l convingă pe tânăr că greşea. Nu mai putea face nimic în această privinţă. Era prea obosită, prea lispită de energie pentru a se consuma cu un fapt mărunt ca ăsta.

Seara, nu se duse la cină, şi primi în cabină lapte şi sandvişuri. O culcă pe Nancy şi ieşi să se plimbe puţin pe punte. Vântul era liniştit şi vremea plină de farmec. Era o noapte făcută parcă pentru îndrăgostiţi. Dar dragostea nu făcea parte din lumea Lisei.

Işi dorea să nu-l mai întâlnească niciodată pe Mark, să rămână în cabina ei până la finalul călătoriei.

A doua zi trecu greu. Nancy devenea din ce în ce mai nervoasă, pe măsură ce călătoria se apropia de sfârşit. Cumpărase mai de mult pentru tatăl ei o pipă şi o împachetase frumos, dar acum o privea nemulţumită. Ii mărturisi Lisei că nu era încă pregătită să-l întâlnească. De ce nu venise la Cape Town să le vadă? Poate că, până la urmă, nici nu era atât de nerăbdător s-o întâlnească...

- Draga mea, îi explică Lisa, tatăl tău e doctor. Nu-şi poate părăsi pacienţii. Dar mâine ne va aştepta pe chei, vei vedea.

- Mai bine rămân pe vas şi mă întorc în Anglia, replică fetiţa. N-ar fi frumos dacă toată lumea ar rămâne aici şi ne-am întoarce înapoi? Şi am lua-o pe doamna Basson din Cape Town...

Pentru o clipă, inima Lisei tresări. Da, ar fi minunat, atâta vreme cât Astra şi Jeremy ar fi rămas în urmă.

- Peste trei săptămâni, răspunse ea întorcându-se la realitate, când vei locui din nou cu mătuşa Anthea la Richmond, vei dori să din nou să fii lângă tatăl tău.

- Mi-ar plăcea să stai şi tu la Durban, zise ea pentru a mia oară.

Toată ziua stătu lângă Lisa, spre marea dezagămire a lui Jeremy, şi
după cină o ajută să facă bagajele. Lucrurile abia mai încăpeau în valize.

Stewardul bătu la uşă şi-i întinse Lisei un bilet.

- Nu se aşteaptă răspuns, zise el.

Tânăra desfăcu foaia şi zări scrisul Astrei. "Căpitanul Kennard şi cu mine am vrea să vă invităm pe tine şi pe Jeremy la cină în salonul privat de lângă restaurant. Ora întâlnirii este şapte şi jumătate."

Nu era o invitaţie, ci un ordin. Ce tupeu avea femeia asta! Rupse biletul nervoasă, dar fu nevoită să recunosc' faptul că i se oferea o ultimă şansă de a fi aproape de Mark. Era o cină de rămas-bun şi cea mai la îndemână soluţie de a afla răspunsul final al lui Jeremy. Avea convingerea că Mark însuşi sugerase o cină în patru şi că bărbatul nu s-ar fi mirat dacă ar fi refuzat. Desigur, el nu ştia că Lisa ar fi dat orice să nu piardă această ultimă întâlnire.

Alese o rochie simplă din mătase albastră, îşi pieptănă părul scurt şi blond şi se privi în oglindă. Chipul ei părea trist.

Jeremy veni s-o întrebe dacă primise invitaţia şi păru foare mirat de faptul că tânăra era hotărâtă să accepte.

-Ei, a venit momentul deciziei finale, zise el.

Dar Lisa nu răspunse. In noaptea asta, când se afla atât de aproape de despărţirea de Mark, nevoile şi frustrările lui Jeremy îşi pierduseră importanţa. Trebuia să se gândească la ea şi la... Mark.

La şapte şi jumătate intrară amândoi în salon. Mark şi Astra se aflau deja acolo. Beau martini şi zâmbeau fericiţi.

-Ce bei, Lisa? întrebă bărbatul.

-Un sherry, te rog.

- Dă-i un gin, interveni Astra. Sherry e o băutură pentru fete bătrâne, iar Lisa e prea drăguţă să ajungă aşa. Pentru tine, se adresă ea lui Jeremy, whisky, nu-i aşa?

Mark nu-i puse totuşi gin. Ii turnă sherry şi-i puse paharul în mână.

-Pari stresată, copila mea. Stai jos şi încearcă să te calmezi.

Se aşezară cu toţii la masă, iar Mark luă loc chiar în faţa ei. Bărbatul zâmbea enigmatic. Cina fu servită. Căpitanul turnă vin în pahare şi-i invită pe toţi să mănânce. Lisa n-avea poftă de mâncare şi se strădui din greu să poată termina ce i se pusese în farfurie. Nici măcar nu participă la conversaţie. Când terminară de mâncat, se retraseră la altă masă să-şi bea cafeaua.

Astra îşi aprinse o ţigară şi spuse:

-Ciudat, au trecut foarte repede aceste trei săptămâni. Pe alt vas, m-aş fi plictisit de moarte, dar aici... De asta am şi insistat să merg cu tine, Mark. M-ai ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală şi în trecut, şi voi apela la tine şi pe viitor.

-Prostii, zise el leneş, eşti o femeie perfect sănătoasă. De fapt, eşti singura femeie pe care o ştiu care îmbină atât de bine afacerile cu arta.

-Mulţumesc, dragule. Venind de la tine, este un compliment cu atât mai preţios.

Câteodată, e adevărat, am îndoieli cu privire la priceperea mea în afaceri, dar asta este o altă discuţie...

Vorbele Astrei rămaseră obscure pentru Lisa şi Jeremy, dar Mark părea să înţeleagă perfect ce spune. Lisa tăcea. Ţigara i se consuma singură în scrumieră. Atmosfera devenise tensionată.

Capitolul 9

Cel care rupse tăcerea fu Mark.

-Ei, Lisa, te-ai gândit? Vei lucra pentru Astra? întrebă el.

Lisa ezită şi Astra interveni cu promptitudine, vorbind pe un ton cald şi vesel, care căuta s-o încurajeze şi s-o dezarmeze în acelaşi timp.

- Da, Lisa. Vrei să fii secretara mea? înainte de a răspunde, gândeşte-te că-ţi ofer şase luni de contract, îţi voi acoperi toate cheltuielile şi te las să fixezi chiar tu salariul. Tu ştii mai bine de cât ai nevoie.

Tonul ei prietenesc o lăsă pe Lisa fără replică. Era ceva atât de neaşteptat, de dificil de prevăzut! Şi chiar în acea clipă întâlni privirea rugătoare a lui Mark. Voia el oare atât de tare ca ea să lucreze pentru actriţă? Şi dacă voia... de ce? Trebuia să aibă un motiv mult mai puternic decât dorinţa ca Astra să obţină tot ce voia, ceva inexplicabil dar puternic.

Actriţa adăugă:

-Haide, Lisa, n-ai de ce să eziţi.

N-ai o slujbă sigură la care să te întorci în Anglia. Şi chiar dacă ai avea, o vacanţă tot ţi-ar prinde bine. Poţi să stai o săptămână la domnul Veness, dacă vrei, şi apoi să vii cu trenul la Johannesburg. Eu şi Jeremy te vom caza la un hotel, nu-i aşa, Jeremy?

Tânărul privi îngândurat vârful ţigării pe care o ţinea între degete, dar zâmbi fără să răspundă. Lisa îşi recăpătă stăpânirea de sine. Işi reaminti că o are în faţă pe Astra Carmichael, o actriţă experimentată, care reuşea să câştige inimile tuturor.

Acum se hotărâse s-o câştige pe Lisa, şi folosea orice mijloc pentru a-şi atinge scopul, chiar şi duhul blândeţii.

-Nu sunt secretară, răspunse ea cu simplitate, şi ca să fiu sinceră nici nu vreau să învăţ meseria asta. Poate sună ciudat, dar de-abia aştept să mă întorc la slujba de la spital.

Astra rămase la fel de drăguţă.

-Iţi înţeleg punctul de vedere, draga mea, dar simt că faci o mare greşeală dacă alegi să te întorci în Anglia, fără să arunci o privire asupra frumuseţii Africii. Alături de mine, vei avea multă libertate şi te vei distra de minune. Se vor organiza petreceri, la sfârşit de săptămână vom face excursii... Spune da, Lisa.

Felul ei de a vorbi, cald şi apropiat, aproape o convinse. Dar n-avea timp de sentimentalisme. De când vorbise ultima oară cu Mark, sensibilitatea ei se concentra numai asupra faptului că mâine lumea aceasta minunată, dulce şi amară totodată, avea să se sfârşească.

Astfel că răspunse cu mult calm şi detaşare:

-Imi pare rău dacă par nerecunoscătoare, dar propunerea ta nu mă atrage defel. Cred că este vorba despre prudenţa tipic englezească.

-Ţi-e frică să trăieşti departe de ţară? interveni Mark.

-Nu mi-e frică, răspunse ea încetişor, evitând să-l privească. Dar cunosc mai bine Anglia, asta-i tot.

-Deci, ţi-e frică, întări el. Ţi-e frică de necunoscut. Vrei să te întorci în colţişorul tău de lume, unde nimic şi nimeni nu-ţi ameninţă liniştea. Nu aşa se trăieşte, Lisa, şi dacă eşti sinceră cu tine însăţi, trebuie să recunoşti că nu aşa vrei să trăieşti. Să

rămâi în Africa de Sud e riscant, ai dreptate. Dar Astra a călătorit mult, şi poate avea grijă de tine.

Lisa se întoarse către el şi-i zări ochii de un albastru intens.

- Nu-i vina mea că nu mă ridic la înălţimea dorinţelor voastre. Şi tu şi Astra aşteptaţi prea multe de la mine.

Astra se uită către Mark şi ridică din umeri. Cuvintele ei fură enigmatice:

- Suntem nişte brute, Mark. Amândoi luptăm să obţinem tot ce dorim şi nu ne interesează ce cred ceilalţi.

Se întoarse apoi către Jeremy şi-i spuse:

- Mi s-a părut că vrei s-o ai lângă tine pe Lisa, Jeremy. îmi pare rău dacă am interpretat greşit şi am intervenit brutal în viaţa voastră.

Era un atac subtil. îi sugera tânărului că nu-i pasă de Lisa. Dar Jeremy reacţionă foarte calm.

- Dacă aş putea să-i ofer Lisei casa pe care o merită, ripostă el, m-aş mărita cu ea chiar mâine. Asta în cazul în care mă vrea de soţ, desigur. Nici nu ştii de câte ori m-am gândit ce bine ar fi fost dacă aş fi avut cu zece ani mai mult.

Astra râse şi-l bătu prieteneşte pe spate.

- Mă bucur că nu eşti, dragul meu. Altfel, ce m-aş fi făcut?

Urmă o tăcere stânjenitoare. Lisa, conştientă de privirea pătrunzătoare a lui Mark, înţepeni în scaun. Era atât de dificil s-o înfrunte pe Astra, dar războiul cu Mark era cu mult mai greu de purtat.

Bărbatul se adresă însă lui Jeremy:

- Ei, Carne, tu n-ai nimic de spus? Nu te poţi ascunde la

nesfârşit în spatele Lisei.

-E nedrept ce spui. Am fost cât de poate de cinstit cu Astra, se apără el. Mi-ar plăcea foarte mult să devin actor, fie şi numai pentru câteva luni, dar am alte angajamente pe care trebuie să le respect. M-am gândit la asta noapte de noapte...

-Şi ai vorbit cu Lisa zi de zi!

-Da, desigur. Lisa este o persoană de încredere, care mi-a amintit că am anumite responsabilităţi. Nu m-a lăsat să uit datoria pe care o am faţă de părinţii mei.

O privi pe Astra în ochi şi continuă:

- Ai fost atât de bună cu mine şi-mi pare teribil de rău că nu-ţi pot oferi un răspuns clar, dar n-am ce face. Mai am nevoie de un scurt răgaz. Mâine mă duc să-mi văd părinţii, voi discuta cu ei problema şi-ţi voi telegrafia la Johannesburg cât pot de repede.

Timp de câteva secunde, nimeni nu păru să bage de seamă cuvintele lui Jeremy. Astra şi Mark o priveau cu atenţie pe Lisa. Tânăra n-avu curajul să-l privească pe căpitan. Dacă ar fi făcut-o însă, ar fi văzut că în ochii lui nu se citea ostilitatea.

Astra, încă stăpână pe situaţie, dar uşor enervată, fu cea care rupse tăcere:.

- Spune-mi, Jeremy, trebuie să-i mulţumim Lisei pentru această decizie? Aşa şi bănuiam, continuă ea, văzând că tânărul tace, dar dacă bunăstarea ta o interesează atât de mult, atunci de ce vrea să te priveze de oportunitatea asta? Eu zic să semnezi contractul înainte să ne despărţim. în fond, dragul meu, zâmbi ea cu multă căldură, toată munca noastră a fost numai şi

numai în acest scop. Dacă vrei, du-te să-ţi vezi părinţii, dar nu uita că stagiunea se deschide peste zece zile.

Nu cred că-ţi cer prea mult, dacă te rog să semnezi din seara asta.

Jeremy zâmbi, dar continuă să tacă. Lisa îl plăcu în aceste momente mai mult decât îl plăcuse vreodată. Iată că eforturile ei erau răsplătite din plin.

- Jeremy are dreptate, interveni ea. Părinţii săi i-au găsit un serviciu bun. A renunţa la el în favoarea unei cariere nesigure reprezintă un pas prea mare şi destul de periculos.

Apoi, privind în jur pentru a vedea reacţia celor doi, continuă grăbită:

- Nu-ţi pasă deloc de Jeremy, zise ea, adresându-se Astrei. E important doar în măsura în care te pune pe tine în valoare. Din nefericire pentru orgoliul tău însă, nu l-ai convins. Incă mai poate vedea limpede.

Se ridică în picioare.

-Ştiu că nu-mi vei ierta niciodată asta, dar trebuie să-ţi spun...

-Lisa! ţipă Mark. Nu-i nevoie să continui, sentimentele ţi se citesc pe faţă. Hai să zicem că ai câştigat, adăugă el cu un ton superior. Logica ta nu-i perfectă, dar hotărârea ta este greu de combătut. Probabil că motivele tale nu se limitează la această chestiune ca afacere, ci au o raţiune mai puternică.

Luând o ţigară din pachet, căpitanul adăugă împăciuitor:

-Să bem un pahar de vin.

Dar Lisa nu mai putea rămâne în aceeaşi încăpere cu ei.

-Nu pentru mine, mulţumesc. Noapte bună!

Nu-şi dădu seama care dintre ei răspunse. Mark o însoţi până la uşă şi se despărţi de ea cu o plecăciune. Uşurată şi recunoscătoare că momentul de care se temuse se sfârşise, Lisa ieşi.

Era ultima ei noapte pe Wentworth.

Peste o săptămână sau două, avea să se afle din nou la bordul unui vas, alături de alţi oameni, necunoscuţi. O importantă etapă din viaţa ei ajunsese la un dramatic final. Ei, asta era. Cerurile puteau să se dărâme, dar ea trebuia să meargă mai departe. Nu-i folosea la nimic să-şi dorească să nu fi călătorit vreodată pe Wentworth.

Nu, nu-i părea rău că-l cunoscuse pe Mark, ci era tristă că nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor sale. Bărbatul ăsta nu era un oarecare. De acum înainte, oricare altul va fi comparat inevitabil cu el, şi va fi găsit necorespunzător. Nu se putea căsători cu nimeni altcineva, pentru că Mark îi luase tot, şi nu-i mai lăsase nimic de oferit.

Se uită la luminile gălbui pe care vasul le arunca pe apa întunecată şi-şi dădu seama că întregul ei sistem de valori fusese dramatic schimbat. Nu va mai fi niciodată aceeaşi.

Acum o lună, n-ar fi crezut că există dragoste neîmpărtăşită. Acum devenise mai modestă, mai înţeleaptă.

Durban apăru în depărtare a doua zi la ora unsprezece. Oamenii se adunaseră pe punte, gălăgioşi. Cu toţii priveau hotelurile de pe Esplanadă.

Nancy şi Lisa erau la fel de puţin bronzate ca în momentul

îmbarcării. Bagajul lor era deja făcut şi, cu mult timp înaintea debarcării, cele două se îmbrăcase deja pentru plecare. Nancy purta o rochie albastră cu dungi albe, iar Lisa o fustă din in verde şi o bluză albă de bumbac.

Lisa ştia că trebuia să rămână calmă, să-şi ignore sentimentele şi să se pregătească pentru întâlnirea cu doctorul Veness. Era foarte probabil ca bărbatul să n-o mai cunoască. Nu-i scrisese niciodată ei personal, astfel că erau aproape nişte străini.

Cel mai dureros gând era însă că trebuia să se gândească imediat la întoarcere. Şi-ar fi dorit să aibă parte de o vacanţă în care inima ei să aibă timp să se vindece şi să-şi recapete puterea de a lupta. Gândul unor alte săptămâni petrecute pe mare reprezenta un adevărat coşmar. Se plimbă cu Nancy fără ţintă pe punte, privind din când în când ţărmul care se apropia.

-Se simte o aromă de mirodenii, zise Nancy, dezamăgită. Aerul e prea încărcat. Crezi că mă voi obişnui vreodată cu asta?

-Bineînţeles, răspunse Lisa mecanic. Totul va fi nou şi interesant la început, dar te vei obişnui fără să-ţi dea seama cu toată această nouă frumuseţe. Poate că mătuşa Anthea te va vizita din când în când.

-Şi doamna Browne?

-Nu cred. Are o familie numeroasă.

-Doamna Browne crede că Africa e plină de sălbatici.

- Atunci, scrie-i şi povesteşte-i că nu-i aşa.

Se opriră lângă un grup care privea ţărmul prin binoclu. Deodată, Nancy exclamă:

-Uite-l pe căpitanul Kennard. Vine spre noi, Lee.

Lisa privi într-acolo. Intr-adevăr, Mark se apropie de ele. Nu le salută, ci zise brusc:

-Vrei să vii cu mine în cabină? Am să-ţi spun ceva.

-Şi mie? întrebă Nancy.

Bărbatul păru gata să izbucnească, dar se stăpâni şi reuşi să zâmbească, adăugând:

-Da, şi ţie.

Lisa îi întinse o mână tremurătoare şi răspunse:

-Mai bine ne-am lua rămas-bun aici, Mark.

-N-am venit să ne spunem la revedere, zise el. Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa, se uită toată lumea la noi, continuă el nerăbdător.

Tânăra îşi dădu abia acum seama de enormitatea acestei întâmplări. Vasul se oprise şi căpitanul ieşise pe punte, părăsindu-şi postul. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Mark adăugă:

- Avem destul timp, şi insist să vorbim acum.

O luă de braţ şi o forţă să-l urmeze. Nancy o luase deja înainte. Mark le conduse în cabina lui privată.

Tăcerea ciudată din încăpere era grea, ca avertizarea unui pericol. Chiar şi Nancy simţi că era ceva în neregulă şi începu să tremure, înainte de a se lăsa moale pe un scaun.

Lisa rămase în picioare, privindu-l palidă spre căpitan.

-Tocmai am primit un mesaj de la cineva din Durban, zise rapid bărbatul. Ţi-am spus cândva că am nişte afaceri aici - la fel cum am avut şi la Cape Town - şi se pare că voi fi ocupat mai

mult de o zi. Ei, aşa merg lucrurile în meseria mea. Datoria mea trebuie să vină înaintea oricărui alt lucru. îţi ştiu adresa din Durban. îţi voi scrie, Lisa.

Tinerei, această promisiune i se păru o crudă ironie. Dintr-o dată, îşi dădu seama că Mark bănuia că era îndrăgostită de el şi voia să-i arate cât de lipsite de speranţă erau sentimentele ei.

-Nu-i nevoie să te deranjezi, Mark. Nu voi sta mult la Durban.

-Mai e ceva, începu el. N-am timp să-ţi explic totul...

-Te rog, se apără ea. Afacerile tale nu mă interesează.

-Foarte bine, răspunse el dur. Toate lucrurile dintre noi au rămas nelămurite şi tu preferi să le laşi aşa. în sufletul tău, eşti convinsă că am vrut să te rănesc şi că am avut motive personale pentru a te îndemna să faci un lucru sau altul. Poate ar fi fost mai bine să nu încerc să te influenţez în nici un fel. Vei locui la familia Carne după ce pleci de la doctorul Veness?

-Nu cred. Nu mi-am făcut planuri, dar nu cred că Jeremy va juca vreun rol în viitorul meu. Cred că ar trebui să te întorci la treabă. Pasagerii vor deveni îngrijoraţi, adăugă ea, epuizată.

Ochii bărbatului se îngustară.

-Ar trebui să te fac să revii la realitate, pentru că pari hotărâtă să te opui oricărui lucru pe care ţi-l spun. Acum, trebuie să-mi iau la revedere de la tine, Nancy.

Ascultătoare, fetiţa se ridică. Mark se aplecă şi o sărută pe obraz.

-Dacă Lee nu vă scrie, eu am s-o fac, răspunse ea.

-Mulţumesc. Foarte drăguţ din partea ta.

Nancy se îndreptă spre uşă şi privi înapoi.

-Pe Lee n-o sărutaţi?

-Nu, răspunse el. Nu cred că i-ar plăcea felul în care aş face-o.

Nancy, desigur, crezu că vorbele lui reprezintă o glumă.

- Ai grijă de tine, zise căpitanul către Lisa, şi să te gândeşti din când în când la mine. Şi pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să fii cinstită cu tine în ceea ce-l priveşte pe Carne.

Plecară amândouă. Lisa privea tristă în pământ, gândindu-se că, dacă destinul n-ar fi hotărât altfel, ar fi putut fi soţia iubitoare de care Mark avea nevoie.

Lisa nu-şi mai amintea detaliile coborârii la Durban. Păstra amintirea aglomerării din port, dar nici unul din episoadele întâlnirii cu doctorul Veness sau ale despărţirii de Jeremy nu-i rămăseseră întipărite în minte. Sigura senzaţie pe care era capabilă s-o simtă cu tărie era sentimentul de pustietate lăsat în inima ei de momentul părăsirii vasului.

Străbăteau străzile întortocheate din Durban. Priveliştea era minunată. Abia atunci îşi dădu seama de expresia posomorâtă a lui Nancy. Privi către bărbatul care conducea şi realiză că, permiţându-i fetiţei să stea lângă Lisa pe bancheta din spate, doctorul Veness făcuse o primă mare greşeală. Locul lui Nancy trebuia să fie de la bun început lângă tatăl ei.

De dragul copilei, Lisa fu fericită să vadă că locuinţa doctorului era spaţioasă şi era înconjurată de o grădină impresionantă.

Intrară cu toţii şi doctorul pregăti el însuşi ceaiul, pe care-l servi în sufrageria mare şi frumos mobilată.

-O vei întâlni pe doamna Hatherly la prânz, zise el zâmbind către Nancy. Sunt foarte norocos că am întâlnit-o. E bătrână, văduva unui ofiţer, şi abia aşteaptă să te cunoască şi să aibă grijă de tine. Cred că o vei plăcea, Nancy.

Lisei, aceste cuvinte i se părură că sună mai mult ca o avertizare. "Ar fi bine s-o placi", se traduceau vorbele lui. Tonul şi atitudinea însemnau atât de mult în ochii lui Nancy, încât era ciudat ca un bărbat obişnuit să lucreze cu bolnavii să fie atât de puţin precaut în relaţia cu propriul copil. Doctorul Veness era însă un tip rece.

După câteva clipe de tăcere, telefonul se auzi sunând şi bărbatul spuse:

-Mă scuzaţi o clipă. Trebuie neapărat să răspund.

Când plecă, Nancy împinse cu furie paharul cu suc de portocale din faţa ei.

-îi pare rău, zise ea. îi pare rău că sunt aici.

Lisa o îmbrăţişă:

-Nu-i adevărat, draga mea. Cred că-i e teamă că nu-l vei plăcea, ceea ce înseamnă că trebuie să-i arăţi că-l iubeşti. Trebuie să vă ajutaţi unul pe altul, pentru că aţi fost despărţiţi multă vreme. încearcă să zâmbeşti şi să pari interesată de casă. E şi casa ta acum, şi cred că-i va plăcea asta.

Lisa continuă să-i vorbească în şoaptă, spunându-i că în sfârşit visul de a avea o familie şi o casă i se împlinise. Apoi o duse în dormitor, unde începură să despacheteze bagajele.

Doctorul Veness fusese destul de atent încât să cumpere pentru fiica sa o colecţie de cărţi de Dickens şi câteva volume pentru copii.

Cărţile şi decorul alb-roz al dormitorului o ajutară pe fetiţă să se liniştească. Astfel că la sosirea doamnei Hatherly, Nancy păru hotărâtă s-o accepte. Femeia părea o bună administratoare. Le vorbea băieţilor care serveau la masă cu autoritate, iar mâncarea, preparată sub supravegherea ei, era gustoasă şi foarte frumos prezentată.

Dar există femei pe care un copil inocent le respinge instinctiv. Doamna Hatherly era una dintre acestea. Lisa era conştientă de teama stârnită în Nancy de acest personaj şi n-o putea învinovăţi pe copilă.

Pe parcursul zilei, Lisa îşi dădu din ce în ce mai bine seama că Nancy şi tatăl ei aveau nevoie de mai multă apropiere. Când fetiţa se duse la culcare şi doamna Hatherly era ocupată în bucătărie, Lisa se hotărî să-i vorbească doctorului Veness. Intră în biroul lui personal, şi bărbatul îşi ridică privirea din hârtiile care ocupau întreaga masă. îi zâmbi şi, deşi obosit, acest zâmbet i se păru sincer şi spontan.

-Ia loc, Lisa. Trebuie să te felicit, ai făcut o treabă minunată cu Nancy. E foarte cuminte şi reţinută. Nu-i uşor s-o înţelegi.

- Veţi reuşi, cu siguranţă. îşi doreşte foarte mult să fiţi mândru de
ea.

-Mi-a fost greu s-o revăd, trebuie să mărturisesc. Seamănă foarte mult cu mama ei. Trebuie să-mi povesteşti totul despre

ea, ce-şi doreşte, ce-i place să facă... Mi-am dat seama şi din scrisori, dar vreau să aud şi de la tine. Sunt convins că atât eu, cât şi Nancy suntem foarte norocoşi că ai intrat în viaţa noastră. Tocmai îi scriam Antheei cât sunt fericit că aţi ajuns în sfârşit.

Lisa îşi împinse scaunul mai în faţă. Nu-i plăcea misiunea pe care o avea de îndeplinit, dar n-avea de ales.

-Nu sunt convinsă că merit întru totul laudele dumneavoastră, doctore Veness. La Las Palmas s-a petrecut un incident de care trebuie să ştiţi şi de care mă consider vinovată.

Tânăra îi relată rapid întâmplarea şi continuă:

-A fost numai vina mea, iar rapiditatea cu care a fost găsită se datorează numai căpitanului Kennard. Recompensa de o sută de lire pe care a trebuit s-o plătească mă apasă încă. Trebuia să aflaţi totul astăzi, pentru că vasul pleacă mâine seară şi...

- Am înţeles, răspunse doctorul Veness. Mă bucur că ai fost sinceră cu mine, Lisa. Ceea ce-mi dovedeşte încă o dată că Nancy s-a aflat pe mâini bune. Astfel de întâmplări sunt obişnuite când e vorba de copii şi nu sunt condamnabile. Din câte mi-am dat seama, Nancy s-a descurcat foarte bine, ceea ce e o schimbare importantă. Imi amintesc cât era de timidă şi de sperioasă când am plecat. Uită întâmplarea. Ii voi trimite un cec căpitanului Kennard chiar mâine dimineaţă.

- Aş vrea să plătesc chiar eu banii.

-Nu te pot lăsa să faci aşa ceva.

-Totuşi...

El îi opri protestele cu un gest hotărât şi calm. Ii mai puse câteva întrebări, şi se despărţiră.

Când Lisa se înapoie în dormitor, fu convinsă că făcuse alegerea bună când îi mărturisise întâmplarea.

In următoarele zile, cele două fură plimbate prin oraş şi pe plajă. Priviră fermecate plantaţiile întinse de banane, casele localnicilor, ale albilor şi ale indienilor. Vizitară chiar şi un templu indian. Se scăldară în Oceanul Indian şi se plimbară fericite pe dig, bucuroase de lucrurile noi şi interesante pe care le descopereau.

Aveau atâtea lucruri de făcut, şi zilele treceau atât de repede... Lisa începuse să se vindece. Dar când auzi sirena care anunţa plecarea vasului Wentworth, simţi că gâtul i se usucă şi lacrimile îi inundară obrajii. După o noapte de chin şi suferinţă, se trezi a doua zi mai calmă, dar pustiită.

Doctorul Veness îşi făcu timp să stea cu Nancy şi, treptat, copila se apropie de el. Cu doamna Hatherly problema era însă mai complicată. Nancy vorbea cu ea politicos, dar rece. Prin urmare, Lisa începu să fie bănuită că o stârnise pe Nancy împotriva ei.

Ii luă o săptămână doctorului Veness să priceapă că administratoarea casei şi copila lui nu se înţelegeau deloc. Iar atunci când făcu descoperirea, o chemă pe Lisa în biroul lui şi o întrebă dacă bănuielile sale erau adevărate.

– Mă tem că da, răspunse Lisa. E urât din partea copilei, dar nu cred că va înceta până când nu voi pleca.

– Mă întreb dacă e adevărat. Copiii se adaptează repede, dar schimbarea petrecută în viaţa ei a fost enormă. Ai mai putea sta cu noi, Lisa?

-Cred că da, zise ea încet.

Nu era aşteptată în altă parte şi se temea că nu i se putea aranja foarte repede o călătorie decât pe un vas mic.

-Mi-ar plăcea să rămâi. Nu pot s-o concediez pe doamna Hatherly, pentru că e foarte bună în ceea ce face. Poate că Nancy va capitula cu timpul. Şi apoi, va fi bine şi pentru tine să te bucuri de o vacanţă.

-Călătoria a fost ca o vacanţă. Aş fi bucuroasă să muncesc.

-Bine. Oricum ar fi, voi fi bucuros să rămâi.

Apoi, scoţând un plic din buzunar, continuă:

- Am primit o scrisoare de la căpitanul Kennard, în care-mi mulţumeşte pentru cec. Ştiu că aţi devenit prieteni, şi de aceea m-am gândit că vrei s-o citeşti.

Lisa luă scrisoarea cu mâini tremurânde şi parcurse repede rândurile, până ajunse la partea finală: "Vă rog să transmiteţi toate cele bune domnişoarei Lisa Maxwell şi minunatei dumneavoastră fiice".

Tânăra înapoie scrisoarea doctorului.

- Ei bine, asta e ultima oară când voi auzi de el, zise ea cu detaşarea unei dureri prea mari pentru a putea fi exprimate.

- Poate te va căuta data viitoare când ajunge la Durban. Vasul se întoarce la fiecare şase săptămâni.

Şase săptămâni! Până atunci, ea va fi de mult plecată.

"Vă rog să transmiteţi toate cele bune domnişoarei Lisa Maxwell"... Aceste cuvinte erau de o insuportabilă cruzime. Ii arătau clar că totul între ei se terminase. Probabil că bărbatul nu intenţionase nici o clipă să-i scrie ei personal şi cu aceste câteva vorbe intenţiona să scape de datorie.

Capitolul 10

A doua zi, telefonă Jeremy. Lisa fu uimită de bucuria care o cuprinse la auzul vocii lui. Tânărul se afla la Johannesburg şi o ajuta pe Astra să "antreneze" un om pentru rolul principal.

-Deci, tu ai renunţat? Părinţii tăi n-au fost de acord? întrebă Lisa.

-Bineînţeles că nu, doar mi-ai spus că nu vor fi. Dacă le-aş fi spus însă că nu voi fi fericit făcând altceva, m-ar fi lăsat să devin actor. Părinţii sunt nişte fiinţe ciudate.

-Cât timp vei mai sta acolo?

-Câteva zile, până la sfârşitul lunii. Apoi, voi începe să lucrez. Va fi oribil...

-Ei, nu poate fi atât de rău, râse Lisa.

-Sper că nu. Tu cât mai rămâi la doctorul Veness?

Ascultă cu atenţie explicaţiile, apoi zise râzând:

-Deci, te afli acolo pe termen nelimitat? O, ce bine! Când mă voi întoarce acasă, te voi duce să vezi nişte locuri de vis. Doctorul Veness nu se supără că ai un admirator, nu?

Lisa închise telefonul, gânditoare. Nu i-ar fi stricat să-l revadă pe Jeremy şi să audă veşti despre Astra. Era o prostie din partea ei să-şi dorească atât de tare să păstreze legătura cu prietenii de pe vas, dar ei erau singurele ei cunoştinţe într-o lume complet nouă.

Ciudat, dar o altă prietenă pe care şi-o făcuse la bord o vizită în curând la reşedinţa doctorului Veness. Coborând din dormitor, pentru că auzise voci străine în hol, o zări stând liniştită pe canapeaua din sufragerie. Lisa se opri şi exclamă bucuroasă:

- Doamna Basson! Ce surpriză plăcută să vă văd la Durban!

- M-am îmbarcat pe primul vapor care ajungea aici, explică femeia. Cum te simţi, draga mea?

- Bine, minţi Lisa.

Observându-i ochii încercănaţi, doamna Basson răspunse:

- Mi se pare că tu şi oraşul ăsta nu prea vă împăcaţi. De altfel, nici mie nu mi-a prins bine Cape Townul. Copiii mei cred că sunt egoistă pentru că vreau să-i iau cu mine în Anglia, după ce s-au obişnuit la şcoala de aici.

Continuând să vorbească, doamna Basson cercetă cu ochi curioşi casa.

- Are ceva dintr-un mausoleu, nu?

- Cred că doctorul Veness a cumpărat casa cu tot cu mobilă de la un cuplu de bătrâni care voiau să se întoarcă acasă în Anglia.

- Nu te enervează decorul?

- Este o casă uşor medievală, există chiar şi o femeie-dragon, râse Lisa. Dar cred că ar putea deveni fermecătoare cu o minimă investiţie. Doctorul poate să-şi permită asta, dar mă tem că nu-i prea pasă.

- Dar ar trebui să-i pese, decretă doamna Basson. Când Nancy se va duce la şcoală, va trebui să-şi invite prietenii aici. Iar fetele sunt foarte sensibile la mediul în care cresc...

Lisa îi făcu semn că doctorul Veness se apropie.

Bărbatul ezită o clipă, apoi intră în cameră.

- E ora ceaiului, zise el, privind-o curios pe Laura Basson.

Lisa făcu prezentările, apoi se aşezară cu toţii pe canapea.

Laura acceptă o ţigară din partea doctorului şi începu să vorbească la fel de nestânjenită:

- Dacă aţi tăia cei trei copaci din faţă, aţi obţine o vedere superbă asupra golfului, iar încăperea ar fi mai luminoasă.

- Bănuiesc că e aşa cum spuneţi, replică bărbatul. Eu n-am prea folosit camera asta, înainte de sosirea fetiţei. Nu m-a interesat deloc priveliştea.

Şi nici alte lucruri, îşi zise femeia în sinea ei, privindu-l cu atenţie. Işi aminti că Nancy îi spusese că tatăl ei avea aproape cincizeci de ani. Işi arată vârsta, hotărî ea. Era tipul de bărbat care se dedicase total soţiei sale şi care rămăsese pustiit după moartea ei. Venise în Africa de Sud să uite totul, dar descoperise cu durere că amintirile nu aparţin de un anumit loc. Ştia asta din propria experienţă.

Doctorul nu vorbea prea mult, dar părea fericit în compania celor două femei. Existenţa lui era limitată la casă şi la cabinetul de consultaţii din centrul Durbanului. Avea câţiva prieteni doctori, dar nu se vedeau prea des, şi nici unul dintre ei n-ar fi venit neanunţat. Această casă era o replică perfectă a celei de la Richmond.

Nancy intră şi ea în sufragerie, venind din grădină. Se opri o clipă în pragul uşii, nevenindu-i să creadă cine era musafirul, apoi îi sări în braţe Laurei.

- Bună ziua, doamnă Basson. Locuiţi la Durban? Unde vă sunt inelele? Zise ea dintr-o suflare.

-Mi s-au furat din camera de hotel, răspunse femeia.

-Doamne! Ce lovitură! exclamă Lisa.

-Nu valorau foarte mult, şi erau oricum asigurate.

Nu valorau mult! Acele diamante imense şi safirele, perlele... Si toate erau primite de la soţul ei... Era ceva în faptul că doamna Basson privea cu detaşare pierderea bijuteriilor.

Domnul Veness îşi privi fiica plin de curiozitate. Era atât de veselă, de jucăuşă de când o văzuse pe Laura Basson. De ce oare nu se comporta la fel şi cu doamna Hatherly?

- Vă rog să ne vizitaţi oricând doriţi, zise el către musafiră. Vreţi să rămâneţi la cină?

- Mi-ar plăcea foarte mult. în schimb, am să le invit pe Nancy şi pe Lisa mâine în oraş.

Bărbatul fu de acord cu acest aranjament şi plecă, lăsând-o pe Lisa să-i arate casa musafirei.

-Sărmanul doctor! zise Laura Basson când rămase singură cu Lisa. Nu va avea o viaţă prea uşoară... am observat că fetiţa şi doamna asta care se ocupă de casă nu se prea înţeleg.

- A angajat-o pentru că nu poate avea singur grijă de toată casa şi pentru că femeia e foarte tăcută şi reţinută. El însuşi pare un tip lipsit de emoţii.

Până şi cu Nancy se comportă la fel.

- Atunci, ar trebuie să-l înveselim, hotărî doamna Basson.

Zis şi făcut. în următoarea duminică, îi invită pe toţi la picnic. Bărbatul părea mult mai tânăr îmbrăcat în haine lejere, iar Lisa observă că şi doamna Basson era mai veselă, mai înfloritoare.

Ziua petrecută departe de casă fu foarte distractivă şi plină de aventuri amuzante. Jucară tot soiul de jocuri, luară masa afară, iar

Nancy se căţără în copaci şi adună banane sub privirea indulgentă ai tatălui ei.

Aerul era călduţ şi umed, iar când se urcară în maşină pentru a se întoarce acasă, cerul avea frumoase nuanţe violete.

-N-am mai ieşit niciodată la picnic, mărturisi doctorul, şi acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea, de vreme ce sunt mereu liber la sfârşit de săptămână. Ar trebui să ne mai întâlnim şi săptămâna viitoare.

Nimic din tonul lui nu arăta entuziasmul, dar se vedea că se simţea mult mai bine.

O dată cu sosirea doamnei Basson, chiar şi viaţa Lisei deveni mai fericită, mai împlinită. Când Jeremy veni şi el în vizită ca să le anunţe că începuse să lucreze în Durban, Lisa îşi dădu seama că lucrurile începuseră să se aşeze pe un făgaş normal.

Zilele petrecute în familia Veness reprezentau o succesiune de surprize agreabile. Nancy era în vacanţă, iar doamna Basson venea adesea în vizită sau îi scotea pe toţi în oraş. Câteodată, Jeremy o invita pe Lisa la cină. Luna trecu repede.

Intr-o dimineaţă, tânăra citi în ziar că vasul Wentworth sosise în Cape Town şi realiză că se afla în Durban de mai bine de cinci săptămâni. Işi dădu seama că peste o săptămână vaporul se va afla din nou la Durban. Spera să-l revadă pe Mark şi apoi să se înapoieze acasă. Câteva ore visă la şansa de a se întoarce pe Wentworht, dar apoi îşi dădu seama că locurile puteau fi deja ocuptae. Şi apoi, ce aştepta de la această nouă călătorie? Nimic bun!

In acelaşi ziar, găsi un articol despre succesul obţinut de

Astra cu noua ei piesă. O poză mare o arăta pe actriţă zâmbind fericită către public. Jeremy păru foarte încântat când zări fotografia.

- Am văzut-o jucând scena asta. Era magnifică. Piesa se va juca trei săptămâni. Nu vrei să mergem s-o vedem?

-Dar Johannesburg e departe.

- Draga mea, distanţele nu reprezintă nimic în ţara asta. Drumurile sunt bune. Dacă plecăm la şase dimineaţa, vom ajunge sâmbătă la prânz şi ne vom putea întoarce chiar a doua zi.

-Nu vreau să merg sâmbăta asta. Vasul Wentworth va ajunge aici chiar atunci.

-Bine, vom merge peste două săptămâni.

Existenţa Lisei se ghida acum după opririle vasului. Mai erau două zile până ajungea la Durban, dar aşteptarea era din ce în ce mai grea.

în seara dinaintea sosirii, abia dacă dormi. îşi imagina traseul vasului, secundă cu secundă. Aproape că putea simţi mirosul oceanului. Se întreba dacă Mark se mai gândise vreo clipă la ea, după scrisoare trimisă doctorului Veness. îşi aminti apoi, cu durere, că bărbatul îi spusese că peste o lună de la despărţire nici măcar nu se vor mai recunoaşte. El, desigur, va rămâne în inima ei pentru totdeauna şi poate... poate că nici ea nu fusese atât de uşor de uitat.

La micul dejun, abia putu să mănânce. Când doamna Basson o invită la plimbare, Lisa îi răspunse cu un zâmbet luminos:

-Am auzit că Wentworth ajunge în port dimineaţă. Mergem

să-l vedem?

-De ce nu? aprobă cealaltă.

De când pricepuse că Jeremy Carne nu putea fi iubitul tinerei, începuse să cerceteze alte piste şi ajunsese la concluzia că Mark Kennard jucase un rol important în viaţa Lisei.

-Să mergem, adăugă ea.

Cred că se vede deja la orizont.

Nancy merse şi ea. Doamna Basson se purta cu fetiţa ca şi cum ar fi fost propria ei fiică.

Se aflau toate trei în maşină, privind pe geam peisajul superb care se perinda prin faţa lor.

Vaporul începuse să se vadă în depărtare. Era imens, splendid. Probabil că Mark se afla pe puntea de comandă, conducând intrarea vasului în canal. Lisa era fericită că-l va putea vedea şi în acelaşi timp înfricoşată de această perspectivă.

Doamna Basson opri motorul, privind către Lisa, care devenise foarte palidă.

- Bun, zise femeia. Vom bea aici o cafea şi vom merge la doc mai târziu, după ce toţi pasagerii coboară.

Când în sfârşit ajunseră, descărcarea bagajelor era pe terminate. Vasul părea gol. Doar un ofiţer se plimba pe punte.

- De ce nu urcăm la bord? întrebă Nancy.

- Nu putem, răspunse doamna Basson. Faptul că ai călătorit o dată cu acest vas, nu-ţi dă dreptul să-l vizitezi de fiecare dată când e în port. Dar cineva dintre noi se poate duce. Lisa...

- Nu, se sperie tânăra. Nu, a fost o prostie să vreau să văd

vasul. Să ne întoarcem acasă! hotărî ea.

Doamna Basson vru să replice, dar chiar atunci se auziră strigate de cineva de la bord.

- Bună dimineaţa! Deci, te afli încă în ţara soarelui, zise ofiţerul privind către Lisa. Te întorci cu noi?

Era ofiţerul care-i înlesnise cândva o întrevedere cu Mark. Lisa clătină din cap.

- Nu, răspunse în locul ei Laura Basson, am venit doar să vă vedem. Aţi călătorit bine?

- Da, oceanul a fost calm, şi n-am avut nici un copil rătăcit în Canare, răspunse el, zâmbind către Nancy.

- Ce mai face domnul Kennard? întrebă doamna Basson.

- Sper că bine. Nu mai e cu noi.

- Nu mai e cu voi... Ce înseamnă asta? tremură Lisa. Nu mai e căpitan?

- Nu. Avem un altul.

- E normal să se schimbe căpitanul?

- Căpitanul Kennard a fost pe vas doi ani, dar în ultima vreme era foarte hotărât să plece. Cu toţii îi simţim lipsa, pentru că era un om de nădejde.

- Se va duce pe alt vas?

- Poate, dar cred că abia la toamnă.

- Inţeleg, răspunse Lisa mecanic. La revedere.

Următoarele minute i se părură mai dureroase decât tot ce trăise până atunci. Se îndreptă spre maşină alături de Nancy şi Laura Basson, urcă fără să-şi dea seama şi privi pe geam fără să vadă.

Şocul pe care-l suferise fusese enorm. Acum câteva clipe, credea cu toată tăria că Mark se afla pe vas. Dar îşi dăduse seama că se înşelase. Bărbatul se afla undeva în Anglia şi probabil că uitase definitiv de Africa de Sud.

Greşeala ei o trezi la realitate, arătându-i cât de mult o orbiseră propriile dorinţe şi speranţe. Toată săptămâna se pregătise pentru întâlnirea cu Mark, oricât de scrută şi de oficială. Se vedea stând în cabina lui şi regăsind liniştea acestei încăperi. Poate că ar fi trăit din nou sentimentul agonizant de a fi ignorată de recii ochi albaştri, dar oricât de mare ar fi fost preţul, Mark s-ar fi aflat acolo.

Trebuia să-şi revină, să renunţe la aceste sentimente fără sens.

Trebuia să uite această dragoste absurdă.

Luă rapid o hotărâre şi o puse îndată în aplicare. După o scurtă consultaţie în cabinetul doctorului Veness, se duse şi cumpără un bilet de întoarcere. Plecarea urma să aibă loc peste trei săptămâni, şi până atunci trebuia s-o convingă pe Nancy să se poarte frumos cu doamna Hatherly, deşi n-avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze.

Doamna Basson, care sugerase odată că se va întoarce cu Lisa în Anglia, acum se răzgândise. Voia să-şi aducă fiica în vacanţă la Durban. Fiica ei, care avea paisprezece ani, avea s-o ajute pe Nancy în perioada grea care urma după plecarea Lisei. Laura Basson îi promisese de asemenea s-o ia pe Nancy în oraş sâmbăta care urma, în timp ce tânăra şi Jeremy avea să se ducă la Johannesburg.

Lisa încercase să anuleze întâlnirea. N-avea nici un chef s-o vadă pe Astra Carmichael pe scenă şi nici măcar nu se simţea în stare să facă o asemenea călătorie.

- Eşti supărată pentru că ţi-ai cumpărat biletul de întoarcere, o certă Jeremy. Si pe bună dreptate, pentru că aici ai mulţi prieteni care te vor lângă ei. Iar dacă vrei să munceşti, sunt sigur că îţi vei găsi o slujbă bună.

- Dar unde voi sta? Nu pot locui la doctorul Veness.

- Avem o cameră liberă la fermă, răspunse Jeremy. în fiecare dimineaţă, te pot aduce eu în oraş.

- Eşti foarte drăguţ, Jeremy, dar nu pot să stau la tine.

- Dacă m-ai iubi, am putea să ne căsătorim.

- Dar şi tu trebuie să mă iubeşti.

- Stiu că relaţia noastră nu va merge, admise tânărul. M-am bazat atât de mult pe tine, încât ai ajuns să mă dispreţuieşti. Mi-ai arătat care-mi sunt limitele. în sfârşit, ridică el din umeri cu un aer filozofic, spectacolul de sâmbătă rămâne în picioare. Am cumpărat bilete şi am închiriat deja camere la hotel.

In dimineaţa plecării, Lisa se hotărî să privească această călătorie ca pe un itinerariu educativ. In fond, ar fi fost o prostie din partea ei să se întoarcă în Anglia fără să cunoască mai bine această zonă din Africa unde avusese norocul să ajungă.

Detaşată, observă plantaţiile imense de banani şi ananaşi. Zări femei indiene, cu soţii şi copiii lor. Remarcă faptul că bărbaţii indieni erau mult mai apropiaţi de odraslele lor decât englezii şi că le suportau năzbâtiile cu un zâmbet indulgent.

Grădinile erau mai frumoase în interiorul ţării decât cele de

pe coastă.

- Johannesburg e cunoscut sub numele de "micul New York". Viaţa de aici e foarte trepidantă, îi explică Jeremy.

Când ajunseră în oraş, Lisa îşi dădu seama că numele i se potrivea de minune. Maşinile aglomerau şoselele, iar mulţimea pestriţă de oameni era absolut uimitoare. Labirintul de străzi şi motocicliştii, aglomeraţia şi zgomotul continuu i se păreau Lisei aproape ireale. Comparată cu Johannesburgul, Londra era liniştită şi plictisitoare.

Hotelul lor se afla în partea de nord. De la fereastră, se zărea un mare bulevard. Serviciile hoteliere în Africa de Sud erau foarte bune, iar hotelul unde se cazaseră era unul dintre cele mai cunoscute din zonă.

La cină, Jeremy fu foarte vesel.

- După reprezentaţie, vom mege la un club să dansăm, anunţă el.

- Nu uita că mâine dimineaţă trebuie să ne întoarcem cu maşina.

- E uşor să conduci aici. Nu sunt curbe la fiecare cincizeci de metri, ca în Anglia.

Se uită în jur după chelner şi comandă şampanie, explicând:

- Astra şi şampania sunt făcute una pentru alta, Lee.

Se vedea că o admiră încă pe actriţă. Acum că se afla în afara lumii lui obişnuite, putea să-şi arate ataşamentul faţă de cel mai important lucru care i se întâmplase în viaţă. Lisa şi-l imagina peste câţiva ani într-un post de conducere la firma de motoare, cu o maşină scumpă, o soţie drăguţă şi o vilă la malul

mării, povestind la partidele de golf jucate cu vecinii cum refuzase cândva oferta Astrei Carmichael de a deveni actor. Jeremy nu era născut pentru a atinge culmile sau fundul prăpastiei. Cât de norocos era!

Piesa i se păru Lisei destul de comună, dar Astra reuşi să-i dea profunzime. Văzând-o, trăiai alături de ea fiecare clipă. Era superbă.

După terminarea reprezentaţiei, Jeremy o întrebă pe Lisa:

- Vrei să mergem în culise? Nu cred că voi mai putea veni la spectacol încă o dată. Ar fi păcat să nu vorbim cu ea. Cred că va fi foarte încântată să te vadă.

- Mă îndoiesc, replică tânăra.

- Nu-i o femeie rea, Lee. Nu i-a plăcut că nu ne-a putut convinge pe nici unul, dar acum toate astea nu mai au nici o importanţă. Pentru ea, munca ei e primordială, ştii foarte bine. Te rog, vino cu mine.

Pentru că şi ea simţea nevoia s-o vadă, Lisa îl urmă. Un tânăr luă biletul înmânat de Jeremy şi se întoarse să-i conducă în cabina actriţei.

Astra se demachia. Părea obosită. Numai ochii ei vrezi arătară că-i recunoaşte.

- Bună Jeremy... Lisa. Ce faceţi aici?

- Am venit să te vedem, răspunse Jeremy.

Fără să se îndoiască de faptul că au bătut atâta drum doar ca să-i vadă spectacolul, Astra nu păru deloc surprinsă:

- Drăguţ din partea voastră. Ce părere ai de personajul principal masculin, Jeremy?

- Mi-a plăcut.

- Nu eşti invidios? Nu, nu cred că eşti, îi zâmbi ea în oglindă. Pentru asta trebuie să-i mulţumeşti fetei de lângă tine. Chiar aşa, zise ea întorcându-se către Lisa, credeam că abia aşteptţi să te întorci în Anglia şi să-ţi găseşti o slujbă... plictisitoare. Ce s-a întâmplat? Ţara asta te-a cucerit, nu-i aşa? Chiar şi pe mine... Mi-ar plăcea să mai stau.

- De ce nu rămâi? Lumea te place. Poţi duce spectacolul şi la Cape Town sau la Durban. Spuneai că n-ai nimic programat după terminarea contractului de aici.

- N-am, dar vreau să iau o pauză. Singurul mod de viaţă pe care nu l-am încercat este statul acasă.

Jeremy râse, dar Lisa deveni atentă. Descoperea o nouă latură a personalităţii Astrei.

- Dacă te măriţi, vei renunţa la scenă? întrebă Jeremy.

- Pentru o vreme, da. Bărbaţii nu sunt prea încântaţi de femeile care muncesc.

Se ridică şi o privi pe Lisa.

- Ai mai auzit ceva de Mark? o întrebă ea.

- Nu, ce te face să crezi că am fi păstrat legătura?

- Nimic, ziceam şi eu. Am primit de la el o scrisoare acum două zile în care mă ruga să vorbesc cu omul care se ocupă de casa din Cape Town.

- Casa din Cape Town? Casa lui Mark?

- Nu ştiai? Eu şi Mark am vizitat câteva când am ajuns în oraş. Se pare că s-a hotărât şi vrea s-o cumpere.

- Se va stabili aici?

- Cred că da. Va începe o afacere, dar cred că există o mulţime de detalii legale pe care trebuie să le rezolve mai întâi.

Restul conversaţiei, Lisa nu-l mai auzi. Plecară destul de repede. Ajunşi la maşină, Jeremy îi aminti de clubul pe care i-l recomandase recepţionerul hotelului.

Mai târziu, zăcând în patul de la hotel, Lisa îşi spuse că niciodată nu i se întâmplase nimic mai rău. Mark îşi cumpăra o casă la Cape Town, iar Astra se pregătea pentru viaţa de soţie. Probabil că se înţeleseseră dinainte. Astra avea să termine spectacolele şi apoi se va îndrepta spre sud. Până atunci, detaliile afacerii aveau să fie puse la punct şi cei doi se puteau căsători.

Mark renunţase la mare pentru ea. O iubea suficient pentru a face acest sacrificiu.

Astra va experimenta un stil nou de viaţă. Şi după aceea? Se va întoarce la singura şi prima ei dragoste? Asta îl va distruge pe Mark, îl va face să urască toate femeile? Ştia că bărbatul ăsta merita ceva mai bun.

De ce nu-şi folosea judecata rece pentru a întrezări viitorul care-l aştepta? Iubirea întunecă orice judecată, constată ea.

Era bucuroasă că alesese să se întoarcă acasă. Nu mai avea ce face aici.

Capitolul 11

După întoarcerea la Durban, vremea se răci. Dimineţile erau senine, dar către după-amiază norii se adunau pe cer şi ploaia începea brusc.

Nu mai puteau ieşi la picnic.

La primul semn de furtună, Lisa o chema pe Nancy în casă şi, dacă doamna Basson se afla la ei, era invitată să rămână la cină. Pe la ora zece seara seara, cerul se limpezea din nou.

Din pricina depresiei sale, Lisa nu remarcă faptul că Laura Basson părea din ce în ce mai tânără şi mai înfloritoare. într-o zi, când se aflau amândouă în sufragerie, doamna Basson îi zise cu tristeţe:

-Săptămâna viitoare nu vei mai fi aici să vorbeşti cu mine. îmi vei lipsi, Lisa.

-Sper că veţi veni în continuare s-o vedeţi pe Nancy, nu? Mi-ar plăcea să înveţe să se poarte frumos cu doamna Hatherly.

-Cred că face progrese. Duminica trecută, tatăl ei mi-a zis... se întrerupse ea, zâmbind. Da, am fost aici, răspunse ea la întrebarea nerostită a tinerei. Cât timp tu şi Jeremy aţi fost la Johannesburg, am venit aici. Mi s-a părut că doctorul se simte singur, şi am avut dreptate. S-a bucurat mult când m-a văzut.

Tăcu o vreme, apoi întrebă:

-Lisa, i-ai spus tu doctorului Veness că sunt bogată?

-Nu, de ce?

-Nu contează. Dacă tu nu i-ai spus, înseamnă că nimeni altcineva n-a făcut-o, aşa că nu ştie. Slavă Domnului!

Lisa tăcu, mirată. In penumbra încăperii, chipul doamnei

Basson era greu de descifrat, dar vocea ei îi arătă că femeia zâmbeşte.

-Mă voi căsători cu doctorul. Nu cred că mă va cere foarte curând, dar o va face. Şi cum îmi doresc foarte mult să se întâmple asta, voi avea răbdare şi voi aştepta până când va fi pregătit... cred că vestea te uimeşte.

-Da, răspunse tânăra.

Dar, după o scurtă reflecţie, mintea ei acceptă justeţea acestui pas şi fericirea care avea să urmeze pentru toţi trei: pentru doamna Basson, pentru Nancy şi doctor.

-Dar credeţi că domnul Veness îşi doreşte asta? Intotdeauna mi s-a părut că nu mai vrea să se căsătorească.

-Asta pentru că eşti tânără şi ideile tale despre căsătorie sunt idealiste. Doctorul Veness a avut parte de o asemenea căsnicie, la fel şi eu. Acum, avem nevoie de cineva cu care să împărţim bucuriile vieţii. El e un bărbat înţelegător, Lisa; vede şi aude mai multe decât crezi. Şi e foarte singur. De aceea a trimis după Nancy.

-Dar ar fi putut s-o facă mai devreme.

-N-avea încă o administratoare de încredere.

-Doctorul Veness vă place, zise Lisa. Şi fetiţa la fel.

-Da. De fapt, Nancy a fost motivul pentru care m-am hotărât să organizez ieşirile la iarbă verde. Mi-am dat seama că amândoi sunt fericiţi. Dar n-a fost o decizie uşoară. în aceste săptămâni, am trecut prin stări contradictorii. Stii, am fost foarte uşurată când mi s-au furat bijuteriile. întotdeauna am simţit că soţul meu mi-a oferit mai mult decât i-am dat eu lui, şi probabil de aceea

am rămas legată de memoria lui. Am regretat mult şi m-am chinuit. Acum că m-am eliberat de toate acele daruri scumpe, pot vedea totul cu mai multă claritate. Si eu i-am oferit multe. Nu era genul vesel, dar i-am dat toată fericirea pe care am putut să i-o dăruiesc şi doi copii pe care i-a iubit mult. Nu l-am iubit pentru banii lui, deşi eram bucuroasă că-i are. De când a murit, n-am mai avut nici un scop în viaţă şi mă simţeam nefolositoare.

Femeia răsuflă adânc şi continuă:

- Dacă ce ţi-am spus se realizează, nu voi mai fi nevoită să mă întreb ce să fac cu banii pe care-i am. Voi putea să-i ajut pe pacienţii doctorului Veness. E ciudat, zâmbi ea, întotdeauna m-am temut de o a doua căsătorie, pentru că eram sigură că banii vor fi atracţia oricărui pretendent. Cu doctorul, lucrurile stau cu totul altfel. Dacă ar şti că sunt bogată, nu m-ar mai cere niciodată.

Lisa îşi dădu seama că planul doamnei Basson era perfect. Speranţele ei erau pure şi lipsite de egoism. Nancy se va dezvolta bine şi armonios, va înflori sub grija atentă a femeii, iar doctorul Veness va fi un soţ devotat şi loial.

Nu-i va dărui dragostea pe care i-o purtase primei soţii, dar Laura Basson nu pretindea asta. Erau nişte oameni care trecuseră de perioada romantică a vieţii, dar puteau trăi alături în pace şi fericire anii pe care-i aveau în faţă, alături de cei trei copii.

Deodată, Lisa se simţi nefericită.

I-ar fi plăcut să se afle aproape de ei, să vadă cum toate aceste planuri se împlinesc, dar ştia că Laura Basson nu i-ar fi

împărtăşit nimic, dacă plecarea ei n-ar fi fost iminentă.

Afară se auziră tunete şi lumini violet brăzdară cerul. Vântul răvăşi plantele şi îndoi copacii, apoi ploaia începu să lovească în geamuri.

Cele două aprinseră lumina. Doctorul Veness veni acasă, obosit după o zi petrecută la cabinet şi la clinica din oraş. Cinară împreună la şapte şi jumătate, şi puţin după ora nouă Nancy se duse la culcare.

Nu mult după aceea, sună telefonul. Doctorul răspunse şi vorbi o vreme din biroul personal, apoi apăru în sufragerie îmbrăcat în haine de stradă şi cu geanta în mână.

– Am primit un telefon şi trebuie să ajung în oraş. Dacă vreţi, vă pot duce până la Avalon, doamnă Basson, şi voi găsi mâine pe cineva care să vă aducă maşina. Nu-i bine să conduceţi pe o ploaie ca asta.

– E foarte drăguţ, mulţumesc. Chiar mă întrebam ce să fac.

Plecară împreună, iar Lisa rămase pe fotoliu cu cartea deschisă pe
genunchi. Inevitabil, începu să se gândească la cei doi. Păreau fericiţi alături. De multe ori se gândise că ar fi fost mai bine să aleagă orice alt vas în locul lui Wentworth pentru călătoria în Africa de Sud, dar acum îşi dădea seama că din tot acest rău se născuse un lucru minunat. Dacă totul mergea bine, cinci persoane îşi vor găsi fericirea. Iar ea era numai una. Şi poate că şi tristeţea va deveni mai suportabilă cu timpul.

Plănuise să-şi ocupe fiecare secundă din călătoria de întoarcere şi era pregătită să gonească din preajma ei orice

tânăr care semăna cu Jeremy Carne.

Probabil că ploaia încetase, pentru că doamna Hatherly ieşise afară şi plecase la prietenele ei cu care juca bridge. în scurt timp însă, se auziră din nou tunete şi fulgerele luminară cerul.

Ploaia începu să cadă în cascade, iar lumina electrică se stinse. Pentru câteva minute, Lisa rămase în continuare pe fotoliu. Lumina se mai oprise şi altădată pe timp de furtună, dar nu noaptea. Stia că în bucătărie se afla o lanternă. Se îndreptă într-acolo.

Cineva sună la uşă. Lisa înlemni. în jurul ei era întuneric, ploaia se auzea neîncetat afară şi cineva se afla la uşă, probabil căutându-l pe doctor. Luă lanterna şi o aprinse. Se duse la uşă şi deschise, temătoare.

Zări o haină de ofiţer de marină, apoi îndreptă lanterna spre chipul bărbatului.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Mark intrând în casă. S-a oprit lumina? Lisa nu răspunse îndată. Bărbatul îi luă mâna în mâna lui rece şi
fata fu străbătută de un scurt fior.

-Ce surpriză plăcută, zise ea în sfârşit.

-Da? Eşti singură?

-Cu Nancy, dar copila doarme. Avem lumânări în bucătărie. Stai aici, le aduc îndată.

- Vin cu tine.

Lisa era conştientă de prezenţa lui în spatele ei şi emoţia o sufoca. în ciuda raţiunii, îşi dădea seama că sperase cu

disperare să-l revadă. Dar revederea îi provoca teamă. Bărbatul părea la fel de distant ca întotdeauna. Nimic nu se schimbase.

Găsi lumânările. Mark aprinse chibritul şi înfipse lumânările aprinse în sfeşnic. Lumina pâlpâia în bucătărie. Lisa era palidă, iar părul ei părea argintiu. Ochii bărbatului erau întunecaţi.

-E o noapte îngrozitoare pentru o vizită de curtoazie.

-Am aterizat acum o oră, m-am cazat la hotel şi am venit direct aici.

- Ai venit cu avionul din Anglia?

-Da.

Lisa nu mai zise nimic.

-Ciudată întâlnire, nu? continuă el. N-aş fi crezut că vom fi atât de puţin bucuroşi de revedere.

Lisa trase un scaun şi se aşeză la masă.

-îmi pare rău. Dacă n-ai fi sosit tocmai când s-a oprit lumina, te-aş fi primit... altfel. Să mergem în sufragerie, să-ţi ofer ceva de băut.

-Nu, mulţumesc, zise el luând un scaun şi aşezându-se lângă ea. Nu te aşteptai să mă mai vezi?

-Nu mi-ai scris, aşa cum ai promis.

-Ţi-am scris de mai multe ori, dar scrisorile n-au ajuns niciodată până la poştă. Dacă nu te-ai fi grăbit să-l pui pe doctor să-mi trimită cecul ăla, ţi-aş fi scris de la Cape Town. De ce ai făcut asta, Lisa?

-De ce i-am spus doctorului despre ce s-a întâmplat la Las Palmas? Trebuia s-o fac.

-Dar nu s-ar fi grăbit să-mi trimită cecul pe vas printr-un mesager, dacă nu l-ai fi rugat chiar tu. Ar fi aşteptat să ajung la Cape Town sau la Londra. Tu l-ai pus să rezolve datoria înainte să plec din Durban, pentru că voiai ca totul să se termine între noi.

-Stii bine cum a fost. Nu m-ai plăcut, pentru că nu i-am făcut pe plac Astrei, replică ea.

-Opreşte-te! ordonă el.

Deci, încă nu putea să audă vorbindu-se rău de Astra. Atunci, de ce se afla aici, şi nu la Johannesburg, cu femeia aia? De ce venise să-i tulbure liniştea?

- Am venit, zise el răspunzând întrebării ei tăcute, pentru că sora doctorului mi-a telefonat şi mi-a spus că te pregăteşti să te întorci acasă.

- Anthea? Ai vorbit cu ea? întrebă ea uimită.

-Da. Am fost nevoit s-o fac, pentru că era singura mea legătură cu tine. M-am întânit cu ea a doua zi după ce am ajuns la Southampton şi am rugat-o să-mi dea veşti despre tine.

-Şi ce a crezut femeia?

-Nu ştiu şi nici nu mă interesează. L-ai mai văzut pe Carne?

-Ocazional.

- Are de gând să se căsătorească?

-Nu cu mine. Eu mă întorc acasă.

- Asta este prima dată când stăm împreună ca doi oameni obişnuiţi. Pe vas, eram înconjuraţi de ofiţeri şi de pasageri, existau atâtea reguli între noi.

N-am vorbit niciodată ca un bărbat cu o femeie, pentru că funcţia îmi impunea un anumit comportament, care nu includea seducerea unei anumite pasagere.

- Ai fi dorit... să seduci pe cineva?

- E aşa de greu de crezut? Eşti drăguţă, atrăgătoare, tânără... In sala de mese, te urmăream adesea. Apoi, într-o zi, l-am văzut pe Carne sărutându-te pe obraz.

-Atunci s-a schimbat totul. Ai început să mă dispreţuieşti. M-

a sărutat numai o dată şi abia dacă am observat. Nu te-am minţit, ţi-am spus despre asta.

-Te-a sărutat, ai zâmbit şi braţele voastre s-au unit. Dar trăieşti încă numai pe jumătate, Lisa.

N-ai fost niciodată geloasă, n-ai dorit niciodată ceva ce nu poţi avea, n-ai fost niciodată măcinată de gânduri dureroase, care nu te lase să dormi.

Se ridică în picioare şi se apropie de ea. Părea trist.

-Nu eşti fericit, Mark, şopti ea.

-Nu, nu sunt, şi din păcate nici nu pot alunga starea asta cu un hohot de râs. Ironia a fost dintotdeauna arma mea, dar acum am pierdut-o.

Parcă toate lucrurile au complotat împotriva mea. înainte să mă îmbarc pe Wentworth, ştiam de afacerea de care ţi-am vorbit şi de faptul că s-ar putea să nu mă mai întorc pe mare.

-Povesteşte-mi, îl rugă ea.

-Compania navală a hotărât să inaugureze o nouă linie pentru pasageri şi marfă de la Laos la Mombasa. Propunerea se discuta de un an. Am fost delegat să discut cu cei din Cape Town şi din Durban şi să fac un raport. La Londra, am lucrat asupra detaliilor. Vom începe peste două luni şi am fost ales să coordonez toată afacerea.

-Despre asta era vorba?

-Da, dar mi-am cam pierdut cheful.

-Eşti doar obosit.

Bărbatul tăcu mult timp, apoi se hotărî să vorbească din nou:

-Eşti o laşă, Lisa. Ai respins toate atenţiile mele.

-Nu, nu. Pur şi simplu nu puteam crede că sunt adevărate.

-E atât de greu să crezi că sunt îndrăgostit de tine? Presupun că atitudinea ta e de înţeles. Nu mă puteam apropia de tine pe vas, iar tu mi-ai înţeles greşit toate intenţiile. Dacă aş fi fost sigur că afacerea de aici se va încheia cu bine, te-aş fi făcut să-mi promiţi în dimineaţa despărţirii că te vei întoarce la Londra cu avionul imediat ce-ţi terminai treaba la familia Veness. Dar totul era atât de dificil! Nu-ţi puteam oferi bani de avion, deşi - scuză-mă că-ţi spun - mi-am dat seama că nu eşti foarte bogată. Mi-a fost greu, Lisa.

-Inţeleg, răspunse ea.

- Astfel că, neavând ce face, am încercat să te ţin aproape de mine prin intermediul Astrei.

Terminasem toate negocierile, ştiam că afacerea se va face, dar tu nu voiai cu nici un preţ s-o ajuţi pe Astra, iar eu nu-ţi puteam pretinde nimic.

Lisa strânse spătarul scaunului şi zise cu greutate:

-Deci... totul depindea de această afacere? Ce s-ar fi... întâmplat dacă nu se realiza?

-Aveam dreptul la trei luni de concediu. Aş fi venit aici să te găsesc.

Se opri o clipă, apoi reluă:

- Bun, asta e. Sunt îndrăgostit de tine. Nu vreau să-ţi cer imposibilul, dar te rog să-mi acorzi şansa de a ne cunoaşte mai bine. Mâine, vreau să mergem la Cape Town.

Vreau să petrecem împreună fiecare zi, să vedem cum ne

înţelegem, ce avem în comun. Peste două săptămâni - la sfârşitul lunii - vreau să te cer de soţie.

Uimită, ea îl privi cu ochi mari. Să-i fie soţie! Oare era conştient de ceea ce spune? Râse şi replică:

-Te simţi fericit că mă iubeşti?

-Voi fi fericit numai atunci când mă vei iubi şi tu. Te previn însă că voi fi foarte direct. Nu voi apela la minciuni frumoase.

Vreau numai adevărul.

– O, Mark!

Vocea ei slăbi. Bărbatul veni lângă ea, îi luă faţa în mâini şi o privi cu ochii lui albaştri.

– înţelegi? Te iubesc, zise el.

– Sunt... fericită.

Se afla în braţele lui. Sărutul lui o surprinse. Nici nu visase să fie sărutată astfel vreodată.

– Nu spui nimic?

– Ba da, şopti ea. Dar mai întâi am o rugăminte. Te rog să nu aştepţi ziua nunţii că să mă mai săruţi o dată.

– începi să mă iubeşti?

– Am început în urmă cu mult timp.

De fapt, cred că ne-am îndrăgostit unul de altul în acelaşi timp. îmi amintesc că am suferit enorm când mi-ai spus că vom uita unul de altul foarte repede.

– Era o încercare de autoapărare. Ne cunoaşteam de puţin timp, dar mi-am dat seama că mă gândeam la tine în fiecare clipă. Nici o femeie n-a putut interveni vreodată între mine şi munca mea. Apoi, a apărut Carne.

Nu-mi dădeam seama de ce te implicai atât de mult în problemele lui. îmi dau seama acum că n-aveai nici un interes, ci o făceai numai din bunătate, dar pe atunci începusem chiar să-l urăsc.

– Atunci, de ce ai insistat atât de mult ca Jeremy să accepte oferta Astrei, iar eu să mă angajez la ea?

Astfel, am fi fost mereu împreună.

- Speram că va fi orbit de ea şi nu va mai avea timp de tine. Mai ştii ceva de Astra?

- Am vorbit cu ea sâmbăta trecută, la Johannesburg.

- Da? Atunci, ai auzit de casa din Cape Town.

- Da, dar nu mi-a dat prea multe detalii.

- E o casă foarte frumoasă, dar o vilă de zece camere mi s-a părut prea mare pentru un burlac. Chiar când am mers s-o vedem, mătuşa lui Carne, pe care am întâlnit-o la Monarch, mi-a spus ceva despre logodnă...

- Mark, îmi pare foarte rău... Vezi tu...

- Nu trebuie să te scuzi, Lisa. Ai avut dreptate să-mi spui atunci, înainte de a ajunge la Durban, că pretind prea mult de la tine.

Mi se părea că trebuie să ştii totul despre mine, fără ca eu să-ţi spun ceva.

- Măcar dacă mi-ai fi trimis o scrisoare din cele pe care mi le-ai scris, iubitule!

El o luă de mână.

- Mai spune o dată.

- Iubitule. Nu mă crezi că te iubesc? Si eu am suferit mult, pentru că am auzit-o pe Astra spunând cândva că eşti singurul bărbat cu care s-ar mărita.

Si sâmbătă, când am văzut-o, mi-a spus de casa pe care ţi-ai luat-o şi de faptul că abia aşteaptă să fie casnică.

- Drăguţa de tine! Te-ai speriat? Nu trebuia.

Astra e actriţă. Joacă la fel de bine pe scenă şi în viaţă. Era probabil doar un rol...

-Deci, n-am de ce să fie geloasă?

-Nu, să mergem să sărbătorim.

-Pe ploaia asta?

-Vom chema un taxi.

-Dar n-o pot părăsi pe Nancy.

Doamna Hatherly nu-i aici.

- Atunci, o vom chema înapoi la datorie.

-Va crede că suntem nebuni.

- Da, suntem, copila mea, şi mă bucur de nebunia asta. Dar suntem ca şi logodiţi, nu-i aşa?

-Da, răspunse Lisa.

- Şi cum sunt liber aproape o lună, vom avea timp să ne căsătorim.

-O, Mark...

Sărutul lui îi opri cuvintele pe buze.

Mai târziu, se aflau pe balconul hotelului, privind marea. Ploaia încetase şi luna se întrezărea printre nori.

Dansaseră, luaseră cina şi se plimbaseră pe malul mării vorbind, descoperindu-se unul pe altul şi râzând într-una ca doi copii.

Mark o întrebă, privind-o cu nesaţ:

-La ce te gândeşti, ochi cenuşii?

-Mi s-a părut, pentru o clipă, că suntem încă pe vapor, dar sunt fericită că nu-i aşa.

-Şi eu la fel.

Dacă ne-am fi aflat acolo, acum ar fi trebuit să te îndemn să te duci în cabină, domnişoară Maxwell.

-Ai fi fost oficial ca întotdeauna. Mark, eşti sigur că nu-ţi va lipsi marea?

-Imi va prinde bine o pauză.

Am ceva mai important de făcut acum.

-Ce anume?

-Să am grijă de tine.

Am lângă mine o fiinţă minunată. îmi plac ochii tăi, Lisa, părul, buzele tale şi te vreau atât de mult... Te voi iubi întotdeauna. La ce-mi mai trebuie marea?

Sfâr[it

CONCURS DE CREAŢIE 2007

Se pot înscrie toţi doritorii care au cel puţin douăzeci de ani şi liceul terminat.

- Se iau în considerare numai lucrările care au maxim 80 de pagini dactilografiate (cu 40 de rânduri pe pagină)
- Se elimină lucrările care au greşeli gramaticale legate de:
  - grafii greşite,
  - cacofonii,
  - dezacorduri gramaticale,
  - sintagme şi expresii eronate, nefericit folosite, etc.
- Acţiunea este alertă cu personaje în diverse situaţii:
  - la prima dragoste,
  - căsătorite,
  - divorţate,
  - cu sau fără copii.
- Locaţiile atât cele din ţară cât şi cele din

străinătate să fie cunoscute.

- Acţiunea să fie credibilă şi se poate desfăşura:

- integral în ţară sau în străinătate,
- combinat în ţară şi în străinătate.

Vor fi selecţionate 10 lucrări ce se vor anunţa în cărţile noastre.

Ele vor rămâne în portofoliul de lucrări în vederea unor eventuale tipăriri.

Manuscrisele vor fi trimise pe adresa:

S.C. ALCRIS 94 Difuzare S.R.L., str. Teodosie Rudeanu, nr.54, sector 1, Bucureşti;

Manuscrisele dacă sunt în format digital se vor trimite pe adresa de e-mail: office@alcris.ro

LUCRĂRILE PRIMITE NU VOR FI RETURNATE.

Solicitanţii la „CARTEA PRIN POŞTĂ“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte*

colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.